

ДЖЕНИФЪР АУЛЪН

ЛОВЕЦЪТ
НА ПЪРАТИ

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

ДЖЕНИФЪР АШЛИ ЛОВЕЦЪТ НА ПИРАТИ

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Англия, 1812 г.

Джеймс Ардмор, ловец на пирати и знаменит любовник, неочаквано среща прекрасната Даяна Уортинг. Но за да я целуне, той трябва да преодолее яростната ѝ съпротива. Не по-малко бурна е и следващата им среща, но Джеймс не допуска да бъде победен от темпераментната красавица. Ала преди да се отдаде изцяло на новата си любов, той трябва да се справи със своя най-опасен враг...

1

Март 1812 г.

Джеймс Ардмор отвори очи и разбра, че лежи по лице в пясъка, с разперени ръце, сякаш отчаяно е напрегнал последните си сили, за да изпълзи по-надалеч по пясъчния плаж. Слънцето топлеше косата му, жакетът му беше мокър, ботушите му бяха пълни с вода.

Много му се искаше да се претърколи настрана и да седне, за да се ориентира и да открие къде е попаднал. Ала тялото му отказваше да се раздвижи. Затова лежа още дълго, докато пясъкът драскаше бузите му, в опити да накара мускулите си да му се подчиняват. Единствената реакция беше слабо помръдване на пръстите.

Наблизо кацна чайка. Сведе глава и го огледа нахално. Той видя червеното петно на човката ѝ, снежнобялата глава, черните нокти върху пясъка. Дватама се оглеждаха със сдържаното любопитство на непознати, озовали се един до друг в пътническа карета. Накрая чайката се обърна с досада и се отдалечи.

Времето минаваше. Слънцето грееше все по-силно. Най-сетне Джеймс успя да вдигне глава.

Първо видя тялото на друг човек. Безжизнено, проснато само на метър и половина от него. Мъж с тъмноруса коса, зализана, сякаш е била намазана с горещо масло. Носеше униформата на британски военноморски лейтенант.

Този мъж беше с кафяви очи — Джеймс беше уверен в това, макар че лицето на падналия беше извърнато на другата страна. Знаеше го, защото тъкмо този лейтенант отключи веригите му, когато фрегатата започна да потъва, и му даде шанс да се бори за живота си. За да се отплати на спасителя си, Джеймс го изтегли върху останките от голямата лодка, макар и в безпомощно състояние. Сега лейтенантът сигурно беше мъртъв.

Мина още време. Покрай лицето му пропълзя рак. Една вълна се удари в брега, заля животинчето и го отвлече в морето.

Миришеше на свежо, вятърът се усилваше. Джеймс рискува още един поглед и установи, че лежи на малък пясъчен плаж, ограден от черни скали, обрасли с мъхове и лишей. Мъховете хвърляха зелени, жълти и дори яркочервени отблясъци. Точно пред него се издигаше хълм, който изглеждаше почти черен на фона на яркосиньото небе.

Не бе попаднал в Танжер — щеше да го усети по миризмата на фекалии и въглища. Освен това някой вече щеше да му е отнел ботушите и ножа, а той все още усещаше хладното оръжие в джоба си. Не беше и в Гибралтар — там скалите бяха други, а и някой усърден войник от гарнизона отдавна щеше да ги е намерил и да го е арестувал.

Вероятно бе попаднал в някое далечно кътче от крайбрежието на Испания или Мароко. Значи ще лежи тук, докато някой местен селянин случайно го открие. Ако е в Испания, британският морски лейтенант ще бъде отведен в армейски лагер, а той ще отиде в ареста. Ако са в Мароко, ще арестуват и двамата, защото са нарушили кралския едикт, който позволява на чужденците да слизат само в Танжер. Доста безрадостни мисли. Джеймс отново затвори очи.

Следващия път, когато се опита да се огледа, слънцето стоеше високо в небето, а той чуваше гласове. Първият детски, звънък, а вторият женски. Вероятно жената на местен селянин и детето ѝ.

Дали съпругът ги следва? Дали ще се появи мароканец в обичайната за страната джелеба и с остри кожени пантофи, или испанец с риза, панталон и вехти ботуши? И двамата сигурно ще се ядосат, че на плажа лежат двама нуждаещи се от помощ.

Шумът от хвърлянето на камъчета по скалите заглуши гласа на детето. След малко прозвуча и женският глас:

— Изабо, внимавай, за бога!

Изненадан, Джеймс вдигна глава и се опита да се обърне по посока на гласа. Не видя никого. Жената говореше като изискана англичанка. Нищо общо със съпругата на испански селянин... освен ако не е някой изключително красив и с други добри качества.

А може би... В главата му изникнаха спомени. Невъзможно! Или все пак? Толкова пъти беше опитвал да намери Хейвън, после фрегатата, на която го държах в плен, претърпя крушение в бурята... и накрая се оказа, че все пак е стигнал до целта си. Пръстите му пареха от болка, но в главата му гърмеше смях. Това би било страхотна случайност!

А може би все пак бе попаднал на гибралтарския бряг? Може би жената, която приближаваше, изобщо не беше Даяна Уортинг, която бе отвлякъл преди година? Може би тази непозната е съпруга на офицер, която ей сега ще повика мъжа си и той ще отведе Джеймс в затвора на гарнизона.

Две мънички обувчици под плисирана пола спряха точно пред него. Малкото момиче се наведе и го погледна в лицето — почти както бе направила чайката. Малката имаше розови бузки, любопитно святкащи сини очи и яркочервена коса, развявана от вятъра. Сигурно беше на осем или девет години. Момиченцето изохка задавено, сякаш искаше да го попита дали е ранен, но не намираше думи.

Втори чифт обувки спря до тези на момиченцето — почти същите на цвят под почти същата пола, но глезените бяха женски. Глезени на прекрасна жена, ухаеща на свеж вятър и сапун. Тя бе повдигнала полата си и Джеймс бързо хвърли поглед нагоре. Гледката го замая. Плътни камгарни чорапи и дълги тесни гащи се увиваха около стройни, силни крака. Ако тази жена беше негова съпруга, щеше да ѝ каже никога вече да не слага пола.

Жената се наведе и го обърна по гръб. Пръстите ѝ бяха топли и силни.

Овалното лице беше загоряло от слънцето и заобиколено от същата червена коса като на момиченцето. Тя го позна и сиво-сините очи се разшириха от ужас. Изведнъж Джеймс изпита напълно неочаквана радост.

Последния път, когато я видя, косата ѝ беше грижливо фризирана, а кожата кремавобяла. Носеше копринена рокля, ушита по последна мода, която подчертаваше всичките ѝ предимства. На ушите ѝ висяха кървавочервени рубини. Днес обаче не носеше никакви бижута, а памучната пола беше като на селянка. Някога устните ѝ бяха грижливо начервени, докато днес изглеждаха бледорозови към кафяво. Джеймс изпита внезапната увереност, че вкусът им не се е променил.

Очите ѝ обаче си бяха същите. Блестяха както някога, преди година в Южен Кент, когато той безсрамно я целуна, а тя отговори на целувката му без никакви задръжки. Ала едва след като хвърли по главата му купата с картофена супа.

Сега стоеше и го гледаше, вцепенена от ужас. За миг Джеймс се запита какво, по дяволите, търси тя тук, но любопитството бързо бе

изместено от обичайната му дързост.

— Здравей, скъпа — рече той с най-привлечения си чарлстънски тон. — Помниш ли как някога ти казах, че държа да те опозная по-добре?

В очите ѝ внезапно блесна гняв. Устните ѝ се отвориха. Алтовият глас не бе загубил нищо от красотата си. Лейди Даяна Уортинг отговори с всичкото презрение, на което беше способна:

— Джеймс Ардмор! Теб най-малко исках да видя!

Мъжът се изсмя мрачно. Прониза го болка.

— Реших просто да те изненадам, скъпа.

Тя се наведе над него и хладният ѝ аромат го обгърна като свежо изпран чаршаф. Огромните сиво-сини очи бяха прекрасни. Тя пое въздух — вероятно за да изрече още някоя острота, но лицето ѝ внезапно се разми, гласът ѝ се смеси с тихия шум на вълните и Джеймс изгуби съзнание.

2

Даяна потърси нещо, което би могла да хвърли по него, но като не намери нищо, се задоволи да ритне малко пясък в лицето му.

Джеймс Ардмор лежеше в краката ѝ, черната му коса беше залепнала мокра за главата, от пръстите му течеше кръв, дрехите му бяха разкъсани. Въпреки това ѝ се надсмиваше. Както някога.

Нима не бе страдала достатъчно от язвителния му, провлечен глас, от арогантното му спокойствие, от едва прикриваното пренебрежение? През онзи горещ юли преди една година, когато той я отвлече на кораба си. Или от невероятната му наглост да я открадне от приема на английските адмиралите, а после да я върне обратно — със същото пренебрежително спокойствие. Ала едва след като я бе уплашил до смърт, след като ѝ се подигра, разрови се безмилостно в сърцето ѝ, разболя я от болка и гняв, лиши я от всичките ѝ илюзии за самата себе си.

И след като я целуна. Направи го, за да ѝ се надсмее, но целувката стигна до центъра на сърцето ѝ и запали там тъмен огън.

За първи път в живота си Даяна се зарадва, че Изабо е глуха и не може да чуе грубите ѝ ругатни.

След като се овладя, тя изпрати дъщеря си да доведе помощ. Няма как, ще се опита да спаси живота на този арогантен мръсник... на Джеймс Ардмор и на човека, имал нещастieto да се спаси заедно с него. Ако се съдеше по униформата му, беше морски лейтенант.

Тя си припомни как изглеждаше изисканата къща на брега в Южен Кент, ужасно досадните светски събирания на адмирал Бърджис, на които тя беше принудена да присъства с починалия си съпруг. Изведнъж усети вонята на развалена риба от купищата боклук зад кухнята и ѝ стана гадно. Представи си дългите, безкрайни дни, задушните нощи, адмиралите и съпругите им, които се опитваха да вървят в крак с модата, младите мъже от града, които адмирал Бърджис канеше, за да покаже на всички колко е свободомислещ. Припомни си сина на местния граф, който фъфлеше и всяка нощ

водеше в леглото си по някоя от прислужниците, все едно дали беше съгласна, или не. Даяна играеше вист с дамите и не преставаше да се учудва на измамите им, бърбеше с джентълмените, които безсрамно зяпаха деколтето ѝ, танцуваше с адмиралите, които нагло я опипваха на танцовата площадка. Беше циментирала върху лицето си усмивка и се преструваше, че се наслаждава на всяка минута.

Единственият гост, с когото що-годе се разбираше, беше американец на име Роналд Кинард. Той беше учтив и любезен, никога не шепнеше в ухото ѝ дръзки предложения, докато танцуваха. И накрая, естествено, се оказа шпионин.

Въпреки това Даяна може би щеше да се задоволи със задължението си да играе ролята на съпруга на прочутия сър Едуард Уортинг, ако не се налагаше да остави Изабо сама. Сър Едуард категорично отказа да я вземат със себе си, макар че жена му опита да извоюва съгласието му с всички средства. Никой не иска да общува с глухо дете, заяви злобно сър Едуард, с хлапачка, която се разбира с хората само с дрезгави, немелодични звуци и енергични жестове. Как щял да се чувства, ако малката започне така да мучи пред хората! Щял да потъне в земята от срам. И така, Изабо остана в Лондон с гувернантката си, а Даяна отпътува за Кент.

Тя беше готова да продължи да протестира, но се отказа, защото очите на сър Едуард изведнъж засвяткаха опасно — сигурен знак за поредния пристъп на дива ярост, когато дори прибягваше до насилие. Даяна мразеше да се разделя с Изабо и малката ѝ дъщеря я придружаваше навсякъде. Този път обаче сър Едуард остана непреклонен. Държеше да се покаже пред адмиралите откъм най-добрата си страна и най-сетне да го направят комодор. Според него това повишение можеше да се постигне само с ласкателства. Накрая Даяна се опита да се престори на болна, но той ѝ заповяда да тръгне с него.

Тя го придружи в Кент, но ясно му заяви какво е мнението ѝ за баща, който се срамува от собственото си дете.

— А какво да кажа за мъж, който се срамува от съпругата си? — контрира я сър Едуард. — Поне през следващата седмица контролирай безсрамния си характер, Даяна. Опитвам се да стана комодор и ако открият жена ми в леглото на някого от гостите, ще преживея голямо унижение.

Даяна отговори хапливо, че никога не го е мамила и няма намерение да го прави. Сър Едуард ѝ хвърли един от обичайните си недоверчиви погледи и двамата прекараха остатъка от пътуването в гневно мълчание.

Приемът беше повече от скучен. Сър Едуард се перчеше с красивата си съпруга, а адмирал Бърджис щипеше Даяна по задника винаги когато се чувстваше ненаблюдаван. Дамите си шепнеха зад ветрилата и пускаха хапливи забележки по неин адрес. Даяна спеше сама и всяка нощ плачеше за дъщеричката си.

Тя мразеше всяка секунда от дните в Кент и изобщо не подозираше, че ще стане още по-лошо. Един ден, докато се разхождаше в огромната градина на адмирала, внезапно се озова пред дребен, обрулен от морските бури мъж, който не беше нито гост, нито слуга. Затова пък носеше пистолет. Даяна нямаше как да не го забележи, защото сочеше право към гърдите ѝ.

Алеята беше оградена с жив плет от едната страна и с редица високи дървета от другата. От къщата не виждаха нито нея, нито натрапника. Мъжът имаше кафява кожа, гъста черна коса, големи, почти черни очи и широка усмивка.

— Да не си гъкнала — заповяда той със съвсем ясен ирландски акцент. — Да знаеш, че никак не обичам да стрелям по дами, особено ако са красиви като теб, но ако се наложи...

Даяна загуби ума и дума. Знаеше, че някои ирландци извършват атентати, за да си отмъстят на британците, задето държат острова им под своя власт. След въстанието през 1799 година положението беше станало още по-лошо. Може би този тип е дошъл да убие някого от адмиралите... дори високопоставения сър Едуард Уортинг?

— Тук има прекалено много офицери, за да успее мисията ви — отбеляза хладно тя и остана изненадана от спокойствието си. — Вървете си и аз ви обещавам, че няма да кажа на никого.

Безсрамната му усмивка стана още по-широка.

— Май не разбирате какво ви се готви, милейди.

Преди да го е попитала какво иска да каже, се появи висока фигура в черно. Голяма и много силна ръка затисна устата ѝ. Даяна се съпротивляваше отчаяно, но мъжът я притисна с желязна хватка до мускулестото си тяло.

Горещият му дъх ухаеше на кафе. Остро изсеченото му лице беше обрूलено от слънцето и морските ветрове. Имаше дълъг, прав нос, бледи устни и толкова светлозелени очи, че изглеждаха от лед. Гъстата черна коса падаше свободно по раменете. Държеше я толкова здраво, че я достраша да не ѝ счупи челюстта.

Гласът в ухото ѝ прозвуча с бавния, провлечен акцент на южните американски щати:

— Нито звук, лейди Уортинг. И престанете да се съпротивлявате.

— За малко да ме нападне — обясни приглушено ирландецът. — Само минута да се бяхте забавили и нямаше да мога да я удържа.

Зеленоокият мъж не отговори. Погледът му бе прикован върху лицето на Даяна. Тя осъзна, че похитителят ѝ е много силен и не би имала шанс срещу него. По-добре да не се съпротивлява. Пръстите му притискаха болезнено устните ѝ, ръката му я държеше като в стоманен пръстен. Тя усещаше равномерното биене на сърцето му, повдигането и спадането на гръдния кош, но най-силно усещаше коравите мускули на бедрата му, които се притискаха към нейните.

— Няма никакво значение — отвърна след малко зеленоокият. — Хванахме го.

Кого са хванали? Адмирал Бърджис? Лигавия лорд Пърси, сина на местния граф? Или съпруга ѝ?

Приближиха се стъпки, бързи и целенасочени.

— Мили боже! — промълви чисто английски глас.

Може би някой от младите офицери е тръгнал да я търси? Дано се опита да я спаси в пристъп на нетипична смелост. Не, това беше вероятно, колкото слънцето да тръгне обратно по небето или сър Едуард да изведе Изабо на улицата и да я покаже на приятелите си.

Появиха се още двама мъже. Единият ѝ бе познат. Англичанинът, който се обади преди малко, носеше тъмен, ушит по мярка костюм и очила със златни рамки. Под елегантната шапка от боброва кожа, скроена по най-новата мода, падаха руси коси.

На пръв поглед приличаше на младите контета, поканени на приема на адмирала, ала ясните му сиви очи загатваха, че за разлика от тях бе способен да разсъждава разумно. Явно имаше ум в главата си.

— Коя е тя, по дяволите? — попита шепнешком той.

Джентълменът до него беше американецът Роналд Кинард. Той очевидно беше част от групата, а не пленник. Казаха му, че ще вземат

Даяна, и той не възрази. Това я докара до бяс.

Мъжете просто я отведоха със себе си. Без да ѝ обяснят нищо.

Така започна двудневното ѝ мъченичество с Джеймс Ардмор, ловеца на пирати. Даяна прекара повечето време на кораба му „Аргонавт“, също така горд и арогантен като него. Тези два кратки, бурни дни промениха съществуването ѝ завинаги. Оттогава си ги спомняше като повратен момент в живота си.

Сега, под яркото пролетно слънце на Хейвън, тя си припомни всеки унизителен, неприятен, възмутителен миг от двата дни. Спомни си дивата му целувка и ожесточената им караница в онази жалка странноприемница. Спомни си как го замерваше с хляб, масло и картофи, как той улови китките ѝ и я притисна до стената. Пръстите му оставиха сини петна върху кожата ѝ, устните и се подуха от целувката му.

Припомни си и мрака на провинциалния път, когато той най-сетне я освободи. Натиска на ръцете му върху раменете ѝ, горещия му дъх в лицето ѝ. „Ела с мен, Даяна“ — бе казал той и гласът му прозвуча задавено, пронизан от топлотата на южняшкия му акцент.

В онзи момент чувствата ѝ бяха толкова объркани, че бе готова да се съгласи. Толкова ѝ се искаше да избяга с него, както си беше с розовата копринена рокля и с обшитите с перли обувчици. Да опозори завинаги името си, като стане любовница на легендарния Джеймс Ардмор. Лондон имаше да разнася слухове за последните лудости на скандалната лейди Уортинг и да съжалява бедния ѝ съпруг.

Въпреки възбудата една мисъл не ѝ даваше мира. Изабо. Мислеше за дъщеря си и за сър Едуард и заповяда на устата си да произнесе решителния отговор: „Не“.

Никога не ѝ е било толкова трудно да изрече тази кратичка дума.

Смяташе се за силна, но Джеймс Ардмор ѝ показва колко е слаба. Смяташе се за опитна светска дама, но той разкри невежеството ѝ. Смяташе се за декадентка, но той ѝ показва, че няма представа за истинското значение на тази дума. Гордееше се, че изпълнява дълга си към своя съпруг и дъщеря си, все едно колко скандално се държи понякога — обаче Джеймс Ардмор успя да разтърси из основи отчаяното ѝ вкопчване в този семеен дълг само с една страстна, болезнена целувка. Само страхът, че дъщеря ѝ ще остане под властта на сър Едуард, я възпря да каже да.

Джеймс я подложи на разпит. Подиграваше ѝ се, гневеше се, спореше с нея, поучаваше я, помагаше ѝ... целуна я. Когато най-сетне се добра до стаята си в къщата на адмирал Бърджис, тя рухна на леглото и плака през цялата нощ. Гостите на приема, отначало разтревожени от изчезването и, бяха приели, че е побягнала с американеца Кинард и че той я е изоставил. Тя не възразяваше. В къщата се носеха злобни клюки и сър Едуард, естествено, не получи мечтаното повишение.

— Ти, гадна кучко! — фучеше вбесено той. — Ти си виновна за всичко!

Адмирал Бърджис беше извън себе си от гняв, но Даяна се въздържа да каже на мъжа си, че ако бе последвала адмирала в леглото му, той със сигурност щеше да стане комодор.

Тя не разказа на никого какво бе преживяла в действителност. Много скоро след това се уедини в дома на баща си, за да се успокои.

А сега Джеймс Ардмор беше тук, в Хейвън, и лежеше в краката ѝ. Ранен. Безпомощен.

Баща ѝ и помощникът му Джесъп пристигнаха много бързо, алармирани от тревожните жестове на Изабо. Махнаха жакета на припадналия и разкриха на корема дълга прорезна рана, която, ако се съдеше по големината ѝ, беше нанесена от сабя. Раната кървеше, лицето на Ардмор бе станало смъртнобледо.

Другият мъж — лейтенант от британските военноморски сили, също беше тежко ранен. Русата му коса беше омазана с кръв. Не можаха да го събудят. Мъжете набързо направиха нещо като носилка, натовариха двамата ранени и ги понесоха към къщата. Даяна и Изабо помагаша с всички сили.

Джеймс отвори очи. Навън грееше ярко слънце. Той лежеше в тясно легло и се измъчваше от силни болки в гърба. Боядисаните в бяло стени на стаичката бяха съвсем чисти, сякаш ги бяха търкали десетина моряци. Гредите на тавана бяха потъмнели от старост и се извиваха към него като корабни греди. Малко черно насекомо пълзеше по стената към прозореца. Простите дървени кепенци бяха отворени и пропускаха свободно вятъра и слънчевата светлина.

Помещението беше почти голо. Единствените мебели бяха леглото му и голям скрин, който изглеждаше поне стогодишен. Всичко беше спокойно, подредено, мирно. Даже насекомото се движеше с изяществото на дама от Южните щати, тръгнала за следобеден чай.

Вече знаеше къде се намира. Островът, дом на адмирал Локууд, беше на стотина морски мили югозападно от Англия. Точно това място беше търсил дълго и напразно.

Той лежеше спокойно и се наслаждаваше на триумфа си, макар и краткотраен. Да, бе намерил Хейвън, но дойде тук сам и тежко ранен. Плъзна ръка към корема си и напипа дебела превръзка. Спомни си проблясването на металното острие, когато капитанът на фрегатата замахна срещу него, и последвалата остра болка. Раната продължаваше да го мъчи.

Джеймс затвори очи. Зад клепачите му лумна червена светлина. После го плисна черна вълна и той чу виковете на мъжете, отнесени в морето. По ирония на съдбата веригите, в които беше окован, му спасиха живота, докато смъртоносните вълни поглъщаха офицерите и моряците на палубата. Ушите му се напълниха с вода и бученето й заличи всички други шумове, заличи всяка друга мисъл.

Нещо го стресна и той отвори очи.

До леглото му стоеше малкото момиче. Сините очи бяха приковани в лицето му и го гледаха сериозно.

Джеймс Ардмор нямаше почти никакъв опит с деца. Корабните юнги не бяха деца, а младежи, които много бързо ставаха възрастни.

— Как се казваш? — попита той и се стресна от немощния си глас.

Момичето примигна и продължи да го гледа със същото безстрашие като майка си. Явно си беше научила урока. Сестра му Хонория го гледаше по същия начин, когато искаше да му покаже, че нахалството му изобщо не я впечатлява. Всъщност Хонория го гледаше така и до днес.

Изведнъж момичето се въртна и забърза към вратата. Джеймс отново затвори очи. Сигурно много скоро ще дойдат да го вземат. Войници в червени униформи ще нахлуят в стаята, ще го качат на военен кораб и ще го бутнат в трюма, за да чака, докато го обесят. Това означаваше, че е пропилял шанса си да свърши онова, заради което бе

дошъл. Нищо чудно капитанът на кораба да заповяда да го застрелят веднага. Даяна Уортинг ще има да се радва...

Е, засега беше на свобода. Стаята миришеше на чисто, вятърът, който влизаше през прозореца, носеше аромат на пясък, солена вода и дърво. Матракът под гърба му беше стар, на буци, но излинелите чаршафи бяха меки и галеха тялото му.

Чуваше само вятъра навън и пронизителните крясъци на чайките. Жалко, че нямаше сили да скочи от леглото, да открадне лодка и да избяга. Не, бягството трябваше да почака. Засега можеше да помръдне само главата си, и то с големи усилия.

Вратата се отвори и дъските на пода изскърцаха тихо. Хладна ръка докосна челото му и той отвори очи.

Даяна Уортинг се наведе над него. Червената ѝ коса беше сплетена на хлабава плитка и няколко кичурчета вече се бяха изплъзнали. Днес беше много по-хубава — с тази най-обикновена плитка, леко разрошена, без нищо изкуствено.

Контурите на лицето и брадичката ѝ бяха ясни и силни. Тази жена притежаваше някаква дива хубост, способна да събуди примитивните желания на мъжете. А Джеймс Ардмор беше подвластен на тези желания.

Той лежеше тихо и се наслаждаваше на милувката ѝ по челото и бузите си. А как ухаеше косата ѝ! Тя се държеше така, сякаш беше убедена, че той е напълно безпомощен, че няма сили да скочи и да я сграбчи. Очевидно не бе усетила, че я наблюдава изпод полуспуснатите си клепачи.

Джеймс пое въздух и гърдите му изсвириха.

— Чудно, че ме оставихте жив.

Даяна подскочи стреснато. Устните ѝ се отвориха, очите под червено-златните мигли се изпълниха със страх.

Все пак тя успя да се овладее. Вдигна вежди и оправи чаршафа му с толкова резки движения, че той едва не извика от болка.

— Баща ми е истински джентълмен! — изсъска гневно тя. — Той настоя да се погрижим за вас.

Очевидно тя не споделяше мнението на баща си.

— Предайте му моята благодарност.

— Той ви се възхищава! — изрече подигравателно тя.

Джеймс се опита да се засмее, но от гърлото му излезе задавено хъркане.

— Така не става, лейди Уортинг.

Прекрасните ѝ очи станаха още по-големи.

— Какво искате да кажете?

— Не ви отива да се държите като безучастна лейди. Знаем каква сте в действителност. Огън, искри, остри ръбове. Вие не сте никаква дама.

Даяна отново дръпна чаршафа и Джеймс Ардмор изохка тихо, когато остра болка прониза раната му.

— Вече ви казах, че не се радвам да ви видя отново — отговори гневно Даяна.

— Аз пък съм възхитен.

Всъщност това изобщо не отговаряше на навиците му. Джеймс Ардмор познаваше твърде малко жени, които с радост би видял повторно. Ала Даяна, лейди Уортинг, беше съвсем друга. Никога не беше отвличал и разпитвал жена като нея. Когато я целуна в онази странноприемница — по-скоро за да я накара да замълчи, отколкото по друга причина, установи, че тя има прекрасни устни и умее да ги използва.

В тясната стая, където се опита да принуди своенравната си пленница да хапне нещо, преди да припадне и да се наложи да я носи, Джеймс Ардмор едва не се влюби за първи път в живота си. Като могъщ дъб, който през целия си дълъг живот е устоявал на силните бури, а накрая става жертва на докосването на пеперуда, и то в най-неочаквания момент.

Спомни си как се движеха гърдите ѝ в коприненото деколте, когато избяга от него. Бузите ѝ бяха зачервени, а очите плувнали във влага. Фризурата ѝ се бе развалила и фини къдрици обрамчваха лицето ѝ. Заяви му, че е омъжена жена и знае дълга си — но той вече знаеше, че тя мрази сър Едуард Уортинг, че се отвращава от него от дън душа.

Тогавя Джеймс я пожела с цялото си сърце и разбра, че тя също копнее за телесни наслади. Цялото ѝ същество излъчваше този копнеж и това правеше реакциите му още по-силни.

В онзи момент той беше готов да помете всички съдове от масата и да я люби, да разпали още по-силно огъня в тялото ѝ. Знаеше, че

двамата ще се съединят с луда страст и ще утолят копнежите на сърцата си.

Вместо това допусна тя да го въвлече в дълъг, смешен и много шумен спор. Той, Джеймс Ардмор, страшилището на моретата, ужасът на пиратите, мразен от всички флотски капитани, се унижи дотам да си разменя обиди и ругатни със съпругата на един от славните морски капитани на Англия.

Междувременно сър Едуард Уортинг беше мъртъв и Даяна Уортинг беше свободна. Бог да му е на помощ.

Тя го гледаше точно както някога, когато я принуди да яде картофена супа.

— Ще доведе баща си.

— Учудвам се, че отдавна не сте го направили. Той сигурно вече е повикал военен кораб, за да ме отведат на бесилката.

— Никого не е повикал. Тук живеем много усамотено.

Джеймс зяпна смаяно.

— Наистина ли?

— В имението има само една лодка — отговори просто тя — и с нея не могат да се преодоляват дълги разстояния. Ще се наложи да почакаме, докато мине фрегата, защото островът е далеч от обичайните им маршрути.

Джеймс се отпусна.

— Жалко, нали?

— Дотогава ще останете под наша закрила.

— Защо ли това не ме кара да се чувствам по-добре?

Тя положи хубавата си ръка върху чаршафа, точно над раната.

— Боли ли ви? — прозвуча така, сякаш се надяваше да го боли.

Явно беше сигурна, че раната го прави безпомощен. Как му се искаше да я сграбчи и да я сложи до себе си, за да ѝ покаже, че за любов винаги има сили. Ще я привлече на леглото, ще я вдигне и ще я сложи отгоре си. Ще целува пълните ѝ устни и ще я научи да го докосва с любов. Двамата ще преживеят няколко мига на лудо щастие и блаженство, преди отново да се върнат към реалния живот.

— Не е чак толкова лошо — отговори предизвикателно той.

Даяна натисна. Болката беше адска.

— Исусе! — изрева той и Даяна веднага дръпна ръката си. Джеймс пое дълбоко дъх. — Проклятие! — изрече горчиво той.

Тя го погледна спокойно. Чаршафът го покриваше само до гърдите и раменете му бяха голи. „Дали платното не прозира и тя може да види краката, корема и набъбващата ми ерекция?“ — запита се неволно той.

Каквото и да виждаше, то очевидно не ѝ попречи да го огледа безсрамно. Погледът ѝ се плъзна от мускулестите гърди към раменете и шията. Изглеждаше така, сякаш ей сега ще се оближе като котка. Ще се наведе над него със съзнанието, че той не е в състояние да се отбранява, и ще си открадне целувка. За да му напомни как миналата година се целуваха пламенно и безкрайно.

Даяна не направи нищо подобно. В погледа ѝ отново светна гняв. Това ни най-малко не угаси желанието му.

— Не е честно — промърмори той. — Лежа пред вас напълно безпомощен.

Повдигна ръка и обхвана китката ѝ. Зениците ѝ се разшириха и черното почти напълно измести синьото. Той очакваше тя да дръпне ръката си и да го накаже с презрението и подигравката, които владееше така добре... или да вземе нещо и да го хвърли по главата му.

Вместо това Даяна стоеше и го наблюдаваше безмълвно. Само гърдите ѝ учестено се вдигаха и спускаха. Очите ѝ пламтяха. После, съвсем бавно, пръстът ѝ се плъзна по бронзовата кожа на рамото му.

Джеймс изпита чувството, че го е ударила искра от кремък. Едва сега разбра какво означава понятието животинска похот. Точно това усещаше в момента. За такава жена мъжете водеха смъртни двубои. Не, поправи се той, това е твърде цивилизовано. Сигурно в Лондон са се били за нея като зверове. Сигурно в нейно присъствие салонният етикет моментално е загубвал валидността си. Добрите маниери вече не са означавали нищо. Всеки мъж би искал да я притежава, да я владее, да я люби отново и отново. В това нямаше нищо цивилизовано.

Нека си играе с него, той ще ѝ отговори, както подобава. Палецът му изкусително се плъзна по вътрешната страна на ръката ѝ. Колко нежна беше кожата там, колко мека. Дано Даяна остане още малко и продължи да си играе с него.

— Помните ли какво ви казах? — пошепна той. — Ние с вас си подходяме свършено.

Изведнъж тя го изгледа с леден гняв и издърпа ръката си.

— Вие започнахте, скъпа. — Джеймс мушна ръка под тила си. — Как е лейтенантът?

Даяна го изгледа странно.

— По-добре е. Татко е убеден, че скоро ще се оправи.

— Радвам се. Откога сме тук?

— От три седмици — отговори сърдито Даяна.

— Три седмици? — Джеймс попипа бузите си. Никаква брада.

— Бяхте много зле. Страх ни беше, че няма да издържите. — Пак говореше така, сякаш е очаквала той да умре.

Три седмици! Проклятие!

— Сега трябва да почивате — рече настойчиво тя. — Ще повикам Джесъп да ви смени превръзката.

— Почакайте една минута. Трябва да говоря с вас.

Тя опря ръце на хълбоците и очите ѝ засвяткаха.

— Аз обаче не желая да говоря с вас. Казах всичко, което трябваше.

— Спомням си. Казахте, че трябва да се върна в блатото, от което съм изпъзлял. Без да внимавате за граматиката си.

— Преди това ме замерихте със самун хляб.

— Да, но след като вие го хвърлихте по мен. Впрочем сте впечатляващо силна.

Тя се обърна рязко. Джеймс се засмя, доколкото позволяваше израненото му гърло.

— Ще доведе баща си! — изфуча Даяна. — И лейтенанта. Искат да ви зададат няколко въпроса.

Ще трябва да задоволи любопитството им. Все пак той беше Джеймс Ардмор. В Англия го смятаха за човек извън закона, търсен за безброй престъпления срещу кралската флота, проклети да са командирите ѝ!

Даяна почти избяга от стаята. Бе прихванала полите си и той успя да се порадва на дългите крака в стегнати ботушки.

Червената плитка се бе захванала в кукичките на корсажа. В този вид му харесваше много повече, отколкото при първата им среща, когато беше модна дама в коприна и тънък тюл. Днес приличаше на истинска жена, която мъжът би могъл да метне през рамо и да отвлече в гората, за да се забавляват на спокойствие.

Даяна остави вратата към слънчевия коридор отворена. Джеймс бързо се овладя. Три седмици. Много интересно. Тези хора са се грижили за него, бръснали са го, лекували са раните му. Цели три седмици. А спокойно са можели да го оставят да умре, за да освободят света от ловеца на пирати Джеймс Ардмор. Адмирал Локууд отново би бил провъзгласен за герой. Даяна също щеше да е доволна.

Сестра му Хонория ще му издигне надгробен камък, каквито вече беше поставила за Пол и родителите им. После ще се затвори в елегантния си дом в Чарлстън и ще чака старостта. Но ще продължи да играе ролята си като последна издънка на славното семейство Ардмор. Тя бе играла с удоволствие всичките си досегашни роли: на послушна дъщеря, блестяща дебютантка, изискана красавица и повяхваща стара мома.

Единствената роля, която не изпълняваше, както трябва, бе тази на добра, съзнаваща дълга си сестра. Още преди много време недвусмислено му каза, че предпочита Пол пред Джеймс. Джеймс не заслужавал сестринската ѝ обич и никога нямало да я получи.

Англичаните, които нямаха никакви причини да обичат Джеймс Ардмор, му спасиха живота и го излекуваха от ужасните рани. Дали го правеха от чиста любезност, или имаха скрити помисли?

От коридора се чува тежки стъпки, следвани от леките крачки на Даяна и тропота на малкото момиче.

В стаята влязоха Даяна Уортинг, дъщеря ѝ и възрастен мъж със същата енергична брадичка и същото високо чело като двете жени. Накрая влезе русият лейтенант, изхвърлен заедно с Джеймс на брега. Копчетата на тъмносинята униформа бяха излъскани до блясък, еполетите му блестяха. Русата коса беше грижливо подстригана и сресана. Погледът на кафявите очи издаваше бдителност. И малко страх.

Аха. Този млад мъж носеше униформата на най-могъщата флота в света и въпреки това се страхуваше от него.

Младият офицер се приближи към леглото и бдителността в погледа му се смени с надежда.

— Здравейте!

Джеймс се слиса. Никой английски офицер не би говорил с него така приятелски.

— Здравейте — отвърна неутрално той.

Лейтенантът преглътна тежко.

— Вие не ме познавате.

— Всъщност не, прав сте.

Младият мъж го погледна втренчено и изведнъж очите му се напълниха със сълзи. Той стисна ръце в юмруци и се обърна с гръб към леглото. Отиде до прозореца и се загледа навън. Гърбът му изглеждаше скован.

— Не го ли познахте? — попита остро адмирал Локууд.

— Трябва ли? Беше лейтенант на фрегатата.

Адмиралът поклати глава.

— Не знаете ли името му?

— Не. Съжалявам. Не съм се качвал често на палубата.

Даяна хвърли бърз поглед към лейтенанта, после се обърна към Джеймс. Очите ѝ пареха. Как му се искаше той да е разпалил този огън! Дано никой не го угаси.

— Той не си спомня — заяви тя. В гласа ѝ прозвуча гняв, сякаш Джеймс беше виновен за случилото се с лейтенанта. Но тя винаги звучеше така, сякаш му вменява отговорност за всевъзможни неща. — Не си спомня нищо, което се е случило, преди да се събуди в нашия дом. Надявахме се вие да ни кажете кой е.

3

Даяна седеше на ниско столче и се опитваше да рисува. Беше си избрала една скална издатина на плажа и се стараше да се съсредоточи върху пейзажа, който се разкриваше пред нея, но през цялото време усещаше присъствието на Джеймс Ардмор, който бе излязъл от къщата, стоеше облегнат на градинската портичка и я наблюдаваше. Беше минала една седмица. Даяна бе възложила грижите за ранения на мисис Прингъл — дребна, но много енергична женица, която служеше при тях като готвачка и икономка. Беше се постарала да ѝ обясни, че би било неприлично да изпълнява тази задача и след възстановяването на госта им.

Страхливка, укоряваше се тя. Но съзнаваше, че не може да разчита на себе си, когато е близо до него.

Тя бе дошла тук след ужасна разпрария със съпруга си, за да се усамоти и утеши. Едуард бе останал в Лондон, за да издейства развод, а после тръгна на онова съдбоносно плаване, което сложи край на живота му. Тук, в Хейвън, Даяна живееше далеч от светската суматоха. Тук можеше да забрави всички ужасни неща, които бе преживяла. Да се върне в детството си, да възкреси отново дните на щастие и безгрижие. Наслаждаваше се на разходките с баща си и Изабо, работеше в градината, играеше на плажа с дъщеря си.

И ето че дойде Джеймс Ардмор и разруши тази идилия. Искал е да намери баща ѝ, но тя знаеше, че не е имал нищо против да я извади от равновесие — ей така, между другото. Докато лежеше безпомощен, измъчван от болки, се смееше на опитите ѝ да си играе с него. Наблюдаваше я с наглите си зелени очи и реагираше с нарастваща похот.

Даяна бе видяла как чаршафът леко се повдигна при слабините му, и тази реакция я уплаши по същия начин, както преди година в онова тъмно помещение на странноприемницата, когато той я грабна в прегръдките си. Обожателите ѝ в Лондон я преследваха из балните зали, притискаха я до стената, шепнеха в ушите ѝ лошо скалъпени

стихчета, но истинското физическо желание никога не играеше роля в отношенията им. Въпреки всички подозрения на съпруга ѝ.

Да, точно така, най-добре беше мисис Прингъл да се грижи за него.

Изабо си играеше близо до водата. Русият мъж, когото бяха нарекли лейтенант Джак, ѝ помагаше да събира миди.

Лейтенант Джак бе загубил паметта си. Не помнеше корабокрушението, нито самия кораб, нито пък имаше спомен как е живял, преди да се събуди в дома на адмирал Локууд. Даяна му съчувстваше искрено. Той криеше отчаянието си и се стараеше да изглежда весел, но когато никой не го гледаше, в погледа му пламваше страхът на мъж, който върви по ръба на пропаст и се пита кога ли ще полети с главата надолу към дъното.

Когато Изабо се появи с радостната вест, че Джеймс Ардмор е дошъл в съзнание, лейтенантът едва не се разплака от щастие. Само Джеймс би могъл да му каже истинското му име и да събуди спомените от предишния му живот.

Ала Джеймс твърдеше, че не знае нищо. Даяна се питаше дали това е истина. Той изобщо не се опита да ѝ обясни какво е търсил на един кораб с английския лейтенант — само вдигна рамене и заяви, че е пътувал. Много подозрително. Джеймс беше лъжец. Баща ѝ го знаеше, но въпреки това му разреши да разказва лъжите си.

Благодарение на баща ѝ Хейвън разполагаше с всичко необходимо за посрещане на гости. Никой не се притесняваше, че трябва да хранят още двама души. Освен това и двамата джентълмени се проявиха като възпитани хора и изказаха готовност да затегнат коланите.

Колко са снизходителни, помисли си ожесточено Даяна. Липсата на храна не беше истинската опасност, която причиняваше главоболия на баща ѝ. Хейвън имаше друга тайна. Миналото на баща ѝ. След като поговориха за случващото се, двамата решиха да не се притесняват излишно. Островът умееше да крие тайните си, дори пред безогледни личности като Джеймс Ардмор.

Даяна несъзнателно си играеше с молива, без да го допира до белия лист, опънат на статива. Първоначалното ѝ намерение беше да скицира дъщеря си и лейтенанта на плажа, вълните, щастливите

спомени от Хейвън. Но точно когато се направи да започне, Джеймс Ардмор се отдели от градинската порта и се запъти към нея.

Тя бе закърпила дрехите му, но нито баща ѝ, нито Джесъл имаха ризи, достатъчно големи за него. Затова под отворения тъмен жакет гърдите му бяха голи, виждаше се само чистата бяла превръзка. Той не каза нищо за начина, по който бе получил тази опасна рана, а и баща ѝ не настоя да чуе историята. Странно, много странно.

Джеймс спря до столчето ѝ. По-добре да слезе на плажа и да събира миди с лейтенант Джак, каза си ядно Даяна. Дали би го направил? Разбира се, че не. Вместо това застана до нея, вдигна крак на един камък и събра цялото ѝ внимание върху себе си.

Решена да го игнорира, тя започна да рисува. Ала първата скица нямаше нищо общо с първоначалните ѝ намерения.

— Хубав ден — отбеляза небрежно Джеймс.

Гласът му също беше оздравял. Вече не звучеше задавено и не скърцаше — сигурно едва не се е удавил. Говореше с удължени гласни и меки съгласни и влагаше чувственост във всяка произнесена дума.

— Ние винаги имаме късмет с времето. — Думите на Даяна прозвучаха хладно, насечено, типично по английски.

Защо се бе приближил толкова много до нея? Изведнъж си представи как започва да го рисува и тази представа я замая. Представи си как очертава върху хартията раменете и гърдите му, сянката върху вдлъбнатинката под гърлото му. Нарисува мислено всеки мускул по корема, бялата превръзка върху бронзовата му кожа и черните косъмчета по гърдите.

Моливът се плъзна по хартията и тя натисна с такава сила, че връхчето се счупи.

— Внимавайте — каза той.

Даяна остави молива.

— Нямам желание да рисувам. Духа вятър.

Тя измъкна листа от скобите, нави го на руло и го пхна в чантата. После сгъна статива и се направи, че не е видяла как Джеймс се наведе да вдигне чантата. На плажа Изабо съсредоточено ровеше в пясъка. Лейтенант Джак седеше до нея и ѝ показваше как се правят формички от пясък.

Даяна изпита нежност към младия мъж.

— Толкова му е приятно да играе с Изабо. Питам се дали има деца...

Погледът на Джеймс проследи нейния.

— Ще разбере, като се върне в Англия.

— Семейството му сигурно го смята за изчезнал. — Тя се обърна и го погледна право в очите. — Както и вашето.

Той отвърна на погледа ѝ с известна студенина. Явно не ѝ беше простил, че тогава на „Аргонавт“ бе разровила шкафа му и бе прочела дневника на брат му. За малко я бе оставил сама и тя затърси нещо, което да ѝ помогне да проумее що за човек е Джеймс Ардмор. Ала когато той я подложи на безмилостен разпит, разбра какъв е. Джеймс Ардмор не беше човек, който се поддава на чувства. Под студената, безпощадна обвивка не се криеше топло сърце.

И днес очакваше да чуе хапливи забележки, че го шпионира, но той благоволит да обясни семейното си положение:

— Само сестра ми е жива и здрава, а тя е безкрайно щастлива, когато не се мяркам често пред очите ѝ.

Даяна си спомни красивото чернокосо момиче, чието портретче висеше в каютата му — млада жена със зелените очи на Джеймс.

— Защо смятате така?

— Не във всички семейства царят сърдечност и обич като във вашето. Но вие би трябвало да го знаете. Вие също не можехте да понасяте съпруга си. Отвращавахте се от него, нали?

Даяна го погледна уплашено, но веднага осъзна, че никога не си е правила труда да го крие.

— Изабо ми маха — отвърна ледено тя. — Ще слеза при нея.

Той настоя да носи чантата и статива. Даяна се втурна надолу по пътеката, молейки се той да се върне в къщата. Ала той я последва и се справи със стръмната пътека без особени трудности, макар да беше натоварен и все още невъзстановен от раната си.

Лейтенант Джак стана и посрещна Даяна със сърдечна усмивка. Тя харесваше младежа. Той поне се държеше учтиво. Стараеше се да крие объркването и болката си и беше винаги мил и отзивчив. А благодарността му за оказаната помощ беше трогателна. Джак беше горе-долу на нейната възраст и изглеждаше много добре. Даяна често си пожелаваше да се влюби в него и най-сетне да изгони Джеймс Ардмор от главата си.

— Дъщеря ви е решила да ограда целия плаж с пясъчни кули и стени — обясни с усмивка лейтенант Джак.

— Мога да си представя — отвърна мрачно Даяна.

— Как се разбирате с нея? — попита с интерес Джеймс. — Момичето не може да говори.

— О, тя изразява съвсем ясно какво иска — отвърна весело Джак. — Вероятно не знаете, че двете с лейди Уортинг разговарят със система от знаци. Много умно.

Изабо сама бе създала знаците. С течение на годините Даяна и баща ѝ бяха добавили още. Даяна изпита още по-топло чувство към лейтенант Джак.

Изабо гонеше вълните и издаваше високи, пронизителни тонове, които приличаха на песен. След малко дотича при тях и улови ръката на майка си.

— Бе-Лу? — попита задъхано тя.

— Татко подготвя лодката — обърна се Даяна към лейтенант Джак. — Смята да лови риба в едно тихо заливче.

Лицето на лейтенанта просия. Много обичаше да обикаля острова с адмирала и го правеше често. При това си спомняше много неща от предишния си живот, например как се връзват възли, как се вдигат и спускат платна, как се управлява плавателен съд. Предишната седмица обаче, когато бащата на Даяна се намери да излезе в морето, бедният лейтенант имаше ужасно главоболие. Това страдание го спохождаше често след раняването му. Оттогава очакваше следващото плаване с почти детска радост.

— С готовност ще го придружа — рече той и се обърна към Джеймс: — Вие ще дойдете ли, Ардмор?

Джеймс се престори, че се колебае.

— Не, днес не. Раната все още ми създава проблеми. По-добре е още известно време да си остана сухоземен плъх.

Лейтенант Джак го погледна загрижено.

— Може би не бива да ви оставяме сам...

— О, не се тревожете за мен! Ще си полегна и до вечеря отново ще съм свеж като дъжда в морето.

Лицето му остана безизразно. Дали говори искрено, запита се подозрително Даяна и му хвърли остър поглед. От него можеше да се очаква всичко.

Във всеки случай тя знаеше, че е твърде опасно да остане сама с него в къщата, докато баща ѝ, Изабо и лейтенантът ловят риба. Страхуваше се не от Ардмор, а от собствената си реакция. Е, поне Джесъп щеше да остане. Верният ѝ прислужник не би допуснал Ардмор да си пъха носа в неща, които не го засягат.

— Да вървим — подкани тя. — Хайде, Изабо. — И протегна ръка на дъщеря си.

Изабо я улови и протегна другата си ръка на лейтенант Джак. Тримата тръгнаха по плажа към малкия пристан, където ги очакваше лодката. Джеймс остана на мястото си с чантата в едната ръка и статива в другата. Сякаш усетила погледа му, Даяна се обърна. Не можа да разгадае израза на лицето му, но разбра, че той замисля нещо. Личеше си по напрегнатите мускули на тялото му. Проклет да е!

Изабо я задърпа за ръката и се засмя. Даяна с мъка откъсна поглед от Джеймс. Май предстоеше пристъп на мигрена.

* * *

Джеймс остана на брега по-дълго, отколкото смяташе, загледан след отдалечаващото се трио. Даяна беше толкова красива, че чак му причиняваше болка.

Лейтенантът, който вървеше до нея, си беше чист англичанин: с бледа кожа под загара, с аристократично наклонена глава и модно подстригана руса коса.

Сигурно е станал лейтенант, защото баща му е купил офицерски патент и му е намерил влиятелни застъпници, които са му помогнали да издържи изпита. Да, типичен представител на английската аристокрация.

Мъжът у Джеймс Ардмор никак не хареса факта, че английският лейтенант се отдалечава с красивата Даяна Уортинг. Ала ловецът на пирати Джеймс Ардмор остана много доволен, че ще бъде свободен да свърши нещо полезно. Досега не беше имал случай да опознае острова, който търсеше почти от година, за да разкрие тайните му.

Досега познаваше само къщата и малка част от плажа, на който се намираще сега. За да не го заподозрат, тръгна обратно към къщата със статива и чантата. От пристана, където Локууд връзваше лодката

си, не можеше да се види пътеката, а това беше добре за намеренията му.

Вече бе видял хубавата малка лодка с едно платно, много подходяща за обикаляне на острова и дори за излет в открито море. Възхити ѝ се като моряк, а сега дори я благославяше. Тя щеше да отведе пазачите далеч от него и му даваше възможност да се поогледа и да изкове плана си.

В къщата всичко беше спокойно. Джесъп сигурно беше в кухнята, вградена в крайбрежните скали, върху които беше построена къщата. А може и да си е полегнал. Джесъп работеше много, а следобедът беше топъл и приятен. Климатът на острова беше по-мек, отколкото в Англия, и дори сега, през март, температурите стигаха до 30 градуса. По това време на деня беше най-добре да се спи.

Джеймс остави чантата и статива в салона на партера и застана пред отворения прозорец. В цялата къща се усещаше мъжко присъствие. Мебелите бяха избрани според удобството им, а не за да показват богатството на собственика. Затова не си подхождаха и по стил.

Преди известно време обаче този мъжки рай е бил завладян от жена. И това си личеше. Присъствието на Даяна показваха вещи като кошничката за шев на камината, избродираните възглавнички по избледнелия диван, масичката за чай. Всеки следобед мисис Прингъл поднасяше бисквити, а Даяна наливаше чай на баща си. Съвършената домашна хармония.

Въпреки това...

Джеймс усещаше подводните течения, тревогата, напрежението. Например по това, че бащата и дъщерята прекъсваха разговора си, щом той влезеше в помещението. Даяна го наблюдаваше подозрително, в погледите на баща ѝ също се четеше съмнение. По същия начин гледаха и лейтенант Джак.

Джеймс проследи с поглед малката лодка, която се насочваше към открито море. Платното се изду и изплющя. Искаше му се да има далекоглед, за да види как адмиралът и Джак се справят с платното, как управляват плавателния съд, но сега нямаше време за подобни професионални занимания. Двамата ще се върнат само след няколко часа и дотогава той трябва да си е свършил работата.

Джеймс се промъкна безшумно до стаята на Джесъп зад кухнята, за да се увери, че прислужникът наистина си почива. Готвачката хъркаше в удобното кресло край печката. Дватама си заслужаваха почивката. Даяна му бе обяснила, че в това домакинство всеки сам си оправя леглото и сам се обслужва. Джесъп носеше вода и дърва, а мисис Прингъл приготвяше вкусно ядене за всички. Адмиралът почти всеки ден ходеше да лови риба и раци.

Джеймс също се беше грижил сам за себе си, нищо, че произхождаше от изискано чарлстънско семейство. Това не го притесняваше. Джак беше опитен моряк и умееше да се справя на малко пространство без излишни усложнения. Всички „островитяни“ се разбираха добре.

Въпреки това...

Джеймс излезе от къщата през предната врата и прекоси малката градина. Даяна работеше усърдно там, но морските ветрове унищожаваша всички растения, освен най-издръжливите. По скалите пълзяха мъхове и лишей. Джеймс видя тясна пътека и се насочи към нея. Теменужки в саксии се стремяха отчаяно към слънцето. Цветовете им изглеждаха много красиви сред зелената мъхова покривка.

Зад градинската портичка започваше тесен път към скалистата част на острова. Джеймс никога не беше виждал човек от къщата да идва насам.

Той слезе предпазливо по стръмния склон и остана възхитен от черните скали, по които вирееха най-разнообразни растения. Пътеката беше грижливо почистена. Коренищата бяха изрязани, стърчащите клони бяха вързани.

Джеймс вървеше бавно и се подпираше на скалите. Болката в корема постоянно се засилваше и той разбра, че още не е напълно възстановен от раната.

Отлично помнеше острието, което му нанесе тази рана. Почтеният английски капитан го прониза, както беше вързан и безпомощен. Когато кръвта на Джеймс потече по палубата, той избухна в смях. Джеймс го нарече мръсник и получи удар с юмрук по устата. Наистина почтен английски джентълмен. Е, сега спеше вечен сън на морското дъно. Адмиралът и Джак напразно бяха търсили и други оцелели от корабокрушението, докато той лежеше в

безсъзнание. Предполагаха, че труповете са били отнесени в морето. Дори от кораба до брега стигнаха само жалки останки.

В подножието на хълма пътеката минаваше покрай скални стени от пясъчник и гранит. Джеймс ускори ход и остана много учуден, че и тази част от пътя е почистена. Отляво скалата падаше почти отвесно към морето. Тук беше подветрената страна на острова и вълните се разбиваха в брега с оглушителен грохот.

Джеймс се оглеждаше внимателно, защото не искаше да завие и изведнъж да види лодката с адмирала и Джак. Тук, на скалите, нямаше как да не го видят. След малко обаче разбра, че растителността на хълма го скрива почти изцяло, и се успокои.

Сигурно беше извървял цяла миля, защото се чувстваше уморен. Раната бе изцедила силите му, а и трите седмици на легло му се отразяваха зле. Въпреки това беше твърдо решен да открие къде води този път. Може би просто щеше да излезе от подветрената страна на острова. Може би това място изобщо не криеше тайни.

Не. Инстинктът му подсказваше, че не е така.

Пътеката отново се спусна стръмно надолу и навлезе в процеп между скалите. Отначало Джеймс си помисли, че ще стигне до ръба на крайбрежната скала, но когато мина през тесния отвор, излезе на малък пясъчен плаж. И там намери пещерите.

Те бяха сухи. Морето бушуваше далеч зад него, а входът към първата пещера беше покрит с фин пясък. Джеймс слезе от скалата и надникна в първата пещера.

В този миг чу зад себе си тропот на камъчета по скалата. Обърна се стреснато и видя как по пътеката се посипа дъжд от ситни парченца скала. Светкавично мушна ръка в джоба и стисна студената дръжка на ножа.

Първо се появиха две ръце с тънки, силни пръсти, които се вкопчиха в скалата. След това се появи цялата фигура. Даяна. Тя бе прихванала полите си и той отново видя стройните ѝ крака. Беше сама. Нито Джесъп, нито Изабо я следваха.

Той тръгна насреща ѝ, без да вади ръка от джоба си.

— Загубихте ли желание за риболов? — Гласът му прозвуча абсолютно спокойно.

Тя се бе запъхтяла от трудното катерене, няколко червени кичурчета бяха полепнали по запотеното чело.

— Мислех, че ще си почивате.

— Това и възнамерявах. После реших да се поразходя. Видях пътеката и реших да стигна до края ѝ.

Това беше само половината истина. Но и Даяна го лъжеше. Е, щом трябва да се преструват, ще продължи.

— Открих пещерите и останах много изненадан — продължи той. — Защо не сте ми ги показали досега?

В погледа ѝ блесна тревога.

— Вътре няма нищо интересно. Само пясък и скали.

Двете горни копченца на корсажа ѝ бяха отворени и вълнуващите се гърди неустойимо привлякоха погледа му.

— Много обичам пещери — излъга той. — Открай време се опитвам да ги изследвам.

— Тези са опасни. По-добре да се върнем в къщата. — Лицето ѝ пламтеше, очите искряха гневно.

— Само ако ми обещаете да правим там нещо интересно.

— Каквото искате.

Той я погледна втренчено и се изгуби в дълбините на сивосините очи. Лъжкиня!

Той ѝ обърна гръб, но не бе направил и две крачки, когато чу дрезгавия ѝ глас:

— Джеймс!

Обърна се като ужилен. Тя застана пред него с вдигната глава. Устните ѝ се приближиха към неговите, ръцете ѝ го прегърнаха.

— Джеймс — повтори задъхано тя, — целуни ме!

Преди да е успял да ѝ попречи, устните ѝ завладяха неговите.

4

Не че искаше да ѝ попречи.

Уви ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си. Кожата ѝ миришеше на слънце и пясък. Устните ѝ бяха влажни, дъхът — горещ.

Спомни си онази мрачна стаичка в Кент и безпощадната целувка, която ѝ бе натрапил. И онзи разтърсващ момент, когато тя отговори на целувката му.

Днешната целувка беше не по-малко страстна. „Да, момиче, ти си създадена точно за това. Ти си огън и пламък, нищо, че си мека като памук.“

Днес Даяна Уортинг беше като демон в ръцете му и Джеймс я обичаше такава. Опитът ѝ да отвлече вниманието му от пещерите беше очевиден и непохватен. Можеше да измисли нещо по-умно.

Но какво го беше грижа? Двамата бяха сами, тя беше ослепително красива, той я желаше. Плановете му да вървят по дяволите.

Езикът му се втурна да изследва устата ѝ, заигра се с нейния. Устните му безмилостно притискаха нейните, вземаха всичко, което тя му предлагаше. „О, скъпа, бих могъл да те целувам цял ден и цяла нощ!“

Тя се вкопчи в него, сякаш никога нямаше да го пусне. Той продължи да я целува, вече много по-меко и нежно, после се отдели от нея и свали ръцете ѝ от раменете си.

— Хайде да го направим както трябва, скъпа.

Тя вдигна поглед към него. В очите ѝ лумна паника, примесена с недоверие. Лицето ѝ пламна още по-силно. Отметна плитката си на гърба и попита тихо:

— Какво имате предвид?

— Ще се целуваме нежно. Искам да ви се насладя докрай.

— Защо? — попита мрачно тя.

— А вие какво очаквахте, скъпа? — Той помилва бузата ѝ и продължи: — След първата ни среща дълги нощи лежах буден и си

спомнях как безсрамно лежахте в кабината ми и ми се подигравахте. Представлението беше великолепно.

Тя вдигна вежди и той се възхити на извивката им.

— Не съм ви подигравала. Кабината ви беше единственото място, където можех да си почина.

— Вие я завзехте с пристъп. Понякога лежа буден и си представям как се любим на койката ми. Не биваше да бъда толкова учтив.

— Учтив? — Даяна го измери с леден поглед. — Да ме разпитвате и да ми се надсмивате — това ли наричате учтивост?

— Държах се с вас много по-прилично, отколкото възнамерявах — отвърна той и се засмя на възмущението ѝ. — Но се питам защо сега пък вие решихте да се правите на жертвено агне.

Думите му я объркаха.

— Жертвено агне?

— Защо решихте да ме омаете с чара си? — Той направи крачка към нея и приглади назад непокорните червени къдрици. — Отговорът е ясен: за да не намеря тайните, скрити в пещерите.

— Вече ви казах, че там няма нищо.

— Само че аз не ви вярвам. — Пръстът му се плъзна от слепоочието към брадичката. — Но ви благодаря, че ми позволихте да ви вкуся. Знаехте ли, че имате вкус на ванилена захар?

Тя се изчерви до корените на косата.

— Не.

— Никой ли не ви го е казал? Нима мъжете, които ви гонеха в къщата на адмирала, не са ви обяснили защо ви преследват?

— Те ми посвещаваха стихотворения — отговори студено Даяна.

— Обзалагам се, че са били ужасни.

Джеймс отпусна ръка и бавно отстъпи назад. Възбудата заплашваше да го надвие.

— Къде отивате? — попита уплашено Даяна.

— В пещерата.

Джеймс влезе в първата пещера и усети под стъпалата си дебел пласт пясък. Даяна го последва бързо. Морето шумеше под тях, вълните с грохот се разбиваха в брега. Даяна го настигна точно когато се добра до първия завой на тунела, изровен от морските води и ветровете.

Пещерата беше празна. Само след няколко метра се свързваше с другата пещера. Джеймс не видя нищо, освен пясък и скали. И едно мъничко раче, което беше изпълзяло чак дотук, за да намери смъртта си.

— Виждате ли! — извика тържествуващо тя. — Няма нищо.

Е, нищо видимо. Защо тогава се опитваше да му попречи да влезе? Какво бе пропуснал?

Тук вятърът беше слаб и гласът му отекна глухо под скалата.

— Вие ме целунахте с определена цел, Даяна. Защо не ми я кажете?

— Целунах ви, защото исках да знам дали ще се държите като джентълмен.

Продължаваше да го лъже. Защото знаеше кой е той.

— Има много по-прости начини да го разберете. Например да наблюдавате дали си разпервам малкото пръстче, когато пия чай.

Тя го изгледа хладно.

— Познавам много мъже със свършени маниери, които в никакъв случай не могат да се нарекат джентълмени. Особено ако остана насаме с тях.

— По-точно, когато те останат насаме с вас. — Той се обърна и сложи ръце на кръста ѝ. Тялото ѝ ухаеше на сол и вятър. — Тогава доброто възпитание отива по дяволите. Сигурен съм, че мъжете в Лондон са се дуелирали заради вас. Така е, нали? Разбирам защо. Вие сте ценна плячка. Мъжете правят всичко, за да ви притежават.

Тя потрепери и се отдръпна.

— Е, какво ще правим сега? — засмя се той. — Готова ли сте да ме прелъстите? Нали вече намерих пещерите.

Смущението ѝ отстъпи място на луд гняв.

— Сега вече знам дали сте джентълмен, или не — изрече тя с режещ тон.

— Възпитаха ме като джентълмен. Произхождам от много изискано южняшко семейство. Сестра ми е един от стълбовете на аристократичното общество в Чарлстън.

— Тогава сигурно няма да ме хареса.

— Напротив. Ще ѝ направите силно впечатление.

Даяна се засмя почти отчаяно.

— Не ви вярвам. Нали току-що ви доказах колко скандално мога да се държа?

Той я погледна с леко объркване. Тя се гневеше, но не само на него. Във всичко, което казваше, звучеше тон на презрение към самата себе си. Сякаш някой, вероятно проклетият ѝ мъж, непрекъснато ѝ е внушавал колко е ужасна.

— Според мен вие не знаете каква сте — отвърна меко той. — Преди малко започнахте игра с мен, Даяна. Не искате ли да я довършим?

Тя го желаше, това беше очевидно. Зърната на гърдите ѝ под тънкия корсаж стърчаха примамливо. Когато се хвърли на шията му и го целуна, не очакваше, че ще го пожелае така силно. Това беше просто хитрост, за да отклони вниманието му от пещерите. Изобщо не разбираше, че с тази целувка ще запали огън, който може да изпепели острова. Огънят беше и у двамата.

Пръстите му се плъзнаха към копченцата на корсажа ѝ.

— Когато ви видях за първи път в онази глупава градина как се изправихте срещу О'Мали, си казах, че сте опасна жена. И се оказах прав. — Кокалените копчета бяха гладки, само ръбовете им бяха леко набраздени. — Колко любовници сте изгорили?

Той отвори корсажа и занемя. Даяна беше гола под роклята. Гърдите ѝ бяха големи и твърди. Гърди на жена, дарила живот на дете. Тъмните, корави зърна буквално просека за милувка. Невероятно усещане. Можеше да стои така с часове и да я гледа.

— Колко? — повтори дрезгаво той.

Тя го погледна втренчено. Устните ѝ блестяха влажни, тъмните ресници се спуснаха над очите. По дяволите, тази жена можеше да размекне и камък!

— Нито един. Била съм само със съпруга си.

— А какво ще кажете за всичките онези мъже, които ви преследваха упорито? Подигравахте ли се с тях, или какво? Играехте си на недостъпна?

— Да. — Очите ѝ засвяткаха.

— Обзалагам се, че до един са били глупаци. Царували сте като истинска кралица. Нищо чудно, че се криете тук, толкова далече от Англия. След смъртта на съпруга ви са искали да ви отмъстят.

Даяна вирна брадичка.

— Не сте прав.

— Значи наистина са били глупаци. Трябвало е да си вземете любовник, който да ви укроти. Който умее да разпалва и да гаси огъня ви, за да не изгорите и съпруга си. Той харесваше ли огъня ви, Даяна?

Тя задиша ускорено.

— Не.

— Ако мъжът ви не е успял да го задуши и не сте имали любовник, който да ви удовлетворява, значи сте истински вулкан. Изгаряли сте всеки мъж, който се е осмелявал да ви докосне, нали? Много съжалявам, че не съм бил там, за да ви уловя в мрежата си. — Той се наведе към нея и заключи страстно: — О, Даяна, двамата с вас щяхме да запалим небето в пламъци.

Горещият ѝ дъх опари устните му. Кръвта бучеше в ушите му, ерекцията му беше мъчително болезнена. Тя бе започнала тази игра, но той щеше да я завърши.

— Сигурно сте треперили от желание — продължи да шепне той. — Искали сте от съпруга си онова, което той не е бил в състояние да ви даде. Вие излъчвате страст, Даяна. Нуждаете се от любов.

Тя отвори широко очи и отстъпи крачка назад. Не направи опит да затвори корсажа си. Стоеше пред него разрошена и полугола и той съзнаваше, че никога не е виждал толкова красива гледка.

— Аз не се нуждая от вас.

— Не се лъжете.

Очите ѝ светнаха гневно.

— Имам си Изабо. Тя е важна. Много по-важна от всеки друг.

— Тя е добро дете. Красива като майка си. Но не се крийте зад нея. Не е почтено.

Погледът ѝ беше унищожителен. Само той би могъл да го понесе.

— Вие не знаете нищо за нас. Пък и как бихте могли?

Тя отстъпи още една крачка назад и се опита да закопчее корсажа си.

Ако я вземе сега, тя ще го убие и ще танцува от радост върху трупа му. Но поне той ще вкуси неземна радост на път към оня свят...

Даяна се обърна рязко и хукна към пътеката. Джеймс не направи опит да я последва. Без да се обърне нито веднъж, тя прекоси плажа и

започна да се катери по скалата. Вятърът изду роклята и отново му показва дългите, атлетични крака.

След малко изчезна от погледа му. Джеймс издиша тежко. Гърлото му беше пресъхнало. Тази жена бе събудила у него нещо опасно. Как копнееше да я вземе още сега, на пясъка. Нищо друго не искаше. Този опасен звяр в сърцето му щеше да го доведе до гибел. Един ден непременно ще го обесят заради импулсивността му.

Но какво го беше грижа? Даяна си заслужаваше всички жертви. Крайно време беше и той да се влюби истински.

Когато баща ѝ, Изабо и лейтенант Джак се върнаха от риболова, Даяна бе успяла да си възвърне самообладанието.

Или си въобразяваше, че се е успокоила. Сама се убеждаваше, че никой не би си помислил нещо нередно, ако тя остане в стаята си и заяви, че страда от мигрена. Отдавна знаеше, че мигрената е добро средство, когато иска да се отърве от натрапчивите си ухажори.

Изабо обаче не я остави да се крие. Малката беше крайно възбудена от излизането в морето с дядо си и Джак. Затова просто хвана майка си за ръкава и я отведе в трапезарията да вечерят заедно.

И сега Даяна седеше начело на трапезата с лудо биещо сърце и се опитваше да проумее за какво говори баща ѝ. Оттатък приборя открили няколко дъски. Вероятно от претърпелия крушение кораб.

Джак участваше в разговора с пламтящо от възбуда лице. Джеймс обаче седеше мълчаливо в другия край на масата и гълташе рибата във винен сос без никакъв коментар.

Всеки път, щом вдигнеш глава от чинията си, Даяна срещаше погледа му.

Тя бе останала на острова, защото се страхуваше от онова, което смята да извърши Джеймс. В ледените зелени очи светеше проникателност и интелигентност.

Бе станало точно както тя предполагаше. Едва лодката бе излязла в морето, когато той тръгна по пътеката към пещерите. Тя знаеше, че няма аргументи, с които да го убеди да се върне. Затова реши да използва друго оръжие. Преди година Джеймс я желаше много силно. Както я желаша всички мъже. Те се биеха, за да седнат до нея, да

танцуват с нея, да си спечелят някоя усмивка. Държаха се като безумци и раздаваха мрачни погледи на приятели и на врагове.

Докато още не знаеше как стоят нещата, едва седемнайсетгодишна, тя се наслаждаваше на властта си над мъжете. Всеки път, когато беше център на вниманието и кралица на бала, главата ѝ се замайваше от щастие. Харесваше ѝ да приема ухажванията на джентълмените, да среща завистливите погледи на другите дами. Стана самонадеяна и глупаво повярва, че тези мъже я харесват истински.

Скоро след като сключи брак, тя разбра какво в действителност искат от нея, след като е загубила девствеността и неприкосновеността си. Най-сетне проумя, че мъжете не я ценят заради образованието, ума или остроумието ѝ. Те я желяеха. Искана да спят с нея. И тя, глупачката, се беше научила да използва похотливите им желаниа като оръжие. Въобразяваше си, че това ѝ дава власт над тях.

Джеймс също я искаше и не го криеше. Но не направи онава, което тя очакваше. Не падна на колене пред нея, за да измоли благосклонността ѝ, не ѝ рецитира стихове. Просто застана пред нея и ѝ се надсмя.

Защото имаше власт над нея.

Той насочи собственото ѝ оръжие срещу нея и го използва с истинска бруталност.

Когато отново я грабна в прегръдките си, веднага усети глада ѝ за физическа близост. А Даяна си въобразяваше, че никога вече няма да изпита такова желание. Случи се същото както тогава в Кент, когато той я целуна. Днешното му докосване беше не по-малко възбуждащо от предишното — този мъж умееше да прелъстява жените.

И какво направи тя? Не трябваше ли да се изтръгне възмутено от ръцете му и да падне в несвяст? Или поне да го наругае, че си е позволил подобно безсрамие? Не, тя не направи нищо подобно. Точно обратното: прегърна го и отговори на целувката. Наслади се на коравата му уста, вкуси огнената сила на езика му. Изобщо не помисли за приличието.

Единственият триумф, който изпитваше в момента, беше, че е успяла да го заблуди. Вниманието му бе привлечено към безопасните пещери и отклонено от истинските тайни, които криеше островът.

Когато погледът ѝ отново го потърси, тя разбра, че той прекрасно е разбрал намерението ѝ да го възпре да влезе в пещерите. И двамата бяха наясно с приключилата игра.

Заболя я глава и тя престана да яде.

— Следващия път непременно трябва да дойдете с нас, Джеймс — каза лейтенантът. — Морето беше спокойно, а гледката към острова — прекрасна.

— Щом оздравея, непременно ще дойда — отвърна Джеймс и отпи глътка вино.

— Открихме още няколко дъски от кораба. Мога само да се надявам, че моряците и офицерите са успели да стигнат до сигурно пристанище като нас.

— Докъде може да стигне лодката? — осведоми се небрежно Джеймс.

— При хубаво време доста далеч — отговори адмиралът. — Ако е нужно, ще стигне дори до Плимут. Макар че за подобно пътуване бих предпочел по-голям кораб с надежден екипаж. Морето е непредвидимо. Със съжаление трябва да кажа, че сме откъснати от света. Понякога минава фрегата или търговски кораб, но ние се намираме в средата на нищото.

Това беше лъжа, но Даяна трябваше да признае, че баща ѝ я е изрекъл много убедително.

Джеймс кимна незаинтересовано и съобщи:

— Днес бях на разходка.

Даяна го погледна изненадано.

— Минах през градината отзад, отворих портичката и вървах по пътеката. Намерих пещерите на брега.

Баща ѝ бързо сведе глава, за да скрие стъписването си.

— Наистина ли?

— Да. Пещерите не са особено големи, но си струва да ги разгледаме. Искате ли да отидем утре, Джак?

— С удоволствие — кимна лейтенантът.

Джеймс погледна Даяна и огънат в зелените очи я опари. Тя си припомни как бе усетила ерекцията му и потръпна. Лицето ѝ пламна. Джеймс не откъсваше поглед от нея.

Проклет да е!

След безкрайната вечеря Даяна избяга в кабинета на баща си. Помещението се намираше на партера и беше специално пристроено към крилото. Трите големи прозореца гледаха към морето. Стаята беше прекрасна и тя прекарваше много часове там.

И сега отиде до западния прозорец и се загледа в бавно потъващото в морето слънце, което позлатяваше облаците на хоризонта.

След малко се появи адмиралът. Без да бърза, той заключи вратата и отиде при дъщеря си.

— Значи той е намерил пещерите?

И не само това. Джеймс бе успял да разпали искрата в тялото ѝ, за която тя вярваше, че е угасена завинаги.

— Да, татко. Проклетникът излезе да проучи острова.

— Открил ли е още нещо?

— Нищо. Стигна само до пещерите.

— Слава богу!

Даяна се обърна и го погледна изпитателно.

— Какво ще правим, ако намери нещо?

Баща ѝ забави отговора си.

— Нищо няма да правим.

— Аз не му вярвам.

— Аз също, Даяна. Но нещо ми подсказва, че капитан Джеймс Ардмор умее да пази тайна.

Тя го погледна разтревожено.

— Нима искаш да кажеш, че трябва да му се доверим?

— Разбира се, че не. Но аз се тревожа повече за лейтенант Джак, отколкото за Джеймс Ардмор. Капитанът има свои планове, докато лейтенантът е офицер от кралската флота и веднага щом стъпи на английска земя, ще уведоми Адмиралтейството къде е бил. — Той се усмихна на дъщеря си по начина, който винаги топлеше сърцето ѝ. — Нали знаеш колко ненадеждни са войниците от флота, мила моя.

Тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— О, татко!

Той я притисна до гърдите си и за миг я задържа така.

— Казах ли ти вече колко съм щастлив, че двете с Изабо живеете с мен на острова? Мислех си, че съм доволен от самотата, но много скоро разбрах, че ужасно си ми липсвала.

— Никога вече няма да бъдеш сам, татко.

Той се усмихна и я погледна тъжно.

— Ти си прекрасна дъщеря, но след време този кафез ще ти стане твърде тесен. Скоро ще закопнееш за света.

Даяна потрепери.

— Не, със сигурност не.

Баща ѝ не отговори, но изражението му издаде, че не ѝ вярва.

— Целуни Изабо от мен. Сигурно е много уморена. На лодката беше много възбудена.

Даяна се засмя и усети как на сърцето ѝ олекна.

— Тя е родена за моряк. Надявам се, че не ти е пречила много.

— Момичето е най-доброто средство за отклоняване на вниманието. Лейтенантът е малко меланхоличен, но това не ме учудва. Момчето се страхува.

— Бих искала да му помогна...

Баща ѝ я погледна остро и тя вдигна вежди. Много скоро обаче погледът му омекна и той я целуна по бузата.

— Лека нощ, скъпа.

— Лека нощ, татко.

Тя беше вече на вратата, когато адмиралът извика подире ѝ:

— Моля те, Даяна, кажи на капитан Ардмор, че искам да разговарям с него.

Тя се разтрепери и трябваше да се улови за бравата.

— Сега ли?

— Да, ако има малко време. Много бих искал да стане още тази вечер.

Даяна пое дълбоко дъх. Ще говори с Джеймс. Какво толкова? Тя напълно владееше чувствата си.

Ръцете ѝ изведнъж истинаха и пръстите ѝ затрепериха.

— Добре, татко. — Гласът ѝ се пресече и тя се помоли баща ѝ да не забележи колко е развълнувана.

Щом излезе в коридора и затвори вратата на кабинета зад гърба си, Даяна въздъхна дълбоко. Дали баща ѝ предполагаше как е накарала Джеймс Ардмор да се задоволи с пещерите и да не отиде по-нататък? Адмиралът винаги беше на нейна страна, все едно какво твърдеше съпругът ѝ. Но това беше някога, в Англия, когато тя беше малко или повече невинна. И сега ли щеше да вземе нейната страна?

Даяна изпъна рамене, слезе по стълбата и отиде в салона.

Джеймс веднага усети влизането ѝ. Стоеше пред отворената врата към градината и вдишваше жадно аромата на бугенвилеите и хортензиите. Тази миризма будеше носталгия. Градините на дома му в Чарлстън едва бяха започнали да цъфтят. През пролетта южният град се превръщаше в истинска цветна градина. Май беше време да се прибере вкъщи.

Памучната ѝ рокля почти не вдигаше шум, но той се обърна, сякаш присъствието ѝ го привличаше като с магия.

Лейтенантът, който се бе задълбочил в някаква книга, вдигна глава и се усмихна. Даяна му кимна любезно и Джеймс настръхна от ревност. Не, глупаво беше да си представя, че тя би могла да се влюби в това момче. Тя беше страстна жена, а отношението ѝ към лейтенанта беше смесица от любезност и състрадание.

Тя спря на два метра от Джеймс, защото не знаеше как ще реагира на близостта му.

— Баща ми желае да говори с вас — съобщи официално тя. — По възможност още сега, ако сте свободен. Той е в кабинета си.

Джеймс наклони глава. Даяна дишаше тежко. За вечерята беше облякла прилична синя рокля, затворена до брадичката. Разрошената, полугола жена от пещерата вече я нямаше. Джеймс обаче знаеше, че тя само се крие зад фасадата на покорна дъщеря като нимфа зад крайморска скала.

— Веднага отивам да говоря с него — отговори също така официално той. — Моля да ми покажете пътя.

Очите ѝ блеснаха гневно. Той очакваше тя да откаже, да излезе от салона и да го остави сам да намери пътя до кабинета на баща ѝ, но нищо такова не се случи. Даяна само сведе глава и кимна.

Е, щом е решила да се прави на безучастна, той ще я последва.

— Лека нощ — сбогува се учтиво лейтенантът. — Смятам скоро да се оттегля. Излетите в морето все още ме уморяват.

Джеймс му пожела да си почине добре и последва Даяна в коридора.

Тя го изчака на стълбището.

— Там горе. — И посочи с пръст. — Двойната врата в края на коридора.

Джеймс хвърли бърз поглед нагоре, но когато тя понечи да се оттегли, светкавично посегна и улови ръката ѝ.

— Мисля, че трябва да си пожелаем лека нощ, преди да отида в кабинета на баща ви.

Тя го изгледа остро.

— Изабо ме чака.

— Няма да трае дълго. — Той сложи ръка под брадичката ѝ, наведе се и я целуна.

В първия миг устата ѝ остана твърда и решително затворена. В следващия обаче тя се отпусна, притисна се до него и отговори на нежната целувка.

И двамата преживяха кратък, пламенен изблик на страст. Устните им останаха слети само за малко, но това беше достатъчно да се замаят от близостта си. Проклет да съм, каза си Джеймс, защо не мога да прекарам цялата нощ в такива целувки! Представи си дългото откривателско пътуване, което му предстоеше с нея, и потрепери.

Той вдигна глава, нежно изтри с пръст влагата от устните ѝ и плъзна ръка по косата ѝ.

— Лека нощ — прошепна той и бързо се обърна към стълбите.

Наложи се да остане около пет минути пред вратата на кабинета, докато ерекцията му отзвучи и бъде в състояние да се представи пред бащата на жената, с която толкова искаше да се люби.

Отдавна не беше изпитвал такова възхищение към някоя жена. И такова силно привличане. При все че достатъчно жени се бяха опитвали да привлекат вниманието му. С времето беше свикнал да се въздържа. Не защото беше студен, както твърдяха много хора, а защото беше точно обратното. Влюбеше ли се, Джеймс Ардмор се отдаваше изцяло. А тъкмо това не биваше да си позволява.

И сега не можеше да си го позволи, макар да знаеше, че ще преживее най-чисто блаженство. Трябваше да уреди някои неща и накрая щеше или да загуби живота си, или да избяга.

Както и да свърши тази история, Даяна ще го намрази. Времето с нея ще остане като още един спомен, прибавен към другите от

миналото.

Той вдигна ръка и почука по простата дървена врата.

Адмиралът го покани да влезе.

Слънцето бе залязло и прозорците бяха тъмни. Огънят в камината потапяше помещението в червено сияние, което изглеждаше едновременно уютно и заплашително. Адмирал Локууд току-що бе запалил свещите във високия канделабър на бюрото си. Той се обърна с учтива усмивка и помоли Джеймс да затвори вратата.

Домакинът хвърли една борина в камината и огънят моментално я погълна.

Дългата бяла коса на Локууд бе сплетена на плитка — сигурно беше ходил така през цялата си служба във флота. Имаше същите очи като дъщеря си. Красивото му лице беше набраздено от морето и възрастта, но все още правеше силно впечатление. Въпреки шейсетте си години не ходеше приведен, а изправен като свещ, с опънати рамене.

— Капитан Ардмор — започна сърдечно той, — ще ми кажете ли какви оръжия носите в момента?

За момент Джеймс спря да диша. Застанал зад канделабъра, адмиралът го гледаше втренчено.

Без да бърза, Джеймс бръкна в джоба на жакета си и извади нож със стоманена дръжка. Вдигна го за момент, после го положи върху близката масичка.

5

Ножът беше прост и практичен. Стоманената дръжка бе увита с ивица кожа. Джеймс го бе купил преди много години на Мартиника и оттогава ножът го придружаваше по време на всичките му приключения.

Адмиралът го погледна изпитателно.

— Това ли е всичко?

Джеймс отпусна ръка.

— Не.

Адмиралът продължи да говори със същия любезен тон, с който сигурно се беше обръщал към подчинените си:

— Когато помогнах на дъщеря си да ви сложи в леглото, останах много учуден от броя на ножовете, скрити в дрехите ви. Обаче не намерих пистолет.

— Нямах време да си набавя — отговори също така любезно Джеймс. — Корабът потъна бързо.

— Без съмнение. А на пленниците не дават пистолети, дори когато се налага да спасяват живота си. Питам се как сте се добрали до ножовете.

Джеймс го изгледа равнодушно и адмиралът отговори на погледа му, без да мигне. Локууд беше опитен моряк. Дълго време е бил капитан, преди да го повишат в чин адмирал след Трафалгар. Той знаеше всичко за Джеймс и не се съмняваше защо е бил на фрегатата. Джеймс също познаваше адмирала.

— Войниците от флота не ме претърсиха особено грижливо — обясни небрежно Джеймс.

Локууд кимна.

— Сигурно са се побъркали от щастие, че са заловили скандално известния капитан Ардмор, и са проявили лекомислие. — Помисли малко и продължи: — Предполагам, че ви открихме на брега заедно с английския лейтенант, защото или сте били негов пленник, или сте били пленник на неговия кораб. Впрочем, трябва да кажа, че вече съм

ви виждал. Срещата ни беше кратка, но запомних завинаги очите ви. Очи на мъж без сърце.

Преди да дойде тук, Джеймс щеше да се съгласи с това твърдение. Но сега не можеше. Докосна гърдите си и рече тихо:

— Имам сърце. Бие тук.

— Вие го казвате. Аз наблюдавам лейтенант Джак. Той не знае кой е и как се казва и това го плаши до смърт. Страх го е да открие какъв човек е бил. Вие знаете кой сте и откъде идвате. Но сте се затворили пред тази истина. — Адмиралът плъзна ръка по резбованата облегалка на стола. — Но не съм изпратил да ви повикат, за да си говорим за сърцето ви. Искам да знам какви планове имате.

— Имам намерение да си почина.

— Ние не можем да се борим срещу вас, дъщеря ми и аз. Аз съм вече стар, а дъщеря ми е жена. Въпреки това съм длъжен да ви предупредя: тя има адски темперамент. — Той се усмихна с любов, а Джеймс едва се въздържа да не изхъмка презрително. Старецът нямаше понятие! — Ако Изабо е в опасност, майка ѝ ще се бие като лъвица за нея. Даяна обича дъщеря си повече от собствения си живот. И аз я разбирам, защото изпитвам същото към нея. — Той отправи многозначителен поглед към Джеймс.

— Обещавам, че няма да причиня зло на никого от вас. Нямам такива намерения. Не нападам невинни.

— Да, чух да се говорят такива неща за вас. — Адмиралът го огледа изпитателно. — Но не разбрах дали това се дължи на твърдение, излязло от вашата уста, или на наблюденията на странични хора. Като цяло обаче ви смятам за почтен, макар и безогледен мъж.

— Тогава сте на мнение, различно от това на целия кралски флот. Досега не съм срещнал нито един капитан, камо ли адмирал, който да ме нарече почтен човек.

— Следя кариерата ви с голям интерес, капитан Ардмор. Човек трябва да познава неприятелите си, нали така? Изтребихте голям брой пирати от Карибието, все негодници и убийци. Светът би трябвало да ви благодари за това.

— Правя, каквото мога — отвърна провлечено Джеймс.

— Превземате английски кораби само за удоволствие. Не ме гледайте така! Много добре знам, че се забавлявате. Освобождавате американски военнопленници и измъчвани моряци и с наслада

тероризирате английските капитани. — Адмиралът се засмя тихо. — Дори за това не мога да ви се сърдя. Чух, че сте заповядали да бичуват капитан Лангфорд. Той беше идиот и постъпката ви заслужава награда. Крайно време беше някой да му даде урок. Знаете ли, че заради това унижение той трябваше да напусне кралския флот? Това го съсипа.

— Правя, каквото мога.

— И се гордеете със себе си. — Погледът на адмирала изведнъж стана остър. — Още сте млад. Разкаянието ще дойде по-късно.

— О, вече се разкайвам. Съжалявам за доста неща, които съм извършил.

— Когато станете на моята възраст, ще се разкайвате много повече.

В гласа на адмирала прозвуча тъга, но Джеймс не изпита съчувствие. Много добре знаеше за какво съжалява Локууд. Бащата на Даяна посочи столовете пред огъня.

— Нека поседнем тук като приятели. Знам, че се държа като глупак. Всъщност би трябвало да ви затворя в подземията, докато се появи следващият кораб. Но тук е остров Хейвън. Ако искахте да ме убиете, отдавна да сте го направили.

Джеймс се настани на предложения стол. Ножът му остана на масичката.

— Прав сте.

Адмиралът наля бренди в две чаши, подаде едната на госта си и седна на другия стол.

— Надявам се да ми разкажете някои от приключенията си. Това ще скъси дългите пролетни вечери.

Джеймс пийна глътка топло бренди и въздъхна доволно.

— Какво казахте на лейтенант Джак?

Локууд завъртя чашата между пръстите си.

— Ясно ми е, че не искате той да разбере кой сте. Защото ще се почувства длъжен да ви арестува. Но засега младежът е зает да си върне паметта. Когато това се случи... — Старият човек направи жест, който означаваше: ще се занимаваме с този проблем, щом настъпи моментът. — Дотогава ще държа идентичността ви в тайна от лейтенанта. Но само ако обещаете да ми разкажете всичко. Можете да започнете с това, как се озовахте на потъналата фрегата.

— Това е дълга история — промълви замислено Джеймс.

— Чудесно — засмя се адмиралът. — Пред нас е цялата нощ.

Даяна заби градинската лопата в пръстта и започна да тегли корена, който изглеждаше зациментиран в земята. По челото ѝ потекоха вадички пот. От часове работеше в градината и тежкия физически труд я топлеше въпреки студения вятър, който свиреше над острова.

Тази сутрин баща ѝ я отведе в кабинета си и ѝ разказа какво е научил от Джеймс Ардмор. Явно той е бил пленник на английската фрегата — арестували го, докато помагал на екипажа на малък кораб да прекара контрабандно бренди през английската блокада. Той се предложил за заложник, ако освободят другите американци.

Даяна нямаше добро мнение за екипаж, който жертва капитана си и дори не се опитва да го спаси. А може би са направили такъв опит и са се провалили, каза си мрачно тя. Или са повикали помощ, но вече е било много късно. Във всеки случай бурята разбила английската фрегата и само лейтенант Джак и Джеймс оцелели. Джак се съжалил над пленника и отключил веригите му, срещу което Джеймс спасил живота му. От тази история може да се съчини героична песен, заключи с горчива усмивка младата жена.

За Джеймс Ардмор вече се пееха песни. Тя не се съмняваше, че той е успял да заблуди баща ѝ. Адмиралът харесваше мъже с кураж, които умеят да се възползват от обстоятелствата, и очевидно не се съмняваше, че Джеймс притежава тези качества. По тази причина се бе отказал да го затвори в подземие и да хвърли ключа в морето.

Даяна отново заби лопатата в пръстта. Сухата земя се трошеше и късаше листата на плевелите, от които трябваше да освободи бугенвилеите.

Баща ѝ бе решил да се довери на Джеймс. Двамата бяха сключили споразумение, според което никой няма да причинява зло на другия, докато живеят на острова. След този пакт двамата джентълмени бяха прекарвали цялата нощ да си разказват героични истории и бяха опразнили цяла гарафа с бренди. Типично за мъжете. Щом седнеха заедно пред бутилка топло бренди, те забравяха опасностите и измамите.

Коренът най-сетне поддаде и Даяна се подпря на лопатата, за да не загуби равновесие. Изтръгна корена, хвърли плевела и се зае със следващия. Докато баща ѝ и Джеймс си пиеха брндито, тя бе прекарала цялата нощ будна, мечтаейки да сподели леглото на Джеймс Ардмор, ловеца на пирати. Представяше си как силното му тяло я изпълва и големите му ръце се плъзгат по кожата ѝ.

След срещата им преди година трябваше да минат месеци, докато спре да го сънува. Сънищата ѝ бяха различни, макар че всъщност се случваше все едно и също. Той я целуваше и тя се разтапяше от нежност. Двамата започваха да се любят, независимо от мястото, на което се намираха — на плажа, в спалнята ѝ, в летяща карета. А сега сънищата ѝ се бяха върнали, по-живи от преди. Вбесена от слабостта си, Даяна заби лопатата в следващия корен.

Внезапно до нея спряха два крака в кожени ботуши. Даяна се направи, че не ги забелязва. Ала много добре видя износената кожа, нагъната по глезените, ожулените върхове, стъпили върху цветната леха, и изтърканите токи. Направи се, че не забелязва как той се отпусна на едно коляно до нея, как силните бедра опънаха тънкото платно на панталона и показаха невероятните му мускули.

Какво значение имаше, че той положи голямата си, осеяна с белези ръка върху коляното и мъжката му миризма замая сетивата ѝ? Какво я интересуваше, че моментално усети парещия му поглед върху тила си?

Изведнъж Даяна осъзна, че горното копче на роклята ѝ се е отворило, докато е работила, че плитката ѝ е разплетена, а полите ѝ са вдигнати до коленете.

Лейтенант Джак бе завел Изабо на плажа да събират миди. Градината беше пуста. Можеше да говори с него, без да се притеснява от любопитни уши.

— Джеймс Ардмор! — Даяна буквално изплю думите. — И баща ми. Две морски легенди си разказват истории. Как успяхте да го накарате да ви повярва?

— Какво лошо има в това?

Звукът на гласа му изпрати огнена тръпка по гърба ѝ. Нарочно ли разтягаше гласните, нарочно ли произнасяше съгласните така меко, за да отклони вниманието ѝ и да я извади от равновесие?

— И моят съпруг беше легенда — отвърна остро тя, — но баща ми не го обичаше.

Джеймс раздвижи ръката си върху коляното.

— Чувал съм, че съпругът ви имал много ордени.

Даяна безмилостно заби лопатата в пръстта.

— Той беше измамник.

— Наистина ли? Много интересно.

Тя изтръгна корена и го захвърли.

— Татко е възхитен от вас.

— Наистина ли? — повтори меко той.

Даяна вдигна глава. Джеймс я наблюдаваше, неподвижен като хищник, зърнал плячка.

— Наистина. Само не разбирам по каква причина.

В погледа му светнаха искри.

— Защо твърдите, че мъжът ви е бил измамник?

Никога досега не беше разговаряла по този въпрос с друг човек, дори с баща си. Но днес думите просто избликваха от устата ѝ.

— Накара всички да вярват, че е страхотен капитан. Половината му победи са спечелени от подчинените му, но той си приписа славата.

— Виж ти... — каза тихо Джеймс. — Съпруг, презиран от жена си, е достоен за съжаление. — Хвърли ѝ бърз поглед и заключи: — Обаче историите, които се разказват за мен, са верни.

— О, така ли?

— Да. Всички до една.

Даяна се замисли. Беше чувала, че потопявал пиратски кораби само със своя малък, повратлив „Аргонавт“. Вземал на абордаж английски военни фрегати и унижавал капитаните им, освобождавал събраните насила моряци и робите в трюма.

Досега не беше вярвала изцяло в тези истории, защото знаеше, че моряците много обичат да си разказват страшни случки. Едва след като застана лице в лице с Джеймс Ардмор, мнението ѝ се промени. Нещо у него ѝ подсказваше, че той иска да наложи волята си на всяка цена. Не се спираше даже пред тежковъоръжени фрегати. Ако тя беше капитан и той завладееше кораба ѝ, със сигурност щеше да преглътне гордостта си и да го остави да се разпорежда.

Представи си как стои на палубата, облечена в панталон до коленете и синя куртка, и наблюдава с разширени от ужас очи как той

върви към нея по дебелите греди. Първо ще ѝ се присмее, че е жена капитан, а после ще я завлече в кабината ѝ и ще... ще направи с нея всичко, което му хрумне.

Даяна затвори очи и изохка тихо. Фантазиите ѝ ставаха опасни. Постоянно го виждаше да стои гол пред нея, устните му да се плъзгат по кожата ѝ, ръцете му да я милват навсякъде. Представяше си как тя заравя пръсти в гъстата му коса и кичурите сурова коприна парят ръцете ѝ.

Тя се стресна и отвори очи. Джеймс я наблюдаваше, сякаш четеше мислите ѝ. Протегна ръка и отмахна един кичур от челото ѝ.

Тя се вкопчи в дръжката на лопатата и се постара да запази самообладание. Пръстите му бяха и силни, и нежни. Да, той знаеше как да прелъстява жените.

Пръстите му се плъзнаха по слепоочието ѝ и пригладиха един опърничав кичур. Даяна копнееше да се притисне към дланта му, да усети топлината ѝ. Копнежът ѝ беше толкова силен, че трябваше да напрегне мускулите си, за да ги принуди да ѝ се подчиняват.

Той я наблюдаваше внимателно. Очите му потъмняха. Всеки път, когато ѝ се удаваше случай, тя го целуваше жадно и без угризения и сега щеше да го направи отново, ако той я помолеше. Сигурно десетки жени се държаха като глупачки, за да го спечелят, и в това нямаше нищо чудно. Да бъдат докосвани от тези големи ръце, силни и невероятно нежни, да се взират в тези зелени очи, в момента потъмнели от страст и устремени в лицето ѝ — сигурно беше прекрасно... точно като в този момент.

Палецът му се спусна към скулата ѝ. Беше безсмислено да се съпротивлява. Тя въздъхна и се притисна към топлата му длан.

— О, Джеймс...

Целуна леко връхчето на палеца му и той потръпна, но не каза нищо. Тъмният му поглед не се откъсваше от лицето ѝ.

Разумът ѝ заповядваше да приключи изкусителната игра, но вече беше твърде късно. Зъбите ѝ нежно ухапаха коравия пръст. Очите му я пронизваха. Обожателите от младите ѝ години, джентълмените, които я задиряха, след като се омъжи — всички бяха жалки глупаци. Само си играеха на страст. А това тук беше истинско.

В паметта ѝ изникнаха нерадостни спомени. Как се върна в имението на адмирала след двата дни в компанията на Джеймс

Ардмор, отиде в спалнята на мъжа си и му разказа какво се е случило. Той бе предположил, че тя е избягала, защото е имала уговорка с американския шпионин Кинард, и беше бесен. Ала когато тя му разкри, че е била отвлечена от Джеймс Ардмор, стана още по-страшно.

Едуард буквално се нахвърли върху нея.

— Идиотка такава, той ти е заложил капан и ти си се хванала, нали?

— Беше случайност — отвърна тя, болна от безсилен гняв. — Той е искал да спаси шпионина Кинард. Изненадвам се как ти и приятелите ти от Адмиралтейството не сте го разкрили! Шпионин, който живее сред вас. Вие сте идиотите, не аз.

Сър Едуард беше толкова вбесен, че не чу тази обида.

— Не ставай глупава! Той е наблюдавал къщата дни наред, знаел е каква си и какъв шум ще се вдигне. Да отвлече съпругата на сър Едуард Уортинг — страхотен скандал! Изненадвам се, че не поиска откуп за теб. Сигурно се е уплашил, че ще затворим брега, затова те е пуснал да си отидеш.

Даяна беше готова да се засмее на наивността му.

— Изобщо не е имал намерение да ме отвлеча. Просто се изпречих на пътя му.

— А може би е поискал откуп... — Сър Едуард присви очи и се ухили злобно. — Какво му даде, Даяна? Или не е нужно да питам?

— Нищо не му дадох, съвсем нищо! — изкреця извън себе си тя. Това беше истината. Тя не бе посмяла да се отдаде на Джеймс Ардмор. Избяга от него. „Аз съм омъжена жена и имам дъщеря“ — заяви тя на похитителя си със сълзи на очи. Ардмор прие отказа ѝ, накара я да седне на масата и да изяде онази проклета супа.

Сър Едуард обаче беше на друго мнение.

— Твърдиш, че не ти е сторил нищо? Не мога да повярвам!

Гневът ѝ по нищо не отстъпваше на неговия. Не искаше да му каже истината, но сега я хвърли по главата му, за да го нарани.

— Той ме целуна. Това беше всичко. И беше повече от достатъчно.

Едуард не реагира според очакванията ѝ. Тя беше подготвена за плесница и щеше да избяга, но вместо да замахне, той я погледна изпитателно.

— Само те е целунал? Какво си направила, Даяна? Сигурно не си го помолила достатъчно настойчиво.

Тогава тя го удари. Още усещаше паренето на дланта си. Той я сграбчи за раменете ѝ и я хвърли на пода. Застана над нея с пламтящо от ярост лице, обсипа я с груби думи и излезе от стаята, твърдейки, че ще поиска развод.

Сър Едуард загина като герой в битката пред Кадис. Не намериха трупа му, за да го погребат в семейната гробница. Майка му обвини Даяна за смъртта на сина си. И без това открай време не можеше да я понася.

Изведнъж Даяна се върна в настоящето. Тя беше на Хейвън, в градината, и дишаше тежко. Спомни си как взе Изабо и се върна на острова при баща си, за да забрави миналото и объркания си живот.

— Какво ви стана? — попита нежно Джеймс Ардмор.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Той я наблюдаваше със съчувствие и внезапно тя разбра, че е готова да му разкаже всичко.

— Аз го мразех, Джеймс. Мразех го от дъното на душата си. — Гласът ѝ пресекна.

Очакваше саркастична забележка или въпрос за кого става дума, но не се случи нищо подобно.

— Знам — отговори меко той и отново помилва бузата ѝ. Погледите им се срещнаха и тя разбра, че той разбира гнева и безпомощността ѝ.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ. Вчера се бяха хвърлили един към друг, днес изпитвах спокойна нежност. Тя беше готова да остане цял ден с него в градината, да усеща милувките му и да гледа в очите му.

Много скоро обаче се върна Изабо, която жестикулиреше оживено и се смееше, следвана от лейтенант Джак, който ѝ отговаряше с дълбокия си глас.

6

Джеймс оттегли ръката си и Даяна въздъхна дълбоко. Почувства се едновременно облекчена и разочарована. Той се изправи точно когато Изабо нахлу в градината, понесла цяла торбичка с миди.

— Маа! — изписка тя, после се ухили на Джеймс. — Йоо! — Това беше той.

Джак я следваше задъхан и весел.

— Обиколихме целия остров — съобщи той. — Намерихме дузини миди.

Изабо коленичи на земята и изтърси торбичката. Даяна седна до нея и се опита да успокои лудо биещото си сърце.

Дъщеря ѝ веднага започна да подрежда мидите на купчинки. Една купчинка с плоски, друга с рапани, трета с набраздени... Изабо имаше няколко сбирки с миди и ги съхраняваше грижливо в надписани картонени кутии, където бяха подредени по големина и вид. Тя отваряше кутиите всеки ден, разглеждаше съкровищата си и изследваше всяка мида с научната сериозност на член на кралската академия.

Даяна често се беше опитвала да я научи да изработва красиви подаръци от мидите, но Изабо изобщо не хареса идеята ѝ. Малката много държеше мидите да си останат, както ги е намерила.

Изабо избра най-големия рапан от купчината и го подаде с две ръце на Джеймс.

— Йоо!

Даяна се учуди безкрайно, когато Джеймс Ардмор изведнъж се промени. Пое подаръка и направи дълбок поклон.

— Много ти благодаря, Изабо.

— Ето така — поправи го меко тя, стисна ръка в юмрук и я сложи върху сърцето си. — Това е знакът за благодарност.

Джеймс сви силните си пръсти, изцапани с пръст, и повтори жеста.

— Благодаря.

Изабо се засмя. Един от предните резци тъкмо запълваше дупката в устата ѝ.

— А какво означава този жест? — Лейтенант Джак кръстоса китки, докосна с пръсти гърдите си, после разпери ръце. — Постоянно го правите.

Изабо се закиска, а Даяна се изчерви.

— Означава „обичам те“.

— Аха! — засмя се зарадвано Джак.

Джеймс се изправи и изтърси пясъка от коленете си.

Изабо се върна към съкровищата си. Застанал до нея, Джеймс се взираше в своя подарък. Очевидно беше възхитен от красотата му.

Когато вдигна глава, той забеляза, че Даяна го наблюдава. Очите му бяха невероятно зелени. Тя усети как зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и настръхна.

— Какво ще кажете да идем да видим пещерите, Ардмор? — попита Джак, който очевидно не усещаше напрежението.

Капитанът разтърси глава, погледна втренчено Даяна, кимна и махна на лейтенанта да го последва. Джак се поклони учтиво пред домакинята.

— Лейди Уортинг. — И тръгна след Джеймс по пътеката към малката порта.

Даяна отново се отпусна на колене върху пръстта и с гняв заби лопатата в един особено дебел корен. Изабо затананика.

Джеймс вървеше по-бързо от миналия път. Вече познаваше пътя, а и беше окрилен от топлия спомен как Даяна се бе хвърлила в прегръдката му.

Тази жена беше загадка. Усещаше желанието ѝ, но то беше примесено със страх. Тя беше сложна, многопластова личност. Страшно му се искаше да свали тези пластове един по един и да научи всичко за нея.

Напрежението между тях буквално можеше да се улови с ръце. Тя беше ужасно напрегната, когато той беше наблизо. Той не можа да устои на привлекателната ѝ сила. Падналото на челото ѝ кичурче го молеше да го докосне. Горното копче на корсажа и се бе отворило и той с мъка устоя на желанието да плъзне пръсти по мекото деколте.

Ако не бяха се върнали Изабо и лейтенант Джак, той щеше да продължи играта на прелъстяване до самия зашеметяващ край.

Той я желаеше с цялата сила на сърцето си. Желанието му да я притежава беше дълбоко и първично. Отдавна не беше изпитвал подобни чувства. Тази жена беше създадена за любов. И го искаше. Боеше се от страстта си, но не я отричаше.

Дъщерята на Даяна ще стане също така възхитителна като майка си, щом порасне, каза си с усмивка той. Припомни си дяволитата ѝ усмивка, когато му подаде най-красивия рапан с интересен рисунък. На него, не на Джак или на майка си.

Той бе прибрал подаръка в джоба си, за да го топли и да гони нерадостните му мисли.

— Мисля, че тя ви харесва, Ардмор — обади се Джак зад него и се засмя. Ходенето го изморяваше и той дишаше тежко.

— Изабо ли? Не е ли твърда малка за мен?

Джак се засмя весело.

— Имам предвид възхитителната лейди Уортинг.

Джеймс спря пред скалната ниша, която щеше да ги отведе на малкия плаж.

— Наистина е възхитителна.

Очите на Джак засвяткаха предизвикателно.

— Аха! Значи отговаряте на чувствата ѝ? Виж какво става след една случайна среща на мъж и жена. Внимавайте, драги, иначе ще сложат примката на главата ви по-бързо, отколкото очаквате.

Джеймс се вцепени.

— Какво имате предвид?

— Ще ви принудят да се ожените. Тези неща се случват преди човек да е успял да се огледа. Но лейди Уортинг си струва, нали?

В гласа му прозвуча копнеж. Джеймс се облегна на скалата и скръсти ръце под гърдите си. Случайното споменаване на примката го обезпокои.

— А какво ще кажете за себе си? Влюбен ли сте в нея?

Джак извърна поглед и Джеймс изведнъж усети болезнено пронизване в сърцето. Той и Даяна можеха да се позабавляват, но това беше временно. Джеймс играеше смъртоносна игра, както винаги. За разлика от него Джак беше англичанин, моряк, офицер от флота, един от нейната среда. Може би никога няма да си възвърне паметта. Ще

вземе Даяна за жена и двамата ще заживеят тихо и мирно на острова. Адмиралът със сигурност ще им даде благословията си. Перфектна двойка в идилична обстановка.

Джак се обърна към него. Сивите му очи бяха безизразни.

— Да, бих могъл да изгубя сърцето си по Даяна Уортинг. Като всеки друг мъж. Но, Ардмор... — Той преглътна мъчително. — Аз съм мъж без име.

Болката му беше толкова силна, че Джеймс изпита искрено съчувствие.

— Не сте никой — отвърна тихо той. — Вие сте лейтенант от английска фрегата.

Джак помилва зеления мъх, вкопчил се в скалата близо до главата му.

— Сигурен съм, че името ми е вписано в книгите на Адмиралтейството като част от екипажа на потъналата фрегата. Като втори или трети лейтенант. А може би съм бил отличен офицер и са ме назначили за първи лейтенант? Добре, но какъв съм? Имам ли жена и деца? Чака ли ме някой? Или се радват, че съм мъртъв?

— Скоро ще узнаете — отговори безизразно Джеймс. Морето под тях се удряше в скалите и отново се връщаше. — Някой чиновник ще прочете списъка и ще ви каже как се казвате. Ще узнаете и къде живеете. Всичко ще узнаете.

— И какво от това? Наистина ли съм весел и дружелюбен? Щастлив съм, че си спомням как се връзват моряшки възли и как се обслужва платно. Ами ако съм друг? Ами ако съм лош човек?

— С голяма вероятност сте като повечето други. Хората са щастливи, когато спят в топло легло, и се дразнят, когато им поднесат студена закуска.

Джак стисна устни.

— Не се опитвайте да ме утешавате. Не знаете какво е да си в моето положение... тази празнота в главата... Може би съм изгубил добра, красива жена. По дяволите, може пък да съм обичал мъже. Аз не знам какъв съм!

Прибойт отново изгърмя. Пръсна бяла пяна. Идваше прилив.

— Ако стигнете до заключението, че обичате мъже, ще ви помоля да стоите по-далече от мен — заяви сериозно Джеймс.

Джак го погледна стъписано. Челото му се смръщи, но в следващия миг той избухна в смях.

— Вие сте дяволски корава хапка, Ардмор. Всички американци ли са безчувствени като вас?

— Повечето, мисля.

— Много се радвам. Не ми трябва съчувствие, а ритник в задника. Благодаря ви за любезността.

— Да продължим към пещерите.

Джак кимна. Джеймс заслиза бавно по пътеката към плажа, държейки се за издадените скали. Лейтенантът го последва с лека стъпка.

Джеймс никога не беше помислял, че ще изпитва симпатия към лейтенант от английския кралски флот. Според него всички офицери бяха мръсници. Британските фрегати обикаляха световните морета и с безпримерна наглост помитаха всичко, което се изпречваше на пътя им. Блокираха корабни маршрути, отстраняваха търговци от конкурентни страни, бяха завзели Западноиндийските острови, за да изключат американците от тамошната търговия. Придружаваха корабите на Източноиндийската компания до Азия и обратно — не само за да ги защитават, а и за да запазят търговията с Индия за британците.

Английски фрегати кръстосваха моретата и океаните и когато изпаднеха в лошо настроение, капитаните им си играеха на котка и мишка с американските кораби, които нямаха защита. Американският флот разполагаше само с няколко кораба, докато британският имаше стотици. Британците се държаха по-лошо от пирати, затова Джеймс Ардмор считаше за свой дълг да ги напада и унищожава навсякъде, където ги срещаше.

А сега беше принуден да живее с двама английски морски офицери: адмирал Локууд, героя от Трафалгар, и лейтенант Джак, объркан, пречупен млад мъж, който се опитваше да си върне достойнството.

Там беше и Даяна Уортинг, вдовицата на легендарния капитан сър Едуард Уортинг.

Джак се подхлъзна няколко пъти по ситния пясък, но стигна успешно до входа на пещерите. Джеймс стоеше и го чакаше. Даяна бе нарекла съпруга си измамник. В гласа ѝ имаше гняв. Всяка дума

тежеше от гняв. Очевидно ѝ беше трудно да признае, че е мразила съпруга си, но все пак го каза.

Като си помислеше, той всъщност никога не беше виждал Даяна Уортинг да не се гневи. Но това нямаше значение. Гневът я правеше още по-красива. По дяволите, сигурно е подлудила Лондон и е оставила зад себе си дияр от насилие. Гневът ѝ му показваше, че предположението му е вярно. А объркването ѝ му подсказваше, че тя няма представа защо ѝ се е случило всичко това.

Защото си неземно красива, скъпа моя, затова. Красива и опасна.

Не би могъл да стои тук и да гледа как тя постепенно се влюбва в Джак. Нищо, че изпитваше искрено съчувствие към него.

Джеймс се наведе и влезе в първата пещера. Вътре беше доста хладно.

Джак влезе след него и се огледа без особен интерес.

— Доста нисък таван.

— Да. — Джеймс отиде до края на пещерата и огледа стените.

После започна да ги опипва.

— Какво търсите?

— Нещо, което лейди Даяна не ми позволи да открия.

Джак се облегна на стената.

— Тук няма нищо.

— Тя се опитва да скрие нещо от мен. Много искам да знам какво е.

Джеймс огледа тъмните стени и се напрегна да различи нещо в мрака. Надяваше се да види процеп в скалата или отвор, който да го отведе в друга пещера или поне да му даде някакво указание какво е скрито тук. Защото Даяна се бе опитала да го задържи далеч от пещерите.

Тя беше много предпазлива жена. Това си личеше по десетки малки подробности. Например как през цялото време държеше дъщеря си под око или как след вечеря помагаше на Джемс да изнесе съдовете. Тя водеше домакинството на баща си и се справяше много добре въпреки малкото прислуга.

Даяна не беше от жените, които си губеха ума и се хвърляха на шията му, без да се замислят. И предишния път не го направи и той остана много разочарован. Страстта, която изпита, докато се целуваха,

я свари напълно неподготвена. Впрочем същото важеше и за него. Тя не искаше да ѝ се случват подобни неща.

Самият Джеймс също не беше подготвен за бурята от чувства, която избухна в сърцето му. Беше повярвал, че е преодолял копнежа си по Даяна Уортинг. Вчера обаче разбра, че се е лъгал. Отново искаше да я докосва, да я милва, да я люби. Всеки ден. Все едно къде.

— Тук няма нищо — повтори Джак. Лицето му издаваше равнодушие.

Джеймс обиколи още веднъж пещерата и се върна към изхода. Спря на светло и измери с изпитателен поглед тавана. Толкова нисък, че можеше да го докосне.

И тук нямаше нищо. Островът грижливо криеше своите тайни.

— Склонен съм да се съглася с вас, Джак — рече той. — Но не ми е приятно да стоя в неизвестност.

— Ооо...

— Добре ли сте?

Лицето на младия мъж бе преbledняло.

— Май прекалих със слънцето — промърмори той и отново се облегна на стената.

Джеймс излезе от пещерата. Спря на плажа и се огледа. Вляво от него беше пътеката, по която бяха дошли. Тя се виеше между скалите и накрая стигаше до къщата. Вдясно се издигаше стръмна скала и падаше почти отвесно към морето.

Изведнъж мъжът избухна в тих смях. Даяна Уортинг беше умна жена. Много по-умна, отколкото си мислеше той.

Джак беше прав. Тук наистина нямаше нищо интересно. И никога не беше имало. Даяна нарочно беше насочила вниманието му към пещерите, нарочно му показваше с поведението си, че те крият някаква тайна. А той бе изгубил време да размишлява какво крие тя от него, въпреки че тук нямаше нищо. Тя го бе примамила тук, за да не открие истинското скривалище. То беше на друго място.

Миналата година и той беше приложил същия трик спрямо нея, когато заподозря, че е решила да претърси нещата му. Заклучи раклата, за да я помъчи малко, и скри ключа така, че тя да го намери. След като претърси всичко и разрови нещата му, тя повярва, че е открила всичките му тайни, и остана доволна. Все пак хитростта му не сполучи напълно. Тя намери дневника на Пол и го прочете.

Е, и нейната хитрост не успя. Въпреки това той изпитваше нещо като радост. И беше готов да се смее като хлапак.

Когато се обърна, Джеймс видя, че Джак е клекнал на земята, държи се за стомаха и диша мъчително.

— Какво стана?

Лейтенантът се изправи бавно. Лицето му блестеше от пот.

— Главата ми... боли адски.

— Да не би да сте си спомнили нещо?

Джак се поколеба и сърцето на Джеймс заби лудо. Кажи не, лейтенанте. Харесвам те и не искам да те убия.

— Просто имам силни болки. Сигурно е от слънцето.

Зениците му се бяха свили — това си личеше дори и на сянка.

— Мисля, че е най-добре да се върнете в къщата, Джак. Джесъп ще се погрижи да облекчи болките ви.

Лейтенантът се усмихна меланхолично.

— Май сте прав. Всеки път, когато повярвам, че съм се възстановил, главата ми започва да пулсира от болки. — Той се почука по слепоочието и продължи: — Спомням си всякакви неща, само не и името си... — Очите му се напълниха със сълзи.

— Ще ви придружа до стаята ви.

Джак се отдръпна като опарен.

— Не. Нямам нужда от медицинска сестра.

Джеймс го спря с поглед, който би разтреперил членовете на екипажа му. Болните моряци от „Аргонавт“ знаеха, че са длъжни веднага да се явят при корабния лекар, все едно дали това им харесва, или не. Ако някой останеше на поста си, въпреки че се чувстваше зле, и рухнеше, слизаше на следващото пристанище. Джеймс не понасяше мъже, които си въобразяват, че са всесилни. Затова не хареса и поведението на Джак.

Лейтенантът го изгледа остро, но непоколебимото изражение на Ардмор не допускаше възражения.

— Извинете. Знаем, че искате да ми помогнете. Ще се върна в къщата, но не искам да ме придружите. Вече се чувствам по-добре и ви обещавам, че веднага ще си легна.

Джеймс кимна кратко.

Джак се засмя тихо.

— Сигурен ли сте, че не сте морски сержант? Познавах един, който вледеняваше целия екипаж само с поглед. — Лицето му побеля. — Божичко, Джеймс, спомних си сержанта, а не мога да кажа кой съм самият аз... По дяволите!

— Не се опитвайте да си спомните насила — посъветва го мрачно Джеймс.

Джак стисна ръце в юмруци, затвори за малко очи и пак ги отвори. Изглеждаше овладян. Тези англичани и проклетата им сдържаност.

— Връщам се в къщата. Ще си почивам и ще мисля за стария сержант. Може би образът му ще извика в паметта ми и други картини от миналото. — Той се опита да се усмихне и заключи: — Надявам се, че не съм бил влюбен в него. Защото виждам лицето му в спомена си и то е много грозно.

Джеймс му отговори с усмивка.

Джак се запъти бавно към скалата. Джеймс проследи изкачването му, готов да се притече на помощ. Макар и несигурен, лейтенантът успя да стигне на равното без произшествия.

Джеймс не го последва. Съзнаваше, че не постъпва правилно, защото по пътя Джак можеше да припадне, но знаеше, че лейтенантът много ще се ядоса. Понякога мъжете имаха право да се държат като глупаци.

Щом Джак се скри зад завоя, Джеймс продължи търсенето. Извървя тясната плажна ивица до края и стигна до стръмната скала. Огледа я внимателно, но не забеляза нищо подозрително.

Опря се върху скалната стена и се наведе напред, доколкото можеше. Морето беше доста далеч надолу.

Джеймс извърна глава настрана. Вдясно от него имаше издатина. А зад нея процеп в скалата.

Трудно щеше да стигне до там. Трябваше да мине по гладък, тесен скален ръб, който почти не предлагаше опора на краката. Той се напрегна, притисна се до скалата и се изтегли върху малката издатина.

Вятърът духаше немилостиво. Ако не внимава, ще изгуби равновесие и тогава... сбогом, Джеймс Ардмор!

Някой обаче беше избил вдлъбнатини в скалата, за които човек да може да се залови. Джеймс ги последва, направи две-три опасни крачки и се озова на сигурно място.

И тук растяха в изобилие мъхове и лишей, които скриваха ръба на скалата. Мънички сини цветчета се огъваха под напора на вятъра.

Отворът в скалата беше доста тесен за мъж с неговите рамене. Джеймс се промуши и заседна за малко между два камъка, но успя да се измъкне и спря, примигвайки, в мрака.

Озова се на друга скална издатина, този път под каменен покрив. Далеч под него в пещерата нахлуваха слънце и морска вода. Вълните минаваха с грохот покрай издадената скала.

Покрай стената на пещерата над и под него бяха издълбани ниши. И във всяка се различаваха очертания на сандък.

На няколко крачки от него беше закрепена дървена стълба. Тя слизаше чак до дъното на пещерата. Пясъкът беше мокър — очевидно никога не изсъхваше напълно. Джеймс предположи, че приливът постоянно го залива.

Не се доверяваше много на стълбата, въпреки че изглеждаше солидна. Друго щеше да е, ако имаше въже. Вероятно Джесъп имаше задължението да я поддържа.

Джеймс все пак стъпи на стълбата и бавно заслиза надолу. Стигна до една издатина и спря. В една ниша видя половин дузина сандъчета, покрити с корабно платно.

Прегледа ги набързо и намери едно с изкривен капак. Вдигна капака и откри опаковани в слама бутилки. Ароматът им го накара да се усмихне. Тук имаше бренди. Не барут, а алкохол.

Той постави капака на мястото му и когато се обърна, видя Даяна, застанала малко под него.

Всъщност бе усетил присъствието ѝ малко преди да се обърне. Сладкият ѝ аромат погали ноздрите му.

— Значи вие и баща ви сте контрабандисти.

Лицето ѝ беше напръскано с вода и пясък. Бе увита в наметка, небрежно завързана на шията. Плитката и се бе разплела. Без да се бави, тя измъкна изпод платното пистолет и го насочи към гърдите му.

Джеймс не се помръдна. Само мускулите му едва забележимо се напрегнаха.

Двамата се гледаха, готови да реагират веднага. Очите ѝ гледаха като на корав флотски сержант.

— Ние не сме контрабандисти. Онова, което правим, не е контрабанда.

Джеймс кимна леко към сандъците в нишата на скалата.

— Тогава нарушавате блокадата. За кого работите?

— За никого. По-точно за онези, които са срещу Наполеон.

— Разбирам. Точка във ваша полза.

Тя не се помръдна.

— Това ли е тайната, до която не биваше да стигна? Защо си мислите, че Джеймс Ардмор ще се интересува от уменията ви да прекарвате контрабандна стока през континенталната блокада на Бонапарт? И аз правя същото, когато имам време. Лодкарите от Гибралтар печелят луди пари, като товарят забранени стоки на неутрални кораби и ги пренасят в страната.

— Ние не го правим за пари — процеди през зъби Даяна.

— Не, разбира се, че не. От патриотизъм. Все пак баща ви е легендарен британски адмирал.

Очите ѝ засвяткаха.

— Защо не се страхувате? Насочила съм пистолет към вас.

— Ако искахте да ме убие, отдавна да сте го направили. — Той изкриви устни в подобие на усмивка. — Защо миналата година не ви беше страх от мен?

— Как да не ме е било страх? Та вие ме отвлякохте!

— О, не. Вие сте дивачка. Държахте се точно както сега. Не е нужно да ме простреляте, Даяна. Няма да кажа на никого.

Тя го изгледа недоверчиво, но въпреки това отпусна пистолета.

Джеймс се отпусна, но не съвсем. Проблемът с безумно смелите беше, че човек никога не знаеше дали ще се отдръпнат, или ще стрелят.

— Баща ми има доверие във вас — промълви тя. — Не разбирам защо.

— Баща ви знае какво прави. — Джеймс се смъкна бавно от стълбата. — Но лейтенант Джак би могъл да ви създаде проблеми. Капитаните от кралския флот не обичат контрабандистите, особено когато пренасят стоки на континента. Особено в такъв момент.

— Той дори не знае кой е Бонапарт!

Да, но си спомни флотския сержант и това беше началото.

— Ако вие не му кажете, и аз няма да му кажа — заяви Джеймс.
— Заклевам се.

Той се прекръсти и тя проследи движението му. Наметката ѝ бе паднала и разкри простата памучна рокля. Пак не носеше нищо под

корсажа.

Глупава Даяна. Наметката скриваше тялото ѝ, но роклята подчертаваше прекрасните гърди. Под погледа му те се стегнаха и зърната им се втвърдиха от възбуда.

Джеймс протегна ръка и нежно с един пръст помилва гърдите ѝ.

Даяна се разтрепери, сякаш я бе ударил. Пистолетът отново се насочи към гърдите му.

— Свалете жакета си! — заповяда с треперещ глас тя.

Джеймс втренчи поглед в оръжието и бавно издиша.

Пистолетът беше зареден, но нямаше фитил. Ако тя натисне спусъка, няма да произведе изстрел. Сигурно много е бързала, когато Джак се е върнал в къщата ѝ и е разказал, че Джеймс е останал на плажа. Не е имала време да уведоми баща си или да приготви пистолета. Сигурно даже не го е заредила. Даяна присви очи.

— Казах да си свалите жакета.

С лекота можеше да ѝ отнеме оръжието. Не, по-добре да се позабавлява и да ѝ се подчини.

Джеймс вдигна рамене, разкопча жакета и го свали.

Както винаги, не носеше риза отдолу. Правеше го отдавна, защото беше разбрал, че на борда на кораба човек е непрекъснато мокър. Скоро му омръзна постоянно да си сменя ризата и просто се отказа да носи ризи под жакета. Често не слагаше и жакет, а се разхождаше с голи гърди и се излагаше на слънцето. Повечето моряци следваха примера му. Даже мистър Хендерсън, негов лейтенант и суетен денди, работеше с гол гръб под парещата горещина.

Джеймс бе оставил всичките си ризи на борда на „Аргонавт“, а на Хейвън нямаше нито една, която да му става.

Даяна отвори устни, влажни от дъха ѝ, и заповяда.

— Свалете и панталона.

Само за две секунди членът му се втвърди.

— Приливът идва — проговори предупредително той — и ще ни отреже от стълбата.

— Все някак ще се справим.

Той я погледна изпитателно отстрани.

— Молете се пистолетът да не стигне в моите ръце.

— Свалете панталона — заповяда тя.

— На вашите заповеди, мадам — отвърна провлечено той.

Бавно и с наслада Джеймс разкопча петте златни копчета, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Усмихна се леко и бавно отвори панталона си.

Ерекцията му само беше очаквала да ѝ дадат свобода. Членът му щръкна гордо и Даяна изохка сподавено. Гърдите ѝ се развълнуваха още повече, бузите ѝ пламнаха.

Какво беше очаквала да стори той? Защо пак бе насочила пистолет срещу него? По-добре да се разголи пред нея, отколкото да получи куршум в сърцето.

За първи път стоеше гол пред червеночоса жена с пламъка и темперамента на Даяна Уортинг. Никога през живота си не беше изпитвал такова желание.

Огромна вълна проникна с грохот в пещерата, засъска и се изля в краката им. Водата помете полата ѝ и охлади стъпалата му.

— Студено ми е — изрече през здраво стиснати зъби Джеймс.

Даяна изобщо не усети, че полата ѝ се е намокрила. Сърцето ѝ биеше лудо. Не ѝ достигаше въздух. Пистолетът тежеше непоносимо в мократа от пот ръка.

Джеймс стоеше пред нея с непоколебимо самочувствие, абсолютно спокоен. Замайващо красив.

Горната част на тялото му имаше наситен загар — еднозначно доказателство, че е прекарал целия си живот под слънцето. Широките рамене бяха мускулести и покрити с белези. Все още пресният белег на корема му светеше в яркочервено. Раната беше от удар със сабя. Раната, която тя беше превързвала...

Загарът свършваше на талията. Нагоре кожата му беше блестящо кафява, надолу — бяла. Панталонът се бе отворил под формата на буквата V и от отвора стърчеше ерекцията му. Дълга и корава.

Даяна не беше в състояние да отдели поглед от слабините му.

Изведнъж си припомни как приятелките ѝ се кискаха и я питаха дали един определен орган на съпруга ѝ не е дълъг като главната мачта. Щом е герой, значи всичко трябва да му е грамадно. Смаяна,

Даяна установи, че изобщо не си спомня как е изглеждал членът на мъжа ѝ. Едуард идваше при нея само в тъмното, и то твърде рядко.

Сега обаче беше светъл ден. Това тук беше реалност. И страшно възбуждащо.

Толкова силно беше желанието ѝ да го види, че изобщо не мислеше какво прави. Пистолетът не беше зареден и той сигурно беше наясно с това. Но се включи в играта и много бързо пое контрола.

Даяна преглътна и усети в гърлото си вибрираща буца.

— Сложете ръце върху издатината.

Джеймс бавно вдигна двете си ръце, за да ѝ даде възможност да се наслади на играта на мускулите и жилите под бялата кожа, и ги разпери.

Сърцето ѝ биеше все по-силно. Той със сигурност знаеше, че страстта я изгаря. Всеки друг мъж щеше да спре тази грешна игра. Поне лейтенант Джак щеше да го направи.

И насън не би си представила да играе такива игрички с лейтенанта. Той беше съвсем обикновен англичанин. Джеймс Ардмор беше различен.

Той я чакаше с разтворени ръце, докато панталонът бавно се плъзгаше по краката му. Даяна навлажни устни. С каква радост би го целувала и облизала целия, от корена на щръкналия член до бронзовата шия.

Ще го направи и той няма да се възпротиви. Тя ще го принуди да ѝ се подчинява.

Даяна направи крачка напред, после още една. Ръцете ѝ трепереха така силно, че трябваше да пусне пистолета. Издаде се напред и нагоре, спря да диша и докосна с език вдлъбнатинката на шията му.

Усети вкус на сол. Пулсът му се удряше под езика ѝ. Затворила очи, тя пое миризмата му — топло мъжко ухание. Ерекцията му докосна слабините ѝ и внимателно се притисна в роклята.

Той се наведе леко и устните им се докоснаха. Целуваше я с нежна страст, която я караше да си представя знойни южни ноци и сладко ухаещи магнолии.

Да, целувката му беше завладяваща, но и изпълнена с меко убеждение, и тя не забеляза как му се подчини. Устните му милваха нейните, езикът му си играеше с нейния все по-настойчиво. В

следващия миг той грабна пистолета и го изтръгна от ръката ѝ. Движението сложи край на магията.

Джеймс се изправи с пистолета в ръка. Даяна разтърка китката си. Той провери заряда и се засмя.

— Така си и помислих. Пистолетът дори не е зареден.

Даяна поклати глава. Сърцето ѝ биеше болезнено.

— Не бива да си играете с пистолети, Даяна. Опасно е. — Преди да е успяла да му отговори, той хвана ръцете ѝ и ги сложи върху пулсиращия си член. — По-добре си играйте с това. Няма ограничения.

В първия момент тя се взря смаяно в ръцете си. Мъжествеността му потръпваше в шепите ѝ. Усещаше се твърда като дръжката на пистолета и стърчеше гордо от тъмните косъмчета в слабините. Връхчето с гладка, фина кожа бе насочено към нея. Колко прекрасно беше да го обхване с пръсти. Никога досега не беше докосвала интимните части на мъж. Едуард бързо разтваряше краката ѝ, нахлуваше в нея и свършваше много бързо. Никога не ѝ даде шанс да го докосва или да изследва тялото му.

Трепереща от възбуда, тя се зае да опипва еректиралния член, плъзна пръсти по топлата кожа и помилва връхчето, където блещукаше капчица течност.

— Какво да направя? — прозвуча дрезгаво гласът ѝ.

Джеймс я хвана здраво за раменете и тя усети опарване.

През тънката рокля.

— Справяш се много добре, скъпа.

Даяна плъзна палец по главичката и с радост усети как мускулите му се стегнаха. Пръстите ѝ отново се плъзнаха към корена. Гърлото ѝ бе пресъхнало и тя дишаше трудно.

Той зарови пръсти в косата ѝ, изви главата ѝ назад и впи устни в устата ѝ.

Това беше желание. Истинско животинско желание.

В пещерата нахлу огромна вълна и намокри Даяна до коленете. Тя изохка и отпусна ръце.

Той отстъпи крачка назад. Как ли успяваше да се владее?

— Би било добре да завършим тази игра другаде. Или да изчакаме прилива на някоя скала. Доколкото видях, сандъците са на сухо. Но не ми се иска да прекарам нощта в този студ.

Коленете на Даяна трепереха.

— Има и друг път нагоре — обясни тихо тя и посочи отвора, през който отново влизаше вода.

— Тогава да побързаме.

Джеймс бързо вдигна панталона си, навлече жакета и мушна пистолета в джоба. Вършеше всичко с подчертана небрежност, сякаш стотици пъти се е обличал и събличал в студена пещера като тази.

Даяна нагази в ледената вода, която бързо изпълваше пещерата, надявайки се студът да угаси жаравата във вените ѝ. Нищо такова не се случи. Сърцето ѝ все още биеше с безумна бързина и тя усещаше с неотслабваща сила присъствието на Джеймс, който я следваше на една крачка разстояние.

От другата страна на пещерата се издигаше стена, пред която имаше купчина скални късове. Можеха да се покатерят по тях без усилия. Джесъп беше издълбал вдлъбнатини за ръцете, но само много атлетичен човек би могъл да се изкачи без тях. Тя не се усъмни нито за секунда, че Джеймс Ардмор ще се справи.

Тя стъпи върху първия камък и с ужас установи, че се задъхва. В пръстите ѝ не бе останала и капчица сила. Сложи крак върху следващия камък и се опита да се изтегли нагоре. И се подхлъзна.

Джеймс я улови без усилие, сложи голямата си ръка под дупето ѝ и я повдигна. Опряна на силните му ръце, Даяна продължи нагоре. Бедрата ѝ, стегнати в тесни панталони, бяха точно пред очите му. Джеймс не си даде труд да се престори, че гледката не му прави впечатление.

Разтреперана, Даяна се залови за следващата брънка и продължи да се катери. Той ѝ помогна отново. Двамата се изкачваха бавно, тя теглеше, той буташе.

Най-сетне Даяна стигна до широката издатина под тавана на пещерата и намери дупката за излизане. По този кратък път бе дошла, когато лейтенант Джак се появи, олюлявайки се, в градината и донесе катастрофалната вест, че Джеймс е продължил да изследва пещерите.

За съжаление тя бе закъсняла. Той вече беше намерил склада и го проучваше.

Баща ѝ твърдеше, че Джеймс ще разбере. И се оказа прав, поне доколкото бе видял какво съдържат сандъците. Все още не знаеше всичко. Като го накара да свали жакета си, тя се опита да отвлече

вниманието му. Всъщност не вярваше, че той ще го направи. Ала съзнанието, че притежава власт над него, я направи лекомислена. Дали ще се разголи пред нея?

Нямаше смисъл да се преструва, че не го желае. Тя не беше благовъзпитана млада дама — нали съпругът ѝ години наред беше твърдял точно това!

Едуард беше глупак. Даяна флиртуваше, дразнеше обожателите си, използваше до насита единствената власт, която притежаваше, но никога не стигаше до края. Само че Едуард не ѝ вярваше. Обожателите ѝ танцуваха около нея, измерваха се с горящи от ревност погледи, правеха ѝ подаръци, умоляваха я да ги носи. Желаяха я, копнеяха да я притежават, шепнеха в ухото ѝ дързости, докато танцуваха с нея.

Ала Даяна не отговаряше на исканията им. Флиртуваше, за да измъчва Едуард, нищо повече. Криеше желанията си, защото съзнаваше, че са опасни, и не искаше да загуби мястото си в обществото.

Тогава срещна Джеймс Ардмор. Мъж, който разруши с един замах стената, която бе издигнала около себе си. Сега тя знаеше, че другите господа, включително мъжът ѝ, са били мъже, на които е лесно да се устои.

Джеймс се изтегли след нея върху издадената скала и се наведе под ниския таван.

— Оттам ли трябва да минем? — извика той, за да надвика грохота на водата под тях.

Даяна кимна безмълвно. Преди да е започнала трудното изкачване, той я грабна в прегръдката си и просто я вдигна през дупката. Даяна падна в меката, затоплена от слънцето трева, изтърколи се настрана и седна на склона. Наметката ѝ пречеше и тя нетърпеливо развърза шнура около шията, за да я свали. Входът към пещерата беше скрит зад стръмна скала. Джеймс се измъкна през дупката и се изтегна по гръб в тревата.

Даяна се изправи. Слънцето я топлеше, но в пещерата ѝ беше много по-горещо, докато лежеше в прегръдката му. Най-добре да се връщат в къщата. Тя беше длъжна да обуздае желанието си и да се занимае с дъщеря си, с баща си и с лейтенант Джак.

Силна ръка се склочи около глезена ѝ и я задържа. Тя загуби равновесие и политна да падне, но ръцете му я уловиха и я привлякоха

към силното му тяло.

— Няма да си отидеш — рече тихо той. — Започна игра на прелъстяване и искам да я завършиш.

— Прелъстяване?

— Ти ми каза да си разкопчая панталона, не помниш ли? — Силните му ръце се заровиха в косата ѝ и плитката окончателно се разплете. — Ти си истински дявол!

— Не бях сигурна дали ще го направиш...

— Трябваше. Все пак ти ме заплаши с пистолет.

Топлите му пръсти започнаха да разкопчават корсажа ѝ. Найгорното копче вече беше отворено. Джеймс бързо откопча второто, третото и четвъртото.

— Какво правиш?

— А ти как го усещаш?

— Джеймс...

В очите му светеше нежност.

— Обичам, когато произнасяш името ми. Гледам устата ти и се разтапям от наслада. Кажи го пак!

— Джей...

Тя не може да довърши името, защото устата му завладя нейната.

Устните му трепереха. Очевидно му беше трудно да се сдържа. Какво ли ще направи, ако даде воля на страстта си? Тази мисъл я изпълни със сладко очакване. Спомни си силната му прегръдка в пещерата и потръпна. Колко корави бяха раменете му... Джеймс беше силен. Можеше да направи всичко, което поиска. Тази представа би трябвало да я уплаши, но усещането беше точно обратното.

Пръстите му се плъзгаха мъчително бавно по голия ѝ гръб. След малко стигнаха до колана на панталона и продължиха надолу. Намериха гънката на дупето ѝ и започнаха да милват меката кожа. Даяна въздъхна тихо от наслада.

Джеймс отдели устни от нейните и тя се опря на лакти. Отвореният корсаж се плъзна от раменете ѝ и падна в тревата. Слънцето позлати голото ѝ тяло. Даяна издърпа ръце от ръкавите и ги вдигна над главата. Топлият зелен поглед остана прикован в гърдите ѝ. В зениците му блесна възхищение.

Жакетът му не беше закопчан и мускулестата гръд светеше под слънчевите лъчи. Даяна се притисна до голата му кожа.

За първи път, откакто се познаваха, той се усмихна. Това смекчи строгите черти на лицето му и обеща неподозирани удоволствия. Очите му се затвориха и гъстите ресници скриха пронизващото зелено. Той я прегърна и я привлече към себе си.

Тя имаше вкус на слънце и силен, ароматен ром. Той можеше да лежи тук до края на вечността и да я целува.

Всъщност защо не? Ще остане тук по-дълго от предвиденото. Иън О'Мали командваше „Аргонавт“. Двамата се бяха уговорили да се разделят, докато Джеймс изпълни намеренията си. В момента той можеше само да чака. Това означаваше, че има достатъчно време да лежи на слънце и да се забавлява с Даяна Уортинг.

Сърцето му биеше все по-силно. Даяна беше жена, която заслужаваше да бъде целувана, милвана, любена и обичана.

Джеймс не се възпротиви на последната дума. Преди около година една прекрасна жена му бе казала, че ще намери любовта. Някъде там навън, заяви тя и го погледна с възхитителните си кафяви очи. Той не ѝ повярва.

Много скоро след това срещна Даяна Уортинг в онази градина в Кент.

Приглади косата ѝ, за да открие лицето, и пошепна нежно:

— Даяна, скъпа...

Тя му отговори с целувка от разтопен метал. Тя беше прекрасна жена, нищо че беше англичанка.

Трябваше да ѝ се наслади, преди да го е намразила. Тя и сега се правеше, че не го иска, но сърцето ѝ казваше друго.

Устата ѝ пламтеше. Знаеше как да се целува, този малък дявол. Пръстите му отново се плъзнаха към изкусителното ѝ задниче. О, скъпа, с теб бихме могли да подпалим целия този проклет остров!

Внезапно върху лицето му падна сянка. Той вдигна глава и погледна право в синьо-сивите очи на дъщерята на Даяна.

Даяна извика тихо и побърза да покрие голите си гърди.

— Изабо!

Момиченцето огледа майка си, без да мигне. Вягърът си играеше с разпуснатата му коса.

После се обърна и рокличката се уви около панталонките, ушити от същия плат като майчините ѝ. Без да издаде звук, Изабо побягна обратно към къщата.

Даяна бързо напъха ръце в ръкавите на корсажа и скочи. Джеймс не беше в състояние да реагира със същата бързина. Когато най-сетне се изправи, тя вече тичаше.

— Даяна!

Тя продължи да тича след дъщеря си. Роклята ѝ зееше отворена отзад.

Джеймс забърза след нея. В подножието на склона минаваше пътека, заобикаляше скалите и водеше право към къщата. Малката фигурка на Изабо беше вече на половината път.

Джеймс настигна Даяна и я сграбчи за раменете.

— Не ставай глупава — изсъска сърдито той. — Ако се появиш в къщата в този вид, ще е ужасно унижително.

Тя кимна бегло и го изчака да закопчае копчетата на корсажа ѝ. Той се справи много бързо, затвори дори последното мъничко копче.

Даяна се обърна към него и прекрасните ѝ очи засвяткаха.

— Ти... — изфуча разярено тя и стисна ръце в юмруци.

Очевидно не беше в състояние да продължи. Само процеди нещо неразбрано през зъби и се втурна да догони дъщеря си.

Когато Джеймс влезе в градината, там вече нямаше никой. Изабо и Даяна не се виждаха никъде. Лейтенант Джак сигурно почиваше в стаята си.

Вратата към къщата беше открехната и скърцаше тъжно под напора на вятъра.

Морските вълни се разбиваха в подножието на възвишението, върху което беше издигната къщата. Вятърът люлееше дърветата и развяваше брадите на мъховете по скалите. В лехите сияеха червени и сини цветя. Къщата се намиреше в средата на градината. Крилата ѝ изглеждаха построени без никакъв план, клоните на дърветата висяха над покрива. Повечето прозорци бяха разтворени и вятърът свободно движеше дантелените завеси.

Хейвън. Името подходдаше на това място. Тук човек беше далеч от цялото зло на света, от злобата на хората. Тук всеки се чувстваше сигурен. А може би не...

Някога, преди много години, домът на семейство Ардмор в Чарлстън излъчваше същата атмосфера на уют и тихо щастие. Джеймс, сестра му и брат му си играеха навън, караха се, боричкаха се и се помиряваха, надбягваха се и се поощряваха взаимно, когато се катереха по шпалирите. Двамата с Пол много обичаха да се борят, а Хонория стоеше отстрана, тропаше с краче и им се караше.

Джеймс си спомни умението на сестра си да рита момчетата по пиццата и неволно се засмя. Не можеше да си представи, че изисканата дама би направила подобно нещо днес.

По онова време в коридорите на къщата отекваше весел смях. Едва днес, на този отдалечен английски остров, той чу отново звънкия глас на майка си и дълбокия бас на баща си. Веднъж ги завари да се целуват под магнолията. Тогава беше на единайсет години и се чувстваше много по-умен и по-важен от тях. Каза им, че никога не би направил подобна глупост.

Спомни си как майка му стреснато скочи от скута на баща му и се изчерви. Баща му обаче се засмя без никакво смущение. Защото е знаел какво е да обичаш, каза си уморено Джеймс.

Сега къщата беше почти празна. Родителите му бяха умрели от тиф, когато той едва бе навършил четиринайсет години. Пол също умря и Хонория живееше сама. Междувременно бе навършила трийсет и една години, неомъжена, грижеше се самоотвержено за голямата, пуста къща. Преди четири години Джеймс се върна в бащиния дом, но тишината скоро го прогони. Самотата бе ожесточила Хонория. Двамата с Джеймс се скараха злобно и накрая той си отиде.

Сестра ми ще хареса това място, помисли си развеселено той. Тихо пристанище. Убежище от живота.

Сигурно ще хареса даже Даяна. Лейди Уортинг, вдовица на морски офицер, посветен в рицарство — Хонория обичаше такива дами.

Адмирал Локууд излезе от библиотеката и се запъти към градината. Видя Джеймс, кимна му и заобиколи къщата, очевидно си имаше някаква работа. Още една червена точка за Даяна пред Хонория, помисли си иронично Джеймс. Даяна беше дъщеря на герой от войната, стигнал до ранг адмирал. Даяна имаше достатъчно изискано родословно дърво и щеше да задоволи дори най-претенциозните дами в Чарлстън.

Изабо излезе след дядо си в градината. Джеймс разтърси глава, за да прогони неочаквано връхлетелите го мисли. Изведнъж отрезвя. В Чарлстън няма да погледнат с добро око на едно глухо дете. Ще се появят сериозни проблеми с въвеждането на малката в обществото. През седмиците, които бе прекарал тук, Джеймс напълно беше забравил, че Изабо не чува нищо, че „нещо с нея не е наред“.

Той не разбираше всичко, което момиченцето му казваше със знаци, но всеки ден учеше по нещо ново. „Йоо“ означаваше Джеймс, а „Маа“ — мама. Гърленият звук означаваше „дядо“.

Днес Изабо бе видяла Джеймс да се целува с майка ѝ. Бе заловила двамата в крайно компрометираща ситуация. Джеймс почти повярва, че чува гласа на Хонория: „За бога, Джеймс! Как си могъл да постъпиш по такъв ужасен начин!“.

Отговорът дойде съвсем естествено: „Знаех, че ще ми хареса да я целувам“.

Малката го потупа по ръката. Този жест означаваше, че иска да каже нещо. Изабо направи няколко знака, придружени с пискливи и приглушени звуци. Джеймс разпозна само някои от тях — този за мама и за „тук“.

Джеймс поклати глава.

— Съжалявам, Изабо. Не те разбирам.

Момичето започна отново. Щом свърши, сложи ръце на кръста и го погледна очаквателно. Джеймс отново поклати глава.

— Съжалявам, скъпа. Пак не разбрах какво искаш да ми кажеш.

Изабо извъртя очи — типично за осемгодишно момиче, което се ядосва на глупостта на възрастните. Джеймс се зарече да помоли Даяна да го научи на още знаци. Лейтенант Джак учеше бързо. Внезапно Изабо хвана Джеймс за ръката и го отведе до свободното място пред градинската портичка. Описа няколко кръга около него, без да пуска ръката му. През цялото време го гледаше в очите с надежда, че той ще разбере поне това. И тичаше все по-бързо.

Джеймс разбра. Хонория също обичаше тази игра като малка. Освен това скъпата му сестричка умираше да се спуска по корем по парапета на парадното стълбище. Дали би могла да го направи пак? Джеймс избухна в тих смях.

Той се завъртя бързо в кръг, вдигна Изабо във въздуха и я задържа. Момиченцето размаха крака и избухна във весел смях.

Двамата се въртяха отново и отново. Колко години бяха минали, откакто петнайсетгодишният Джеймс беше въртял сестра си за последен път? Спомни си, че денят беше дъждовен и двамата играеха в просторната входна зала на дома им. Хонория се смееше и пищеше, виковете ѝ отекваха в изрисуваните тавани.

Джеймс забеляза, че адмиралът се е приближил и ги наблюдава, облегнат на оградата.

Завъртя момиченцето още няколко пъти, хвърли го високо във въздуха, улови го и го сложи внимателно на земята. Беше се запъхтял и почти зарасналата рана на корема отново се обади.

— Не мога повече, миличка.

Изабо се закиска и се отдалечи в посока плажа, като се правеше, че ѝ се вие свят и не може да се държи на краката си.

Адмиралът я проследи с нежен поглед.

— Изабо не се роди глуха — заразказва с привидна небрежност той. — Тя беше съвсем нормално малко момиче и много шумна, доколкото я помнят чувствителните ми уши. Даяна много се гордееше с нея. Водеше я навсякъде, за да я покаже. Приятелите ѝ не можеха да проумеят, че е толкова омагьосана от собственото си дете. — Той се засмя тихо. — После, на две годинки, Изабо заболя от треска. Даяна също се разболя и двете трябваше дълго да пазят леглото. Дъщеря ми се възстанови, но Изабо не можа напълно. Треската бе засегнала слуха ѝ. Малката чуваше все по-лошо и по-лошо, докато накрая съвсем престана. Понякога си мисля, че чува високите шумове, но не съм сигурен. — Адмиралът помълча малко и добави: — Сър Едуард заяви, че Даяна е виновна.

Джеймс вече знаеше защо не може да понася сър Едуард.

— Как така?

Адмирал Локууд се отблъсна от оградата и излезе на пътеката, по която се отдалечаваше Изабо. Джеймс тръгна подире му.

— Едуард искаше момче. Естествено. Гневеше се, че Даяна е така обсебена от дъщеря си. Когато Изабо изгуби слуха си, той внуши на дъщеря ми, че това е наказание за гордостта ѝ. И за неприличното ѝ поведение. Заяви, че случилото се е божие наказание и че само тя е виновна.

— Колко жалко, че е умрял — изръмжа Джеймс. — С радост бих го нанизал на сабята си.

Локууд го изгледа остро отстрани. Явно разбираше, че Джеймс не преувеличава.

— Едуард се срамуваше от Изабо. С удоволствие би я пратил в дом. Отказваше да говори за нея. Все още се учудвам как си е въобразявал, че Даяна ще се откаже от детето си. Двамата се караха денонощно и тя го заплашваше с развод. Накрая той се отказа от идеята да изхвърли дъщеря си, но не постъпи много достойно.

Двамата слязоха на плажа. Успокоените вълни се плъзгаха по пясъка. Изабо вървеше съвсем близо до водата, вдигнала полите си. По ботушките ѝ бе полепнала морска пяна.

Джеймс живо си представяше как Даяна е възразявала на съпруга си. А и как би могло да бъде другояче, когато ставаше въпрос за детето ѝ! Сигурно сините и очи са святкали от ярост, а опърничавите коси са обкръжавали лицето ѝ както змиите главата на Медуза. Змиите хапят болезнено и той много се надяваше, че острият ѝ език е засегнал силно сър Едуард.

Щом го е заплашвала с развод, явно е била отчаяна. В Англия разводът беше провал и за двете страни. Без съмнение легендарният сър Едуард е бил ужасен, че върху честта му ще се появи такова тъмно петно.

„Той беше измамник!“ — бе казала отчаяно Даяна.

— Как умря сър Едуард? — попита с интерес Джеймс. — Надявам се, че смъртта му е била кървава и безсмислена.

Адмиралът отново го погледна изпитателно.

— Да, кървава беше. Бил разкъсан на парчета от оръдейно гюле. Умрял веднага. Корабът му се сражавал пред Кадис. Две английски фрегати срещу пет френски кораба. Безсмислена битка. Погребали го в морето.

— Наистина ли е бил герой? Или успехите му са били случайности?

— Не бих могъл да кажа — отвърна потиснато адмиралът. — Той беше окичен с ордени, а сега е мъртъв. Нека го оставим да почива в мир. А какъв е случаят с вас? Може би просто имате късмет?

Джеймс си припомни много случаи от живота си, когато съдбата еднозначно беше решавала срещу него.

— Аз сам си правя късмета. Използвам всеки случай, който ми се предложи.

Например да намеря дъщерята на адмирал Локууд съвсем сама в една градина в Кент. Жената, която знае тайните на остров Хейвън.

— Мисля, че случайностите ни ръководят много повече, отколкото ни се иска да признаем — рече тихо адмиралът, загледан в пясъка под краката си.

Джеймс мълчеше и размишляваше. Никога досега не беше изпитвал съжаление за пропуснатото. Разкаянието не помагаше на живите. Ала когато вдигна поглед към адмирала, изпита нещо подобно на съжаление. Докато търсеше справедливост, той вероятно щеше да унищожи този човек.

На остров Хейвън беше скрит ключът към тайната и той беше на път да го открие. Спомни си умиращия си брат, съсирената кръв по устата му, когато поиска от Джеймс да обещае, че ще отмъсти. Тъкмо онова, което големият брат бе направил, за да изпълни клетвата си, го превърна в легенда.

Тук нямаше място за съжаление. Точно сега не беше моментът да изпитва подобни чувства.

— С радост бих завързал сър Едуард за дулото на някое оръдие — отбеляза спокойно той. — А после щях да се погрижа да не бъде убит от първия изстрел.

— Вие сте жесток човек, Ардмор.

— Ако бях различен, сега нямаше да съм жив. И не се опитвайте да ми внушавате, че английските адмирали са кротки и човечни.

Локууд поклати глава.

— В битката е друго.

— Друго ли? Нима не гоните бягащи мъже и не ги принуждавате да хленчат за милост? Хората, които съм убил, са заслужавали смърт за делата си. Онези, които съм унижил, си заслужаваха унижението.

— Може би. Но вие се наслаждавахте на унижението им.

— Боя се, че сте прав, генерале. Пиратите са обвити с романтичен орел, но в действителност повечето са брутални престъпници и убийци. Само в няколко подвързани с кожа томове в библиотеките на Лондон е написана истината — за пирати, които разпарят жената от гърлото до слабините, защото не иска да им се отдаде. Затова съм станал жесток.

Двамата продължиха напред в мълчание. Изабо подскачаше по плажа и си тананикаше весело.

— Сигурно ви е доста неприятно, че сте спасен от английски адмирал и семейството му. — Локууд поднови разговора с усмивка.

Джеймс вдигна рамене.

— Във всяка купчина боклук може да се открие перла.

— Ласкаете ме. Простете ми тази забележка, капитан Ардмор, но според мен вие не сте от този тип мъже, в които бих искал да се влюби дъщеря ми.

Джеймс забави крачка, после се изравни с адмирала.

— Но тя не е влюбена в мен.

— Изабо ми разказа, че ви е видяла да целувате майка й. Даяна не отрече. Чувстваше се толкова неловко, че явно наистина се е случило.

— Това още не означава, че тя е влюбена в мен.

Допреди минути Джеймс си представяше как ще отведе Даяна в Америка, ще й покаже Чарлстън и къщата, построена от баща му. Че двамата ще прекарат в този дом десетки, а може би и стотици знойни южни нощи. Това беше другото лице на Джеймс Ардмор. За съжаление вече нямаше място за подобни приятни фантазии.

— Не искам да разбиеете сърцето й — промълви адмиралът.

„Ако нечие сърце е разбито, адмирале, то е моето.“

— Сърцето й няма да пострада заради мен — отговори високо той. — Тя не ми вярва. Сигурен съм, че не ме харесва. Един ден ще се махна отгук и тогава тя може да се влюби в лейтенант Джак.

Адмиралът не каза нищо. На хоризонта се събираха тъмни облаци. Слънцето осветяваше горната част на черната стена и белотата й буквално бодеше очите. Страховита природна картина.

— Какво знаете за него? — попита след малко адмиралът. — За лейтенант Джак, искам да кажа.

— Вече ви казах всичко, което знам. Не успях да науча името му. Не пожела да ми се представи.

— Въпреки това сте го спасили. Защо?

Джеймс се взря с невиждащ поглед в буреносните облаци. Наведе се, вдигна една мида и я размаха към подскачащата Изабо.

— Той отключи веригите ми, когато ни връхлетя бурята — призна тихо Джеймс. — Даде ми възможност да се спася. Като го видях да се носи в безпомощно състояние по водата, счетох за уместно да му отговоря със същата услуга.

— Добре сте направили.

Джеймс вдигна рамене.

— Вече ви казах, че във всяка купчина боклук може да се открие перла. Впрочем, как е той?

— Има силно главоболие, но упорито отказваше да го признае, докато не припадна. Джесъп го отнесе в леглото му. Сега лежи в затъмнена стая с мокра кърпа на очите.

Джеймс скръсти ръце зад гърба си.

— Ще ми се да знаех повече за него.

— За да му помогнете? Или за да разберете дали наистина представлява заплаха?

— Харесвам го. Ако той си спомни кой е и кой съм аз, вероятно ще сметне за свой дълг да ми попречи да се махна от острова. Не искам да се бия с него.

— Защото би могъл да ви спре?

— Защото ще изгуби битката. Не искам да се видя принуден да го убия.

Адмиралът го погледна втренчено.

— Ще направя, каквото мога, за да не се стигне дотам.

— Много мило от ваша страна.

— Вие сте сложна личност, Ардмор.

— И други са ми го казвали. Само сестра ми не мисли така. Според нея съм твърде обикновен. Правете всичко, както го иска Джеймс, казваше тя, и той ще се държи добре. Не че самата тя изпълняваше тази заръка. Нейната воля е толкова силна, че всеки френски адмирал би избягал от гнева ѝ чак в Хавър.

Локууд се засмя тихо.

Джеймс се запита защо днес цял ден мисли за Хонория. Последното им сбогуване не можеше да се нарече приятелско. Поточно казано, тя му изкрещя да върви в ада и да се върне едва след смъртта си.

Може би желанието ѝ щеше да се изпълни.

Адмирал Локууд го харесваше. И той харесваше адмирала. А много по-добре беше да го мрази. В случай че бащата на Даяна откаже да му помогне, ще се наложи да го принуди. Може би ще мине без насилие. Обаче Даяна вероятно ще го застреля.

— Тази буря ще се стовари точно върху нас — отбеляза с лека тревога адмиралът. — Ако беше по-слаба, вятърът отдавна да я е издухал. Трябва да помогнем на Джесъп да затвори прозорците. Лейтенант Джак отпада като помощник.

Той се обърна и повика Изабо. Малката се завъртя, дотича при тях и им подаде ръцете си.

Джеймс усети как малките ѝ пръстчета се заключиха около неговите и сведе глава. Изабо се засмя безгрижно и той отново си спомни как беше заварил майка си и баща си да се целуват под магнолията. Родителите са глупави, помисли си тогава той. В същото време сърцето му се стопли, изпита прилив на щастие. Защото усети разликата между истинската любов и вулгарността.

Може би и Изабо е усетила същото.

— Я ми кажете, адмирале — подзе той, докато вървяха към градината, — какво всъщност криете в сандъците, които сте наредили в пещерите?

8

Бурята се разрази точно когато Даяна сложи Изабо в леглото. Първата светкавица потопа стаята на дъщеря ѝ в неземна бяла светлина, а гръмотевицата, която я последва почти веднага, заглуши писъка на момиченцето.

Даяна обичаше стихииите и в същото време се страхуваше от тях. В Лондон рядко виждаха бури като тези, които връхлитаха незащитения Хейвън. Вятърът ревеше над покрива и клатеше комините. Цялата къща скърцаше. Даяна имаше чувството, че всеки момент домът ѝ може да се превърне в безпомощно носещ се по морето кораб. Клоните на дърветата се удряха в стените, чукаха по стъклата и се заканваха в кепенците.

Изабо споделяше въодушевлението и страха на майка си. Взираше се навън с големи, окръглили се от страх очи, при всяка светкавица надаваше вик и заравяше глава във възглавниците. Криеше се известно време, после скачаше от леглото и отново се заглеждаше навън.

Бурята предизвикваше у Даяна еуфория и ужас. Чувството беше много подобно на онова, което изпитваше при целувките на Джеймс Ардмор.

За ужас на Даяна Изабо бе разказала на дядо си, че е заварила майка си и Джеймс Ардмор да се целуват. Според момичето случката беше повече от смешна. Адмиралът само изгледа загрижено дъщеря си, а тя си пожела да потъне в земята от срам.

За щастие точно тогава се появи Джесъп и съобщи, че бедният лейтенант Джак се чувства много зле. Даяна веднага изтича в стаята му, за да му помогне. Свари му чай от лайка и сложи на челото му влажна кърпа. Бедният момък се успокои и заспа. Сега можеше само да се надява, че бурята не го е събудила.

Поредната светкавица проряза небето. Изабо изплака и скри глава под завивката. Последвалата гръмотевица беше толкова силна, че Даяна се сгуши до дъщеря си.

В този миг в коридора се чува гласове. Даяна веднага разпозна мелодичния баритон на Джеймс.

— Наред ли е всичко?

Баща ѝ се засмя.

— Изабо се страхува от светкавици, Даяна от гръмотевици. Заедно ще се справят.

Джеймс също се засмя сърдечно.

— Лека нощ, адмирале.

— Лека нощ, капитане.

Махнете се най-сетне, джентълмени, и оставете дамите да се страхуват на воля — помисли си ядосано Даяна.

Чу се затваряне на врати и къщата най-после утихна.

Бурята продължи цял час. Изабо се умори да скача от леглото и да се връща под завивките при всяка светкавица и най-сетне заспа, прегърнала една възглавница. Изтощена, Даяна се отпусна до нея.

Отново блесна светкавица. Даяна преброи до пет. Дойде и поредната гръмотевица, този път доста по-тиха. Очевидно беше поне на миля от острова. Бурята се отдалечаваше.

Тя чу как вратата към стаята на Изабо се отвори тихо, но остана неподвижна. Вратата се затвори още по-тихо. Внимателни, почти безшумни стъпки минаха по килима и спряха пред леглото.

Даяна лежеше, без да помръдва, и вдишваше дълбоко топлата мъжка миризма на сапун и мускус. След приключението в пещерата и преди вечеря Джеймс очевидно се бе изкъпал и носеше чисти дрехи. Даяна бе надникнала за малко в стаята му, чиято врата беше открената. Видя мускулестото тяло, загорялата от слънцето кожа, стегнатия задник с много по-бяла плът. Само задната му част, за съжаление.

Гледката я преследваше по време на вечерята и ѝ се яви и сега. Редно ли беше жена да желае мъж с такава сила? Защо образът му постоянно беше в съзнанието ѝ? Редно ли беше да ѝ се иска да върне времето назад и да влезе в стаята, докато той се къпеше? Да си представя как той ще я прегърне и ще намокри роклята ѝ, преди да я целуне.

Редно или не, тя го желаше с цялата сила на сърцето си.

Матракът изскърца. Джеймс легна до нея и се притисна до гърба ѝ. Силната му ръка обхвана талията ѝ и тя усети топлината на тялото

му през тънката нощница. Той се настани удобно и нежно я притегли в прегръдката си.

Даяна усети мекото кадифе на халата, зает от баща ѝ, и силния гол крак, притиснат към нейния. Той протегна ръка и зави майката и дъщерята.

Изабо се обърна и го погледна сънено. Усмихна се, помилва ръката му и отново отпусна глава. Дишането ѝ бързо стана равномерно.

Даяна се сгуши в топлото мъжко тяло и се наслади на силата му. Той не се движеше, но ръката му остана върху корема ѝ и топлината прониза цялото ѝ тяло. Устните му се опираха в тила ѝ, дъхът му галеше косите ѝ.

Двамата дълго лежаха така, докато Изабо заспа дълбоко. Въпреки изтощението си Даяна беше съвсем будна и с широко отворени очи. Светкавиците все още прорязваха небето, но вече бяха много далеч и гръмотевиците не се чуваха.

По някое време Джеймс се отдръпна от нея и стана — толкова гъвкаво и тихо, че матракът почти не се раздвижи. Той посегна към ръката на Даяна и я издърпа от леглото.

Даяна не успя да стане така безшумно като него, но Изабо не се събуди. Изтощено от силното преживяване, момичето спеше дълбоко и не се помръдна дори когато майка ѝ я зави и я целуна по челото.

Джеймс я поведе към вратата и двамата заедно излязоха от стаята на Изабо.

В къщата беше тъмно, но облаците се бяха разпръснали и сребърната лунна светлина влизаше свободно през прозорците на първия етаж, които бяха без кепенци. Джеймс притисна Даяна към стената и опря големите си ръце от двете страни на главата ѝ. Тя отвори устни, за да зададе въпрос, но не успя да издаде дори звук. Устата му властно завладя нейната.

Даяна обичаше тези целувки. Устата ѝ се отвори сама, езикът ѝ заигра с неговия. Този път двамата не се дразнеха, не се опитваха да се прелъстяват взаимно, а просто се целуваха дълго, горещо и нежно.

Той развърза внимателно връзките на нощницата и плъзна ръка в отвора. Дланта му се усети грапава върху кадифената и кожа.

Това беше всичко, от което тя имаше нужда. Целувка заради самата целувка, а не разочароваща, задушшаваща страст, не и потискани

емоции. Имаше нужда от Джеймс и от силата му. Утре ще мисли за себе си, за Изабо и баща си, за бъркотията в главата си. Тази нощ само ще се наслаждава.

Той я целуваше с истинска страст. Когато устните му се плъзнаха по шията ѝ, тя въздъхна и облегна глава на стената. Когато беше млада, изпитваше силно желание мъжът ѝ да прави нещо подобно на онова, което сега Джеймс правеше с нея.

Когато за първи път призна пред Едуард за какво копнее, той само я изгледа презрително. Тя прекара два мъчителни месеца сама, докато мъжът ѝ беше в морето, питайки се къде е сгрешила.

Когато той се върна, тя отново му призна копнежа си и той ѝ се подигра жестоко. Тогава тя беше на осемнайсет години и твърдо убедена, че той не я желае по нейна вина. Освен това свекърва ѝ постоянно ѝ повтаряше, че бракът много бързо състарява свежи млади дами като нея.

Даяна зарови пръсти в косата на Джеймс и прогони нерадостните си мисли. Това е истината, каза си тя, докато се наслаждаваше на възбудата си. Така трябва да се чувствам, когато съм с мъж, който ме желае със същата сила, с която аз го желая.

Тя не бе разказала на Джеймс, че Изабо се е смяла на целувките им. Освен това малката беше попитала дали двамата ще се оженят и кога. Ако му кажа, сигурно ще избяга от къщата, ще вземе лодката и ще изчезне в открито море, помисли си развеселено тя.

Усети ерекцията му да се притиска в корема ѝ и въздъхна. Той никога не правеше опити да скрие възбудата си. Не виждаше причини да обуздава страстта си. Сигурно никога в живота си не го беше правил.

Даяна си каза, че трябва да опази сърцето си. За него случващото се тук беше незначително. Бе срещнал жена, която желаше, и я целуваше. Нищо повече.

Но не се получи. Целувките му пареха като огън, по тялото ѝ се разливаше топлина, ръцете му върху хълбоците ѝ я възбуждаха със силата си.

Той вдигна глава и отдели устни от нейните. Спокойно, сякаш имаха предостатъчно време. Помилва нежно бузата ѝ и се засмя.

— Джеймс — промълви с пресекващ глас тя.

Той сложи пръст върху устата ѝ, сведе глава и отново я целуна. След малко я хвана за лакътя и я поведе към стаята ѝ близо до стълбището.

Отвори вратата и я бутна вътре. Огънят в камината беше догорял. Никой не се беше сетил да запали свещи. Джеймс затвори вратата и превъртя ключа.

Даяна стоеше наред стаята и трепереше. Той се приближи безшумно, целуна я и я притисна до себе си. Решена да го спре, тя отстъпи крачка назад.

— Не, Джеймс.

Той я погледна невярващо. Даяна завърза нощницата си на шията и избегна погледа му. Сърцето ѝ биеше лудо, защото огънят, запален от него, продължаваше да гори с неотслабваща сила.

Зелените очи охладняха. Когато отказваше на Едуард — а след раждането на Изабо това се случваше много често — той побесняваше от гняв. За разлика от него Джеймс изглеждаше някак... делови. Сякаш знаеше, че единствено от него самия зависи да я вземе ли или да я остави на мира.

— Какво ти става? — попита спокойно той.

— Нищо ми няма. Добре съм.

Той смръщи чело.

— Знам кога жената копнее да се люби с мъж. Ти все още гориш. Затова питам какво ти стана.

Тя се опита да му хвърли леден поглед.

— Нима моралът не е достатъчна причина?

— Не и за теб.

Възмущението ѝ беше толкова силно, че тя за миг загуби дар слово.

— Как смееш!

— Спести си това представление, Даяна. Ти ме заплаши с пистолет и ми заповяда да ти покажа интимните си части. Ето ти един чудесен пример за морал.

— Това беше игра!

За момент в очите му блесна гняв, но той се овладя бързо. Очевидно умееше да се контролира.

— С подобни играчки човек често се докарва до безизходна ситуация.

— Знам. Вече съм го преживяла.

Той пристъпи към нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Ти не играеш, Даяна. Ти ме желаеш и знаеш докъде води това желание. Сега, когато ти го предлагам, се отдръпваш. Искам да знам причината.

Докосването му беше толкова топло. Така ѝ се искаше да се сгуши отново в ръцете му.

— Ако останеш още малко тук, ще крещя — отговори с треперещ глас тя. — И ще се наложи да обясняваш на баща ми какво търсиш в стаята ми.

Очите му се присвиха заплашително.

— Според мен той вече е наясно какво става. Защо просто не го повикаш? Аз също бих могъл да му разкажа някои неща за теб.

Даяна напразно се опита да изглежда надменна.

— Не ставай смешен.

— Няма да успееш, Даяна. — Той ѝ обърна гръб и отиде до вратата. Тя чу превъртането на ключа в ключалката и за миг сърцето ѝ спря да бие. Джеймс се върна при нея с ключ в ръка. — Ти се опитваш да ме разгневиш, да разгневиш и себе си, но аз не разбирам защо. Двамата с теб се желаем силно и истински. Най-добре е да дадем воля на чувствата си, преди да ни надвият и да загубим контрол.

Даяна почти не го слушаше. Погледът ѝ беше устремен към ключа в ръката му. Не се страхуваше от онова, което щеше да се случи в леглото — страхуваше се какво ще стане после. Помисли за Изабо, която спеше спокойно в леглото си, забравила за гръмотевиците. Не би могла да го направи отново. Никога, никога вече.

Джеймс я гледаше все по-объркан.

— Защо, Даяна?

— Не мога, просто не мога. Не ме питай повече.

Той я измери с изпитателен поглед и след като мълча известно време, рече тихо:

— Мисля, че заслужавам да чуя истината.

Тя преплете пръсти и ги стисна до болка.

— Не е редно и не е прилично да...

Сега вече Джеймс загуби самообладание и хвърли ключа на масата.

— Престани да ми говориш за морал! Ти не се интересуваш от мнението на хората. От какво те е страх, от мен ли?

— Не си въобразявай. Никога не съм се страхувала от теб.

— И други жени са ми го казвали. Някои от тях хвърлих през борда. След това се отнасяха с повече уважение към мен.

— Нямам никакво желание да слушам историите ти за другите жени. Знаем, че съм само една в дългата редица от твои любовници...

— Тогава не знаеш нищо, по дяволите! — изсъска той и пристъпи към нея.

Джеймс Ардмор наистина беше грамаден мъж. И много силен. В погледа му нямаше нито съжаление, нито топлота.

Преди Даяна да е успяла да реагира, той я вдигна високо във въздуха. Въпреки силата си я докосваше нежно. Отнесе я до леглото и я хвърли по лице върху завивките.

— Какво ще правиш с мен? — изпъшка тя.

— Първо ще ти нашаря задника с пръчка, а после ще те любя.

Гневът ѝ даде сили и тя седна бързо.

— Няма да ти позволя да се отнасяш така с мен!

— И защо не? Почти съм сигурен, че ще ти достави удоволствие. Но тъкмо ми хрумна нещо по-добро.

Даяна грабна една възглавница и замахна срещу него.

— Вече казах не!

Той впи поглед в нощницата ѝ, сякаш виждаше свободно през плътната материя.

— Нямам предвид това. Ти не искаш, затова ще преглътна гордостта си и просто ще ти кажа, че не знаеш какво изпускаш. Кое то обаче не означава, че съм ти повярвал, че не искаш.

Значи няма да настоява... Заля я вълна на разочарование, толкова силно, че почти веднага премина в гняв. А би трябвало да се чувства просто облекчена. Защо, по дяволите, чувствата ѝ погаждаха такива номера?

Джеймс седна до нея на леглото и топлите му бедра се допряха до нейните. Приглади косата ѝ и я целуна по челото.

— Ще ти доставя удоволствие, Даяна. Чисто, невинно удоволствие. Искаш ли това?

Тя се опита да разтърси глава, да каже не. Но се получи рязко кимване.

Той се облегна на рамката на леглото и развърза колана на халата си. Излегна се пред нея като античен бог, силен и мускулест. По гърдите му се къдреха тъмни косъмчета. Зелените очи святкаха в мрака като котешки. Протегна ѝ ръка и помоли:

— Ела при мен.

Даяна почувства внезапно замайване и не можа да се помръдне. Той го прие като колебание.

— Обещах ти да не правя нищо, което ти не искаш — настоя тихо той.

Даяна се предаде. Улови ръката му и се приближи до него. Седна в скута му и не се възпротиви, когато той я прегърна.

Усещането на силните гърди, притиснати в гърба ѝ, беше прекрасно. Тя се хвана за коравите му ръце и изпита чувството, че е намерила спасителното въже.

— Аз съм най-обикновен мъж, Даяна — пошепна в косата ѝ той.
— Не мога да спра да те желая.

— Ти си легенда — поправи го тя. — Като мъжа ми.

— Аз съм човек от плът и кръв. Като теб.

Топлият му дъх галеше тила ѝ. Той преплете пръсти с нейните.

— Сега е твой ред, скъпа. Покажи ми как да те докосвам.

Сърцето се блъскаше мъчително в ребрата ѝ. Наистина ли е била толкова глупава да мисли, че той ще я победи само като спи с нея? Не, той ще я унищожи сантиметър по сантиметър, докато я направи част от себе си. Очевидно беше твърдо решен да я превърне в пламтяща купчинка желание.

Но тя нямаше избор. Преди да е помислила какво прави, поведе ръката му към гърдите си и я остави там. После затвори очи и се облегна на гърдите му.

Джеймс зарови лице в меките кичури и вдъхна дълбоко аромата им. След приключението в пещерите Даяна беше измила косата си. Знаеше го, защото бе видял мисис Прингъл да мъкне към стаята ѝ кофи с гореща вода. Той стоеше на прага на стаята си и си представяше как тя се е съблякла и е навела глава над ведрото, а мисис Прингъл излива върху косата ѝ топла вода, която ухае на лавандула.

Под плътната памучна нощница тялото ѝ се усещаше невероятно добре. Закръглеността на гърдите ѝ, зърната, които се втвърдиха под докосването му, мекият корем, извивката на бедрата. Устните му се плъзнаха по избродираната яка, която почти скриваше тила ѝ.

Джеймс не разбираше от какво се страхува тя. Беше сигурен, че не се бои от него. Не се боеше и от желанието си.

Страх я беше от нещо друго, което криеше от него и от всички други, дори от баща си и дъщеря си.

Даяна харесваше желанието. Знаеше какво иска. Поведе ръцете му към гърдите и корема си и пръстите ѝ останаха преплетени с неговите.

Тя вдигна крак към гърдите си и той помилва твърдите мускули на прасеца, стигна до топлата гънка на коляното. Спря за малко там и палецът му остана дълго върху меката кожа.

После плъзна ръка нагоре по бедрото ѝ, силно и стегнато от катеренето по скалите и управляването на бащината ѝ лодка. Пръстите му продължиха нагоре към хълбока, който силно се притисна към неговия. Накрая стигна до корема, чиято кожа бързо се стопли под докосването му.

Даяна вдигна нощницата и разголи дългите, стройни крака. Те бяха дори по-красиви, отколкото изглеждаха под стегнатите панталонки.

Тя обърна глава към него и устните ѝ потърсиха неговите. Целуваха се дълго, докато ръцете им заедно милваха голата ѝ кожа.

После Даяна поведе ръката му надолу и притисна дланта му върху отвора между протегнатия и свития крак. Той усети влажната ѝ горещина. Браво на нея. Очевидно мислеше за нещо хубаво.

Искри. Нали така ѝ беше казал. Върху мъжа се сипеха огнени искри и го превръщаха в купчинка пепел. Да, великият Джеймс Ардмор беше на път да изгори.

Той потопи пръсти в очакващата ги жарава. Тя се раздвижи, затвори очи и облегна глава на рамото му. Той милваше влажните гънки и пръстите ѝ следваха неговите.

— Джеймс...

Тя гладуваше. Баща ѝ и Изабо я обичаха, но не можеха да ѝ дадат цялата любов, от която се нуждаеше. Тя гладуваше, също като него.

— За мен е удоволствие да ти доставя радост — пошепна страстно той. — Един джентълмен винаги се подчинява.

Даяна изглежда не го чу. Затворила очи, тя се бе съсредоточила изцяло върху нарастващата си възбуда.

— Винаги на твоите услуги — зашепна отново той и целуна червените къдрици. — Знаеш ли колко си красива? Когато се събудих на плажа, бях замаян от щастие, че съм попаднал при теб. Веднага реших да остана дълго. — Целуна я зад ухото и заключи с лек смях: — Обзалагам се, че всеки мъж казва така.

Пръстите му се потопиха още по-дълбоко. Тя беше толкова тясна... и така готова за него. Пое дълбоко въздух и гърдите ѝ се повдигнаха примамливо. Прясно измитата коса ухаеше на лавандула.

— Миришеш прекрасно, любов моя — пошепна задавено Джеймс.

Ресниците ѝ трепкаха, лицето ѝ пламтеше. Съединените им ръце се плъзгаха по твърдите косъмчета в слабините ѝ, червени като косата ѝ. Неговите и нейните пръсти я докосваха, милваха и възбуждаха и Джеймс усети, че няма да издържи още дълго.

Потребността му да я обърне по гръб и да я вземе с дива страст беше също толкова силна като насладата му от тази нежна игра. Лицето ѝ беше съвсем близо до неговото, влажният ѝ дъх се плъзгаше по устните му. Ерекцията му се притискаше в задничето ѝ, точно там, където без усилие би могъл да проникне във влажния, горещ отвор.

Косата ѝ галеше кожата му, мека и хладна, и той се къпеше в аромата ѝ. Това беше удоволствие, чиста, проста наслада. Отдавна, много отдавна не беше изпитвал подобно нещо.

Огънят тлееше, но кръвта на Джеймс пламтеше все по-силно. Даяна отвори очи и го погледна замаяно.

— Разбра ли най-сетне, скъпа? — попита дрезгаво той. — Аз съм човек от плът и кръв, също като теб.

Целуна я по слепоочието и продължи:

— Искам да ти кажа нещо, Даяна, докато все още ми обръщаш внимание. Не съм излъгал, когато твърдах, че двамата с теб си подходите много добре. И продължавам да мисля така, все едно какво ще се случи оттук нататък. Разбираш ли ме? — Желанието заплашваше да го надвие. — Искам цялото това прекрасно, възхитително тяло, които ти не криеш от мен. Искам да те вкусям, да

те любя, да чувам смеха ти. Искам да виждам как от очите ти пръскат искри, когато те обзема гняв срещу мен.

Тя също дишаше тежко. И нейното желание растеше.

— Ще отвикнеш да водиш мъжете за носа, скъпа. Аз ще ти помогна. Кълна се, че няма да напусна острова, преди да съм ти избил този навик от главата.

Тя простена задавено. Явно не го чуваше или поне не възприемаше думите му съзнателно.

— Преди да си отида, искам да вземеш ръката ми и да ми покажеш колко прекрасно ще е, когато се любим. Без да се дразним, без да флиртуваме. Красива, проста любов, каквато я искаш.

Тя отвори очи и в зениците ѝ лумна огън. Простена отново и вътрешните ѝ мускули обхванаха ръката му като в клещи. За нищо на света не би се отдръпнал точно сега.

Задните ѝ части се триеха по крайно опасен начин в ерекцията му, но той беше твърдо решен да уважи желанието ѝ. Или по-скоро сърдитата заповед, която беше знак за истински страх. Преди да напусне острова, ще разбере от какво се страхува Даяна Уортинг. И ще изличи този страх завинаги. Ако не успее, ако бъде принуден да напусне острова, преди да се люби с нея, сигурно ще избухне в пламъци. От Джеймс Ардмор ще остане само купчинка пепел, а тя ще я подритне с крак и ще се засмее.

Сега обаче тя не се смееше. Лицето ѝ се разкриви от наслада, а устните ѝ тихо, щастливо и нежно шепнеха името му.

— Браво на теб — пошепна той и я целуна по начин, който окончателно прогони бурята като мек летен дъжд.

След време Джеймс лежеше сам в стаята си и наблюдаваше как светкавиците обагрят далечния хоризонт в неземно бяла светлина. Вятърът бе отнесъл бурята в открито море и сребърната луна се движеше безпрепятствено по небето.

Когато разбра, че няма да заспи, той стана, навлече панталона и жакета и обу ботушите си. Тялото му беше поело аромата на Даяна и май никога нямаше да се освободи от него.

Лунната светлина идваше тъкмо навреме. Навън ще е достатъчно светло и той ще може да обиколи острова с лодката, за да стигне до

голямата пещера, където бащата на Даяна съхраняваше контрабандната стока. Бренди, пирони, въжета — все невинни неща, както бе казал Локууд. Но това не е всичко, адмирале.

Къщата спеше. Той бе излязъл от стаята на дълбоко заспалата Даяна, след като я целуна по челото и я зави грижливо. Измъкна се на пръсти, благодарен, че тя не се събуди.

Джеймс излезе безшумно от стаята си и внимателно затвори вратата. Слезе по стълбата, избягвайки скърцащите стъпала — добре, че ги беше запомнил. Имаше да изпълнява важни задачи и не биваше да занемарява задълженията си само защото бе намерил жена, с която да се люби.

Къщата бе утихнала. Нито един от прозорците не светеше. Входната врата се отвори с тихо скърцане.

Джеймс тръгна по пътеката, която се открояваше ясно под лунната светлина, слезе на плажа и бързо стигна до заливчето, където беше закотвена едномачтовата гребна лодка. Освен това беше завързана с въжета за малкия пристан. Джеймс се справи бързо, седна в лодката и се отблъсна от кея.

Сега ще провери дали вече е оздравял. Вдигна греблата, потопи ги във водата и се насочи към открито море.

9

Раната все още го болеше, усещаше и теглене, но не се случи нищо страшно. Очевидно мускулите се бяха сраснали дотолкова, че да може да гребе.

Щом къщата изчезна от погледа му, той остави греблата и вдигна платното. Силният вятър щеше да ускори плаването, но трябваше да стои далеч от скалите. Завърза въжетата и започва да обслужва с едната ръка кормилото, а с другата — греблото. Не беше много просто, но се справяше.

Мина почти час и половина, докато намери отвора на пещерата. Накрая беше готов да се откаже и скърцаше със зъби от гняв. Луната скоро ще залезе, а той трябва да се върне в леглото си, преди слънцето да е изгряло.

Островът умееше да крие тайните си. Точно когато Джеймс си каза, че е по-добре да се върне в къщата и да дойде пак на следващата нощ, една чайка прелетя покрай голяма черна скала и изведнъж изчезна.

Джеймс обърна лодката и я насочи към скалите, без да отмества поглед от мястото, където бе изчезнала птицата. Бдителността му бе възнаградена. Когато се приближи, видя, че една от скалите е отдалечена от другите и между тях има малък отвор.

Той събра платното и отново хвана греблата. Влезе предпазливо в малкото заливче, избягвайки водовъртежите, които сочеха наличие на скали под водата. Една вълна го вдигна и вкара лодката в пещерата. Дъното застърга в ситния пясък точно на мястото, където вчера бе застанала Даяна.

Джеймс слезе на сушата и си спомни какво бяха правили двамата там. После прибра греблата и запали свещта във фенера. Вятърът идваше отгоре и той вдигна глава към скалните издатини и наредените по тях сандъци.

Невинното бренди в бутилки и бъчвички беше най-долу, за да го намерят лесно. Интересните находки го очакваха по нагоре. Той сложи

фенера на най-високото място, до което може да стигне, и започна да се изкачва.

Даяна му бе показала пътя и той знаеше накъде да върви. Изкачваше се все по-високо, осветявайки пътя си с фенера. Щом измина половината път, спря да почине. Лодката се поклащаше върху водата и теглеше въжето, с което я бе закрепил. В пещерата влизаха пенести вълни, тласкани от студения вятър.

Джеймс измъкна от колана си желязото, което бе взел от лодката, мушна го под капака на едно сандъче и натисна с все сила. Капакът изскърца и гвоздеите поддадоха. Джеймс вдигна капака и погледна в сандъчето. Вътре бяха подредени поне двацет мускета, чисти и лъскави. Джеймс издиша шумно. Ала не беше особено изненадан.

Отвори следващото сандъче. Още оръжия. Провери всички сандъци, малки и големи. Всички бяха пълни с мускети. На следващата скална издатина бяха наредени сандъци с куршуми. Но по-следващата бяха сандъците с торбички барут, които пехотинците отваряха и изсипваха в дулата на пушките, преди да сложат куршума.

Джеймс продължи да се изкачва. Още сандъци. Още оръжия. Сега пък френски. Джеймс поклати глава. На следващата площадка намери пруско оръжие.

Адмиралът беше проклет глупак. Ала откакто го познаваше, Джеймс се надяваше да се е излъгал.

Миналата година, когато му стана ясно, че трябва да открие остров Хейвън, предположи, че адмиралът, комуто принадлежи земята, е корумпиран и също така отвратителен като човека, когото гонеше. Следователно краят щеше да е лесен.

Оказа се, че положението е много по-сложно. Той харесваше адмирал Локууд. Бащата на Даяна имаше всички качества, на които Джеймс се възхищаваше. Смелост, воля за победа, характер. Да, и беше баща на Даяна.

Джеймс ядно изрита един сандък. Защо вярваше, че всичко ще мине лесно? Още след като я видя за първи път, трябваше да я отвлече някъде много далеч и да я затвори зад решетки. И едва след това да завърши кървавото си отмъщение. Присъствието ѝ правеше задачата му по-трудна от всички досега.

Защо не я взе още в онази жалка странноприемница в Кент? Щеше да свърши с нея още тогава. На масата, сред остатъците от

обяда. Да вдигне полите ѝ и да я обладае безогледно...

Тя гореше от страст. Даже слепец би го забелязал. Всеки път, щом я докосваше, тя пламваше. Въпреки това в очите ѝ светеше страх. Защо не смееше да завърши онова, което бяха започнали?

Обзет от гняв и болка, Джеймс изръмжа. Избута един от сандъците до края на скалата и го бутна надолу. Сандъкът се удари в дъното на пещерата и се натроши на малки парченца. Вълните отнесоха съдържанието навътре в морето.

Джеймс продължи да изхвърля сандъците. Слизаше от площадка на площадка и разчистваше. Няколко сандъка се счупиха, други се заровиха в пясъка, трети заплуваха за малко във водата и потънаха.

— Престани! Престани!

Гласът на Даяна надвика шума на вълните. Джеймс вдигна глава. Даяна стоеше на най-горната площадка, облечена с пола и панталон и обута в груби ботуши. Косата ѝ беше сплетена на дебела плитка. Отново размахваше пистолет и го пронизваше със злобен поглед.

Джеймс излезе от светлината на фенера.

— О, скъпа, ти явно имаш нездраво предпочитание към огнестрелни оръжия.

— Този път е зареден!

— Без съмнение.

Джеймс избута фенера с крак към ръба на скалата. Свещта излетя навън и угасна. В пещерата се възцари черен мрак. Фенерът падна върху един сандък.

— Ако бях на твое място, нямаше да се помръдна — извика нагоре той. — Нищо чудно да полетиш в пропастта.

— Ти също! — В гласа ѝ прозвуча радост.

— За кого е всичко това? — попита строго той. — Оръжията и барутът, които, слава богу, вече са мокри и безполезни.

— За британската армия, естествено — отговори тя с треперещ от гняв глас. — За да освободи Иберийския полуостров. Нима не знаеш, че водим война срещу Наполеон?

— Той ли ти каза това?

— Защо да ме лъже? Тези оръжия ще отидат в Гибралтар, а оттам на север. Ще минат през френските линии и ще стигнат до британската армия.

Джеймс се засмя в мрака.

— Французите вече са напуснали Южна Испания, скъпа моя. Очевидно не си наясно с положението. Вашият генерал Уелсли ги изтласка на север. Много скоро ще влезе във Франция. Той няма никаква нужда от оръжия. Нито от британски, нито от френски или пруски.

— Френски оръжия? Какво говориш?

— Това не е склад, Даяна. Това е плячка.

Тя избухна в горчив смях.

— В какво обвиняваш баща ми сега?

— В пиратство. Аз съм ловец на пирати. Знам как изглежда плячката.

— Бях прав. Ти си самовлюбен глупак. Моят баща не е пират.

— Права си — отвърна меко той. — И аз мисля така. Но това е пиратска плячка и аз съм убеден, че те ще дойдат да си вземат заграбеното.

Докато говореше, Джеймс предпазливо се спусна на следващата площадка. Налагаше се да пълзи бавно, но пък това имаше предимството, че не вдигаше почти никакъв шум.

— Баща ми не е пират — повтори упорито Даяна.

— А какво търси на този остров? Далеч от нормалния живот?

— Това е домът му. Наситил се е на града. Тук си почива.

Джеймс слезе още малко по-надолу.

— Той беше герой. Отличиха го за заслугите му в битката при Трафалгар. Баща ти е дяволски добър моряк, скъпа. Би могъл да седи в Адмиралтейството и да води войната от луксозните стаи на Уайтхол. Вместо това той се е скрил на самотен остров на сто мили от Англия. Малко странно решение, не намираш ли?

Даяна не отговори. Джеймс скочи в пясъка и ботушите му плеснаха във водата. Лунната светлина, която влизаше през процепа в скалата, осветяваше лодката и металните рамки на фенера блестяха.

Той вдигна фенера и го прибра в лодката. Със светлина щеше да е по-добре, но тогава Даяна би могла да се прицели в него.

Джеймс намери един сандък и го натовари в лодката. Върху пясъка лежах в безреди дъски от сандъците и мускети. Той започна да вдига оръжията едно след друго и да ги хвърля в лодката. За да направи онова, което бе замислил, щеше да се наложи да се връща многократно в пещерата.

Даяна извика отгоре с треперещ глас:

— Баща ми не е предател!

— Никога не съм твърдял подобно нещо. Казах, че е пират.

— Защо, по дяволите, е било нужно моят баща да стане пират?

— Нямам представа. Понякога мъжете вършат странни неща. И си имат причини. — Джеймс отвърза лодката. — Но да знаеш, че имам намерение да го попитам.

Отговори му мълчание. Той хвърли въжето в лодката. Сега идваше трудната част. Луната ще го освети и тя може да го гръмне. Той постави греблата в металните гривни.

В този миг чу тропане на камъчета по скалата, пъшкане и тихи проклетия. Даяна се спускаше! В пълен мрак, със зареден пистолет в ръка.

— Не мърдай, Даяна, в името на небето!

— Няма да ти позволя да сториш зло на баща ми!

Джеймс изскочи от лодката. Тя слизаше, без да мисли за опасността. Отново се чу трополене на камъни, раздразнено изръмжаване, шум от подхлъзване. Той се почуди къде да застане. Тя познаваше пещерите от години. Сигурно се е катерила тук още когато е била малко момиче и е помагала на баща си да разпределят контрабандната стока.

Той я сграбчи точно когато тя се спусна от последната площадка. Едно кратко завъртане на ръката и пистолетът падна с тих плисък във водата недалеч от краката му.

Даяна се нахвърли върху него и успя да го удари по лицето. Той стегна хватката си и я завлече до лодката. „Съжалявам, съкровище“, каза си разкаяно той. Наистина съжаляваше, че ѝ причинява това. Що за странни чувства го вълнуваха в последно време!

Вдигна я през борда и викът ѝ заглуши шума на водата.

— Какво правиш?

Джеймс завъртя главата ѝ към своята и брутално завладя устните ѝ. Тя изви глава назад, поддаде се на натиска му и отговори на целувката. Даже се опита да поеме контрола над ситуацията, да го въвлече в своята игра.

Той завърши битката, като я просна на пода на лодката. Тя беше силна, но той беше по-силен.

Вбесена, Даяна му каза недвусмислено какво мисли за него. Откакто беше напуснал „Аргонавт“, не беше чувал толкова звучни моряшки проклетия. Тази жена беше в състояние да научи на нещо ново даже стар морски вълк като О’Мали.

Джеймс вдигна въжетата, с която бяха стегнати греблата. Споменът за разменените нежности в спалнята ѝ не му излизаше от главата. Горещото ѝ тяло се триеше в неговото с такава сладка пламенност... Жалко, че сега го мразеше.

Сложи ръцете ѝ на мачтата и стегна китките с въжетото. Върза я хлабаво, за да не ѝ причинява болка, но достатъчно здраво, за да не може да се освободи. Искаше му се да върже и краката ѝ, но се отказа. Нека рита, колкото си иска. Щом натовари сандъците, няма да има свобода на движение.

Изправи се и скочи на пясъка. Тя изкреця гневно подире му. Очевидно не се е укротила, каза си развеселено той.

Тази жена никога нямаше да се предаде. Явно си бе намерил дива котка, а трудното с тези същества беше, че няма как да ги пуснеш на свобода и да си сигурен за живота си.

Джеймс работеше с луда бързина. Натрупа колкото можеше повече оръжия и сандъци в лодката. Приливът идваше и пещерата бързо се наводняваше. Даяна най-сетне замлъкна. Дали пък не замисляше нещо?

Той отблъсна лодката от брега, скочи върху сандъците и стигна пълзешком до пейката с греблата. Даяна беше точно зад него, краката ѝ сочеха към кърмата. Джеймс хвана греблата и натисна здраво. Трябваше да се съсредоточи, за да изкара лодката от пещерата.

Тя ще замръзне, каза си обезпокоено той. Вятърът хапеше, гонеше пред себе си студенината на бурята. Джеймс остави греблата, свали жакета си и я зави. Той ще гребе и това ще го стопли.

Но дали тя му благодари за оказаната любезност? В никакъв случай! Отново го обсипа с ругатни и не спря да го обижда, като започна с произхода и завърши с навиците му.

Когато се отдалечиха на около миля от острова, където според сведенията на лейтенант Джак започваше дълбоката вода, Джеймс остави греблата. Покатери се върху сандъците и спусна котвата. Вдигна най-близкия сандък и го хвърли във водата. Той се счупи и мускетите моментално потънаха.

— Какво правиш, по дяволите? — изкрещя Даяна.

— Онова, което мога най-добре — отвърна безгрижно той. — Пращам пирати в ада.

— С това вредиш на баща ми. Не знаеш какво правиш.

— Мисля, че знам, скъпа. Наведи си главата, ако обичаш, за да не те ударя.

Той изхвърли зад борда всички сандъци, които беше натоварил. Мускетите, барутът и куршумите отидоха на дъното. Мускулите му се пренапрегнаха. Потеше се толкова силно, че даже силният вятър не беше в състояние да го изсуши.

Най-сетне и последният сандък потъна в морето и Джеймс обърна лодката към брега.

* * *

Дървото на мачтата профуча над главата ѝ и Даяна се наведе, за да не я удари. Вятърът изду платното и то заплющя. Тя лежеше безпомощна на дъното на лодката и кипеше от гняв. Въжето, с което беше вързана, беше хлабаво и не ѝ причиняваше болка, но не ѝ позволяваше да се освободи.

Най-сетне стигнаха до пещерата. Джеймс отново натовари лодката със сандъци и я подкара към открито море, за да изхвърли тежкия товар. Вълните жадно поглъщаха оръжейните запаси на баща ѝ.

Даяна наричаше тежко пъшкация Джеймс с всяка обидна дума, която ѝ хрумнеше. Беше израснала сред моряци и разполагаше с богат речник от ругатни. Вече не можеше да си представи как се бе размекнала, когато той изяви готовност да не доведе пламенния им флирт до логичния му край. Сър Едуард щеше да се разкреци и или да я принуди да му се отдаде, или да я засипе със зловни подигравки. А Джеймс просто я прегърна и я помоли сама да си избере как иска да ѝ достави удоволствие.

Тя не знаеше, че може да се люби и по този начин. Той играеше с нея, както опитен музикант свири на красив инструмент. Отлично знаеше как да събуди и възпламени страстта ѝ и как отново да я укроти. Проклет да е!

Баща ѝ трябваше да го окове във вериги още щом го намериха на брега. Но дори всички заедно — баща ѝ, лейтенант Джак, тя и Джемс — да се нахвърлят върху него, надали щяха да успеят да го завлекат до мазето за картофи. А и адмиралът беше човек с меко сърце.

Нейното състрадание обаче отдавна се беше изчерпало.

Джеймс направи трети тур до пещерата и най-сетне изхвърли в морето и последния товар оръжия. Тогава обърна лодката и пое курс към пясъчния залив, където обикновено я оставяха.

Даяна престана да ругае. Лежеше неподвижна, уморена от битката. Джеймс върза лодката за малкия пристан, нави платното, прибра греблата и подсигури малкия плавателен съд с още въжета.

Едва когато приключи с това, той се погрижи за Даяна. Извади ножа си и сръчно развърза въжето, което стягаше китките ѝ. После я хвана под мишниците и я вдигна. Държеше я толкова здраво, че тя не беше в състояние да се обърне и да го ритне. Отнесе я до пясъка и я пусна.

Едва стъпила на земята, Даяна се откъсна от него и се развика като луда:

— Ти си мръсен лъжец! Ти ме прелъсти! Помисли си, че щом свършиш с мен, ще ти позволя да ограбиш баща ми!

— Викай по-високо, Даяна, ако искаш да те чуят — посъветва я той с провлечения си чарлстънски акцент и мушна ножа в ножницата. — Селяните във Франция още не са разбрали за какво точно става дума.

— Нека ме чуят! Баща ми трябва да чуе какво ми стори ти. Веднага ще те окове във вериги и ще те...

— Не, скъпа, баща ти ще се радва, че не съм потопил в морето целия му запас от оръжия. — Джеймс посегна и улови ръцете ѝ. — Опитай се да ме чуеш, скъпа. Онова, което прави той, е опасно. Ако ми позволиш, ще се опитам да уредя нещата. От години чакам да уредя този въпрос.

Тя се изтръгна от ръцете му.

— За какво говориш?

— Той не е складирал стоката в пещерите съвсем сам. Ще го попитам кой му е помогнал и ще се разправя с пиратите, които са идвали тук. Много е просто.

— Просто ли? А какво ще правиш с баща ми?

— Какво да правя с него?

— Нищо. Искам да го оставиш на мира.

Лицето му потъмня.

— Не мога, скъпа.

— Престани да ме наричаш скъпа! Защо баща ми да е длъжен да ти дава сметка за постъпките си?

Очите му блеснаха, студени като арктически лед.

— Пиратите са брутални убийци, Даяна. Ако заплашат баща ти, аз ще го измъкна от ръцете им. Ако отново се опита да работи с тях, ще му попреча. Все едно как.

— Или просто ще го оставиш на мира. Какво те е грижа за склад, в който вече няма стока?

Под лунната светлина погледът му стана още по-враждебен.

— Смятам, че знам кой точно пират е създал този склад. Предполагам го от доста време. Точно по тази причина исках да науча всичко за Хейвън. Ще намеря престъпника и ще сторя всичко, за да го обезвредя.

Внезапно я осени страшно прозрение.

— Мили боже! Съпругът ми, точно той имаше право! Ти си ме видял в дома на адмирал Бърджис в Кент и си ме отвлякъл!

Безсрамникът кимна съвсем спокойно.

— Права си, скъпа. Отидох там, за да измъкна Кинард, но като видях дъщерята на адмирал Локууд, се възползвах от благоприятния случай. Ако случайно не се беше натъкнала на О'Мали, щях да те отвлека от спалнята ти.

Сърцето ѝ биеше с такава бързина, че в гърлото ѝ се надигна гадене.

— Значи през цялото време си... И аз, глупачката, се хванах на въдицата ти!

— Не лъжи себе си, скъпа. Ти не ми каза нито думичка за баща си. Даже когато те целунах, не се разколеба. И понеже не ми се искаше цялата английска флота да се втурне да ме преследва, реших просто да те освободя.

Тя го погледна като замаяна, но в следващия миг се нахвърли върху него и забарабани с юмруци по гърдите му.

— Ти, негоднико! Ти си ме използвал! И аз допуснах...

Даяна млъкна като опарена. Никога нямаше да забрави влажната горещина между бедрата си, ръцете, които я милваха, пръстите, които проникваха в най-интимните ѝ части, топлите, толкова нежни устни.

— Ти си най-гадният мръсник, когото познавам. А аз съм една проклета глупачка!

Той сложи големите си ръце върху нейните и без усилие я задържа.

— Ти си прекрасна жена. Жена, която може да доведе до отчаяние всеки мъж.

— Престани да ме ласкаеш! Писна ми от сладките ти приказки!
— Даяна се освободи от хватката му. — Отивам да кажа на баща си какво направи тази нощ. Ще се опиташ ли да ми попречиш?

— Разбира се, че не — отвърна хладно той. — Даже ще дойда с теб. Ще му разкажем заедно.

Даяна се надяваше намерението ѝ да отрица у него необуздан, див гняв, не по-малко силен от нейния, но в студените му очи не пролича и искрица от подобно чувство.

— Е, добре — промърмори след малко тя. Опита се да придаде студенина на гласа си, но претърпя жалък провал.

Затова му обърна гръб и тръгна бързо към къщата. Джеймс я последва, без да бърза. Вървеше безшумно след нея и мълчеше. А най-ужасното, най-вбесяващото беше, че просто отказваше да спори с нея.

Джеймс стоеше спокойно и само от време на време поглеждаше към Даяна, която го фиксираше с гневен поглед от другия край на помещението. Намираха се в кабинета на баща ѝ, пред прозорците, които гледаха към морето. Точно тук преди няколко ноци баща ѝ бе подложил Джеймс на разпит.

Даяна седеше с изпънат гръб на стола до камината. Адмиралът се бе облегал на писалището си. Даже в стария си халат изглеждаше изпълнен с достойнство и наблюдаваше Джеймс с голямо внимание.

Ардмор обаче не беше в състояние да седне. Краката му не се сгъваха. Въпреки това нямаше чувството, че е в изгодно положение, като стои прав.

Даяна го убиваше с поглед, все едно в каква поза стоеше. Отровата в гласа ѝ, когато му крещеше, все още му причиняваше болка.

„Излей омразата си върху мен, Даяна. Свикнал съм с тези неща.“

Веднага щом влязоха в къщата, Даяна отиде да събуди баща си. Локууд излезе от стаята си видимо разтревожен, но и овладян, сякаш беше очаквал подобно нещо. Той веднага предложи да обсъдят проблема в кабинета му.

— Е, Джеймс — започна отмерено адмиралът, — какво имате да ми съобщите?

— Искам да ми кажете името на пирата, който ви принуждава да работите за него.

Лицето на въззрастния мъж се вкамени. В този момент Джеймс проумя от кого Даяна е наследила прекрасния си гняв. Сигурно много лейтенанти са треперили от този поглед.

— Аз не работя за никого — отвърна ледено Локууд.

— Значи съвсем сам нападате кораби и прибирате плячката? — Джеймс не беше в настроение да пипа, когато и да било с кадифени ръкавици. — Сигурно излизате в морето с малката лодка, управлявана от дъщеря ви и внучката ви?

— Няма да говоря по тази тема — отвърна все така ледено адмиралът. — Тя не ви засяга.

— О, разбира се, че ме засяга. Аз съм ловец на пирати. Ще ми кажете ли името, или аз да кажа предположенията си?

— В името на дъщеря си ви моля да престанете!

Джеймс замлъкна. Даяна все още седеше насреща му и го гледаше злобно, но той веднага забеляза появилата се в изражението ѝ несигурност. Горката, наистина е вярвала, че баща ѝ складира оръжията за британската армия в Испания.

Стана му ясно, че ако не беше действал така глупаво и безогледно, Даяна можеше да му стане съюзница. Тя знаеше само това, което ѝ казваше баща ѝ, и онова, което бе научила тази нощ, никак не ѝ харесваше. Още миналата година, когато я отвлече, трябваше да ѝ каже истината. Първоначалното му намерение беше да я сплаши, за да получи желаните отговори, и после да я пусне. Планът му се провали с гръм и трясък. Бе допуснал грешката да я смята за празноглава съпруга на висш морски офицер, която се грее на славата му. Наложил се бързо да се сбогува с тази тъпа мисъл.

Тя го подлуди и той пожела да я укроти. После само я желаше. Джеймс Ардмор, скандално известен с хладната си безогледност, даде воля на емоциите си. Накрая двамата се целунаха, но продължиха да се борят един с друг. Той стигна дотам да я помоли да тръгне с него и да го придружава в пътуванията му. Сигурно е бил луд да ѝ направи такова предложение.

Ако просто беше казал истината на Даяна, вместо да водят война с парчета хляб, тя щеше да го разбере. Бе прочела дневника на Пол, бе видяла онова, което той криеше в сандъка в каютата си. Сигурно затова ѝ се ядоса толкова много.

Последните записки на Пол в дневника бяха объркано обръщение към жена му, очевидно писано от полулуд човек. Джеймс мразеше дневника, но просто не беше в състояние да го изхвърли. Той съдържаеше твърде много от брат му, а той не искаше да загуби и тази последна частица от него.

Джеймс бе заварил Даяна в каютата си с дневника в ръце. За да го ядоса, тя бе обърнала всичко с главата надолу. По копринената ѝ рокля имаше петна от вода, от полите ѝ висяха парцали, скъсаният корсаж разкриваше закръглено, дяволски изкусително рамо, което

буквално молеше за целувка. Когато той влезе, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Коя е била тя? — попита Даяна с треперещ от болка глас.

Той изтръгна книгата от ръцете ѝ, заключи я в сандъка, после извлече Даяна от кабината си и я отведе на сушата.

В този миг адмиралът въздъхна дълбоко и Джеймс рязко се върна в действителността. Локууд изглеждаше внезапно остарял.

— По тази точка не мога да ви помогна, Джеймс. Моля ви като джентълмен да не говорим повече по темата.

Джеймс замръзна на мястото си. Даяна го пронизваше с поглед, за да го предизвика да направи следващия ход. Даже когато я отвлече, не беше толкова гневна като сега.

— Много ми се иска все пак да поспя малко тази нощ.

Търпението на Джеймс свърши.

— Ще ви кажа едно име и вие ще ми отговорите дали съм споменал въпросната личност.

— Съгласен съм — въздъхна адмиралът. — И аз не съм се наспал.

Джеймс скръсти ръце. Не искаше, но трябваше да го направи. Споменът за Пол го принуждаваше. След като съпругата на брат му бе изнасилена и убита, Пол никога вече не бе същият както преди. Тогава Джеймс не можа да му помогне. Ще го направи сега.

— Блек Джак Малори.

Лицето на адмирала остана безизразно. Ала Джеймс видя краткото трепване в зениците и разбра, че има право.

— Струва ми се, че тъкмо чух името си.

Лейтенант Джак застана на прага, облечен с панталон, риза и ботуши.

Даяна смаяно отвори очи, сякаш наистина бе повярвала, че невинният лейтенант би могъл да бъде скандалният пират.

— Заповядайте — помоли уморено адмиралът. — Джеймс тъкмо говореше за друг Джак.

— Ако изобщо се казвам така... — Лейтенантът затвори вратата зад себе си. — Ще бъдете ли така добри да ми кажете какво обсъждате? Струва ми се важно.

Локууд кимна примирено. Даяна обаче скочи.

— Крайно време е да престанете да измъчвате баща ми! — изфуча тя, обърната към Джеймс.

— Какво става тук? — попита лейтенант Джак и застана напред помещението със скръстени ръце. — Обяснете, Ардмор!

Изглеждаше готов да го извика на дуел, ако не харесаше отговора му. Проклети англичани!

— Адмирал Локууд работи — доброволно или против волята си — с джентълмен на име Блек Джак Малори — отговори неохотно Джеймс. — Малори е пират. Отдавна го гоня, но досега все успява да ми се изплъзне. Предполагах, че използва остров в тази област като своя база. Струваше ми много време да го намеря. До корабокрушението нямах представа, че съм толкова близо.

— Защо просто не отправихте запитване до Адмиралтейството? — попита Джак, видимо объркан. — Сигурно знаят за остров Хейвън. А и ще се заинтересуват, че наоколо обикалят пирати.

Джеймс го изгледа иронично.

— Съмнявам се, че Адмиралтейството ще прояви готовност да ми даде каквито и да било сведения.

— Защо мислите така?

— Защото той е Джеймс Ардмор — отговори злобно Даяна. — Британското адмиралтейство го търси, за да го накаже за безброй престъпления срещу нашата флота. Той е легенда или скандално известен престъпник — в зависимост от това кой разказва историята.

— Разбирам — отвърна тихо Джак.

В помещението се възцари тишина. Само цепениците в камината пращяха, а вятърът шумеше тихо в комина.

Лейтенантът измери Джеймс с изпитателен поглед, но явно не откри нищо подозрително. После се обърна към адмирала и дъщеря му:

— Бихте ли ми обяснили защо никой не ми каза, че е престъпник? Защо му позволявате да се движи свободно? Защо остава сам с Даяна, Изабо и с мен?

— Защото му вярвам — отговори с въздишка адмиралът.

Джак се обърна към Джеймс и спокойно попита:

— Ще ми кажете ли защо сте били заедно с мен на фрегатата?

Как строго говореше, проклетият му аристократ! Да, със сигурност беше аристократ. Те всички говореха авторитетно, винаги

със съзнанието, че са прави. Те командваха, а другите бяха длъжни да се подчиняват. Даже Грейсън Финли, старият съперник на Джеймс, пиратът, станал виконт, се държеше по същия изнервящ, надменен начин.

— Бях пленник — обясни просто Джеймс. — Вашият капитан ме залови, докато помагах на американски контрабандисти. Корабът ви беше на път към Гибралтар, за да ме предаде на тамошния гарнизон.

Джак го наблюдаваше все така спокойно.

— Затова ли отказахте да ми кажете името на кораба? И моето собствено?

В очите му светеше гняв. Ако Джеймс му бе казал всичко това още отначало, спомените му сигурно щяха да се върнат. Фактът, че Ардмор го е лишил от тази ценна информация, можеше да се оцени единствено като измама и беше по-лош дори от разкритието, че Джеймс е престъпник, търсен от английските власти.

— Корабът се казваше „Константина“. Помага ли ви с нещо това име?

Джак помисли малко и поклати глава.

— А името ми?

— Не го знам, кълна се — отговори честно Джеймс. — Ви слязохте от кърмата едва когато се разрази бурята. Капитанът се казваше Кристиансен, но никога не съм го чувал да ви назове с името ви. Нищо повече не знам.

Джак го погледна втренчено, после му обърна гръб.

— Съжалявам — произнесе с мъка Джеймс. Страшно мразеше да се извинява и не го беше правил поне от десет години.

— Не би било зле да си легнеш, Даяна — обади се тихо адмиралът.

Джеймс едва потисна едно презрително изпуктяване. Този човек надали вярваше, че дъщеря му ще се подчини и няма да чуе най-интересната част от разговора.

— Искам да чуя какво ще кажеш ти, татко — отговори тя точно както се очакваше. — Прав ли е Джеймс по отношение на онзи Малори?

Адмиралът сведе глава.

— Да, прав е. — Той стисна зъби, разтърси снежнобялата си коса и хвърли към Джеймс гневен поглед, който по нищо не отстъпваше на

погледите на дъщеря му. — Никак не ми се искаше да ме излагате пред дъщеря ми. Не можехте ли да ме изобличите вчера, когато разговаряхме насаме?

— Тогава още не бях сигурен. Освен това Даяна настоя да ме доведе при вас, за да ми докаже, че се лъжа.

Очите на Даяна засвяткаха опасно.

— Не смейте да ми приписвате вината, Джеймс Ардмор!

— Не обвинявам вас, а себе си. Трябваше да ви оставя вързана в лодката или още от самото начало да ви заключа в стаята ви. Но някак не ми се вярваше, че ще излезете посред нощ и ще стигнете до онази дяволска пещера.

По лицето на адмирала пробяга измъчено изражение. Очевидно много пъти се е опитвал да разубеди дъщеря си да предприема подобни рисковани начинания, но напразно. Джеймс изпита съчувствие към стария човек.

— Вече няма значение кой е виновен — намеси се вразумително лейтенант Джак. — Сега всички знаем какво е положението. — Лицето му беше овладяно, кораво и хладно. Проклятие, наистина беше аристократ. Всички аристократи се отличаваха с надменно самочувствие — даже когато бяха притиснати до стената. — Кой е този Блек Джак Малори?

— Брутален престъпник — отговори Джеймс. — Англичанин, започнал кариерата си като пират с кралска благословия, нападащ френски и американски кораби. Вашето Адмиралтейство му помагаше с всички сили. Адмиралът много добре знае, че англичаните обичат да блокират американските кораби. Аз от своя страна правя всичко възможно, за да им попреча.

Адмиралът го изгледа гневно. Даяна беше готова да го убие. Само Джак търпеливо чакаше още информация. Джеймс се покашля и продължи:

— Адмиралтейството окуражава пиратите да грабят и убиват в името на английската корона. За съжаление немалко от тях решават, че могат да работят само за своя сметка. Блек Джак е един от тях. И той започна да кръстосва моретата и да трупа богатство. В момента го преследват и англичаните, и французите, и американците, а вероятно и други страни.

Обърна се към бащата на Даяна и рече укорно:

— Просто не мога да повярвам, че сте допуснали такъв човек в близост до дъщеря си.

Лицето на Локууд побеля от гняв.

— Според мен адмиралът не е направил нищо подобно — намеси се лейтенант Джак.

Даяна притисна ръце върху горещите си бузи.

— О, татко, той сигурно те е заплашвал! Трябваше да ми кажеш!

— Млъкнете! — извика адмиралът. — Оставете ме да говоря и ще ви обясня всичко. — Той пое дълбоко въздух и се овладя. — Малори никога не ме е заплашвал. Помагах му доброволно.

— Доброволно? — повтори смаяно Джеймс. — Този човек е убиец.

— Вече не е, Джеймс. Когато дойде при мен, беше отчаян. Аз му помогнах. Дължах му услуга.

Джеймс изпита бесен гняв. В устата му имаше вкус на мед.

— Той изнасилваше жени и ги убиваше. Ей така, за удоволствие. Помните ли как ви казах, че един пират е разпорил жена от шията до слабините само защото отказала да му се отдаде? Е, това беше Малори.

Адмиралът пребледня.

— Ще ви бъда благодарен, ако не говорите подобни неща пред дъщеря ми, Ардмор.

— Тя има право да научи с кого дружи баща ѝ.

Даяна втренчи поглед в Джеймс. Вече не се гневеше, нито изпитваше страх. Изглеждаше малко объркана. Явно беше започнала да свързва събитията в едно цяло.

— Той вече не е такъв, какъвто е бил някога, Джеймс — опита се да обясни адмиралът. — По време на едно сражение край френския бряг ми спаси живота. Бяхме изгубили два кораба и моята фрегата се биеше сама срещу целия френски флот. Тогава внезапно се появи Блек Джак Малори. Влетя в битката и когато аз паднах през борда, ме извади от водата. Каза ми, че е патриот и не иска да види как французите побеждават смелите английски моряци. Помогна ни да се измъкнем от ужасното положение — на мен и на хората от двата потъващи кораба. Преди няколко години дойде при мен болен и отчаян и аз не можах да го отпратя.

— Той е знаел, че може да разчита на чувството ви за чест.

— Сигурно сте прав. Аз знаех кой е той. Не съм чак такъв глупак, за какъвто ме смятате. Той се нуждаеше от помощ и аз му я дадох, за да си изплатя дълга пред него.

Гневът на Джеймс пламна отново.

— Затова ли му позволихте да използва вашия остров като склад за награбената плячка? Намерих оръжията, въпреки че и вие, и вашата дъщеря направихте всичко възможно, за да ми попречите.

— Повечето са доста стари — отговори адмиралът. — Да, допреди няколко години Малори използваше острова като сигурно убежище. Да, Хейвън принадлежи на семейството ми, но след като дъщеря ми се омъжи и преди да се пенсионирам, тук не живееше никой. Малори често казваше, че един ден ще стане търговец и ще продава оръжията, които е складираше тук, но това беше пълна глупост. Никой не би правил сделки с такъв човек.

Даяна мълчеше и се взираше в баща си с присвити очи. Твърде необикновено за нея.

— Кога ще дойде отново? — осведоми се делово лейтенант Джак.

Локууд не отговори. Джеймс процеди през стиснати зъби:

— Вие може би му вярвате, че се е разкаял, адмирале, но това не може да заличи престъпленията му.

Старият човек кимна уморено. Очите му бяха със същия цвят като на дъщеря му и също толкова интелигентни.

— Знаем, Джеймс.

— Ако Блек Джак се върне, ще ме намери тук. И тогава аз ще реша как да постъпя.

— Няма как да го привлечете под отговорност — възрази адмиралът.

— Не се безпокойте, адмирале, знам какво да направя.

Даяна се изсмя саркастично.

— Хубави думи в устата на мъж, който ми внушаваше, че не бил легенда. Наистина ли вярвате, че сте способен да се изправите съвсем сам срещу един страшен пират?

— Познавам Блек Джак, познавам навиците му — отговори упорито Джеймс. — Отдавна го гоня.

— И намерихте Хейвън — изсъска Даяна. — Вече съм готова да повярвам, че сте планирали дори корабокрушението на фрегатата и

изхвърлянето си на нашия бряг.

— О, не, това си беше чист късмет. — Джеймс хвърли бърз поглед към адмирала. — Просто реших да извлека най-доброто от създалата се ситуация.

Погледът на Даяна беше в състояние да запали огън.

— Вие ни излъгахте. От началото до края лъжехте.

— Както и вие, Даяна, и баща ви.

Тя притежаваше поне дотолкова приличие, че да се изчерви. Отново настана мълчание. Вятърът навън блъскаше кланите на дърветата в прозорците.

— По всичко личи, че лейтенант Джак е единственият честен човек сред нас — рече след малко Даяна.

Лейтенантът я измери с доброжелателен поглед.

— Сигурно защото не си спомням кой съм и нямам какво да прикривам с лъжи. Но мисля, че всички заедно трябва да решим един важен проблем. Вашият пират ще дойде на острова и ще установи, че Джеймс е унищожил половината от плячката му. Какво можем да предприемем срещу него?

Джеймс му кимна благодарно.

— Много харесвам мъжете, които никога не губят нишката. Ако Джак Малори дойде, аз ще го посрещна. Със или без вашата помощ, адмирале.

— Нима имам избор? — попита с лека ирония Локууд.

— О, разбира се, че имате — усмихна се студено Джеймс. — Можете да вземете Даяна и Изабо, да ги качите в лодката и да отплавате към Англия. Той ще знае, че съм ви принудил да се махнете оттук и че не сте го предали доброволно.

Адмиралът го погледна със същия унищожителен поглед като дъщеря си и Джеймс беше готов да се засмее. Колко си приличаха двамата. Гневяха се на него, но и на себе си. Това е добре, каза си развеселено той. Гневът прави мъжете и жените по-силни, докато тъгата ги прави слаби. По-късно ще имат време да тъгуват и да се разкайват.

По-късно, когато легна в студеното си легло и се опита да заспи, Джеймс Ардмор разбра, че Даяна наистина го мрази, и изпита дълбока тъга.

Но следващия ден Даяна взе една бисквита от чинията и я хвърли по Джеймс. Той хвана бисквитата във въздуха и попита провлечено:

— Какво беше това?

— Не искам да загубя тренинг — отвърна остро тя и попита: —
Къде е баща ми?

Джеймс ухапа бисквитата.

— Поправя лодката. Джемс и лейтенант Джак му помагат.

— Защо не сте при тях?

— Защото не ме понасят. А и исках да говоря с вас.

Той заобиколи масата и застана пред нея. Даяна се почувства зле. Този мъж беше твърде грамаден, фигурата му изпълваше стаята и прогонваше всичко друго. Почувства се дребна и незначителна.

— Ако смятате да ме помолите за прошка, спестете си усилията — изсъска гневно тя. — Няма да ви простя.

— Не съм имал такова намерение.

— Много добре. — Тя вдигна глава за него. — И защо не искате да се извините?

— Защото не съм направил нищо, за което да ви моля за прошка.

Тя беше готова да изрече няколко обидни думички, но не успя, защото той я хвана за раменете и я изправи на крака.

Даяна се опита да се противопостави, но той просто я повлече след себе си.

Когато излязоха в градината, завариха там Изабо, която помагаше на мисис Прингъл да набере зелен фасул за вечерята. Момичето скочи зарадвано и направи знака за разходка.

Даяна й подаде ръка.

— Да вървим, Изабо — изрече сияеща тя. — Ще позволите ли да ви я отнема, мисис Прингъл?

Икономката се засмя и белите й зъби блеснаха върху загорялото от слънцето лице.

— Днес Изабо много ми помогна, мис Даяна.

Изабо хвана ръката на майка си и заподскача по пътеката. Сърцето на Даяна заби ускорено. Ама че съм страхливка! Спомни си какво бе казал Джеймс в деня, когато намери пещерите: „Не се крийте зад нея. Тя не заслужава такова отношение“.

Изабо явно харесваше Джеймс. Даже го каза на майка си. Мисис Прингъл също го харесваше. Всеки път, когато Даяна кажеше лоша дума за него, икономката реагираше със снизходителна усмивка.

Изабо тръгна по пътеката, която извеждаше към най-високата точка на острова. Там имаше малко плато, обрасло с мъхове и лишей, от което се разкриваше гледка към острова и към морето. Изабо се покатери на една скала и се загледа към морето. Джеймс се присъедини към нея, извади от джоба си далекоглед и го поднесе към очите си.

Денят беше прекрасен, свеж и ясен. Бурята беше забравена. По небето се гонеха бели облачета и беше топло като в ранното лято. Даяна видя в далечината делфини, които си играеха в синята вода.

Силуетът на Джеймс с далекоглед в ръка се очертаваше на фона на сияйното небе. Гледката на едрата, силна фигура с разкопчан жакет я привличаше с магична сила.

Тя си спомни как мускулестите му гърди се притискаха в гърба ѝ, докато силните и същевременно нежни ръце ѝ доставяха удоволствие. Никога нямаше да забрави това усещане.

Чувствата ѝ бяха объркани. Гневеше се, но не на Джеймс, а главно на себе си. Беше бясна, че той я е лъгал и че толкова лесно е успял да я прелъсти. Но възмущението ѝ срещу баща ѝ беше много по-силно.

— Той трябваше да ми каже — промълви тя и в следващия миг съжали, че бе заговорила.

Джеймс свали далекогледа и се обърна към нея. Как ѝ се искаше отново да прегърне това силно тяло и той да отговори на прегръдката ѝ.

— Бащите имат навика да закрилят дъщерите си — обясни хладно той. — Освен това им е крайно неприятно да ги изобличават в престъпления пред очите им.

— Може би. Но въпреки всичко вие не бяхте прав да го притискате така. Защо просто не го оставихте на мира? Днес сутринта изобщо не пожела да говори с мен.

Очите му станаха още по-хладни.

— Ако го бях оставил на мира, щеше да си остане роб на Малори. Блек Джак може да твърди, че се е разкаял, но аз го познавам

по-добре. Щом престане да се нуждае от баща ви, ще го убие. Вие не сте глупава, Даяна, и знаете какво може да се случи.

— Прав сте — призна мрачно тя.

— Знам какво прави Малори. Той е брутален убиец.

Изабо го дръпна за жакета. Той се обърна към малкото момиче и Даяна отново преживя бързата промяна, която ставаше с него, когато общуваше с дъщеря ѝ. Неустрашимият ловец на пирати се превръщаше в мъж, който явно не беше свикнал да се занимава с деца, но видимо се радваше, че едно малко момиче му обръща внимание.

Момичето искаше да получи далекогледа на дядо си. Джеймс ѝ го връчи тържествено. Тя го вдигна до очите си с опитно движение и започна да претърсва далечния хоризонт.

— Избягах на Хейвън, за да си възвърна душевния мир — промълви Даяна. — Вместо това намерих вас. Или вие ни намерихте. Според мен бог си е направил лоша шега, като ви е докарал тук.

Джеймс изобщо не се впечатли от мрачния ѝ поглед.

— Ако не ме беше докарал тук, щях да ви намеря и без неговата помощ.

— Пфу! Легендите, които се носят за вас, явно са ви замаяли главата, Джеймс Ардмор. Започнали сте да вярвате, че можете всичко.

— О, не всичко. — Той се приближи до нея и тя потрепери. — Само онова, което умея най-добре.

— О, така ли? — Тя го изгледа злобно. — Значи ще ми досаждате до смърт?

— Това ми доставя удоволствие. — Погледът му се стопли. — И на вас също.

Погледът му проникна до самия център на тялото ѝ. Отново усети ръцете му върху кожата си. И той знаеше, че тя си спомня.

— Вие сте един проклет, нагъл мръсник!

Джеймс вдигна вежди.

— Какви думи изричате пред дъщеря си... Обзалагам се, че тя може да чете по устните на майка си. — Той ѝ се усмихна и тя се изненада от тази рядка за него усмивка. — Прекрасни устни впрочем.

Усмивката винаги стопляше очите му. Към другите се отнасяше хладно, преценяващо, но на нея даваше възможност да види какъв човек се крие зад студената фасада. Може би го правеше нарочно, за да я извади от равновесие.

Тя хвърли бърз поглед към дъщеря си. Момичето гледаше към морето и си тананикаше нещо.

— Ти имаш прекрасни устни, Даяна — повтори Джеймс.

— Знам — отвърна с нарастващо раздразнение тя. — За очите ми са писани стихотворения. А за веждите ми цяла ода!

Джеймс разпери ръце. В първия момент Даяна помисли, че ще се размее, но той просто я огледа безсрамно със зелените си очи.

— Аз си представям нещо много по-добро от писане на оди за веждите ти. Например... — Плъзна ръка по гърдите ѝ и потърка зърното с палец, преди да се отдръпне бързо.

Даяна преглътна.

— Стиховете не бяха особено добри.

— Вече разбирам защо си избягала чак тук. И аз бих направил същото, ако трябваше да слушам лоша поезия за веждите си. — Смахът в очите му изведнъж изчезна. — Те не са те оценявали правилно, Даяна. — Помилва бузата ѝ и продължи тихо: — Аз се възхищавам на всичко в теб и се надявам, че един ден ще го разбереш.

Нежността му я възпламени. Той беше едър и силен и всеки път, когато я докосваше, и тя започваше да се чувства силна. Много ѝ се искаше да го мрази, че е изобличил баща ѝ, че му е причинил болка, но не можеше.

Даяна знаеше какво държи Джеймс Ардмор в сандъка в капитанската си каюта. Бе прочела дневника на брат му, видя лицето му, когато влезе и я завари с тетрадката в ръце. Вярваше, че знае защо той е преследвал Блек Джак Малори чак до Хейвън. Беше сигурна, че знае причината, поради която той е помагал на контрабандистите, плавали в близост до острова. Даже подозираше, че се е предал на английската фрегата, без да окаже съпротива. Само защото е смятал, че тя ще мине близо до Хейвън или дори ще хвърли котва край острова, а той ще се опита да избяга.

Той беше дошъл на Хейвън не заради баща ѝ или заради нея. Беше тук само заради Блек Джак Малори. Преследваше го, както индеец преследва тигър, а американец — мечта. Той беше ловецът, а Хейвън беше стръвта.

Онова, което се бе случило между тях двамата след бурята и преди той да иде в пещерата, беше променило ситуацията из основи.

Тя беше безнадеждно влюбена в него, но сега разбираше, че той никога няма да се изгуби изцяло в нея. Защото беше многопластова личност, движена от най-различни сили.

Той дори не я попита защо е реагирала с такъв страх, когато той поиска да я люби. Огледа я изпитателно, но не се опита да наруши личната ѝ сфера, като я попита директно. Тя не знаеше как да му каже, че няма нищо против възбуждащите игрички от миналата нощ и че е готова да научи от него всичко, което той знае за любовното изкуство, но няма да го допусне в себе си, защото в никакъв случай не иска да зачене отново. При първото си майчинство бе претърпяла огромен провал. Само господ знаеше какво би могло да се случи при второто.

Джеймс прекъсна мълчанието.

— Имам намерение да ти покажа колко високо те ценя, скъпа. Миналата нощ беше само увертюра. — Зелените му очи пламтяха.

Тази невероятна дързост я възбуди и вбеси едновременно.

— И друг път съм изпитвала желание — процеди през зъби тя. — Все пак бях омъжена.

— О, да, за безсърдечния сър Едуард Уортинг. Той никога не ти е давал, каквото си искала. Иначе нямаше да пламнеш така.

— Значи пак стигнахме дотам, че само ти си в състояние да задоволиш жаждата ми.

Той сложи пръст върху устните ѝ.

— Това е вярно. Убеден съм, че трябва отново и отново да ти доставям радост, преди огънят ти да угасне. И се надявам това да трае много дълго.

И тя искаше това. Миналата нощ, въпреки ужасните разкрития за баща си, беше сънувала ръцете му върху тялото си и удоволствието, което бе изпитала. Сънищата я подлудиха и тя се събуди окъпана в пот сред измачканите завивки. Бе увила една възглавница и я бе пхнала между краката си, за да издържи на горещината.

Без да съзнава какво прави, тя се обърна към него. Езикът ѝ помилва пръста му. Очите му потъмняха и той се наведе към нея. Аромат на кафе погали сетивата ѝ.

— Недей — помоли дрезгаво тя. — Изабо...

— Момичето наблюдава морето и не се интересува от глупостите на възрастните.

Да, сигурно беше прав. Даяна извъртя глава и му поднесе устните си. Той я целуна нежно, обхвана тила ѝ с една ръка и я привлече към себе си.

Топлите, бавни движения на езика му изследваха всяко ъгълче от устата ѝ. Тя зарови пръсти в косата му, за да се наслади на топлината и мекотата ѝ. Този мъж се бе промъкнал в непостоянното ѝ сърце. Тя съзнаваше, че е глупачка, но в този момент глупостта ѝ я правеше безкрайно щастлива. Никога, никога не се беше чувствала така.

Най-сетне Даяна отстъпи крачка назад. Озърна се за Изабо, но малката явно се интересуваше повече от хоризонта, отколкото от факта, че Джеймс Ардмор целува майка ѝ.

Той помилва косата ѝ и погали слепоочието с устни.

— Преди известно време една изискана дама ми каза, че ще намеря жената на мечтите си някъде в морето. Помислих я за мелодраматична и тя наистина е такава. Но този път се оказа напълно права.

Даяна го гледаше изненадана и зарадвана.

— Каква беше тази дама?

— Казва се Александра Алистър. После се омъжи и сега е виконтеса Стоук. Господ да ѝ е на помощ.

Името се стори познато на Даяна и тя смръщи чело. Бързо си спомни коя е Александра Алистър — внучка на херцог и дъщеря на заможен аристократ от Кент. След като овдовя, мисис Алистър се омъжи повторно за тайнствения виконт Стоук.

Сър Едуард беше поканен на сватбата, но по това време беше в морето. Даяна се отказа да ходи сама, защото не искаше да раздухва клюките. Александра Алистър и виконтът стояха много по-високо от нея в обществената стълбица, а и не ги познаваше лично. Въпреки това с интерес прочете статиите, където описваха необичайната сватба в Сейнт Джордж на Хановер Скуеър.

Тя погледна Джеймс с неприкрито любопитство.

— Откъде, за бога, познаваш мисис Алистър?

Лицето му се затвори.

— Това е дълга история. Виконтът, за когото се омъжи, някога беше ухилен идиот на име Грейсън Финли. Преди много време той беше мой партньор и приятел. После станахме съперници, а накрая и врагове.

Даяна се замисли за момент.

— Помня слухове, че някога виконтът бил пират. Тогава не им повярвах. — Усмихна се леко и продължи: — Всъщност не би трябвало да се учудвам, че го познаваш. Не бива да се учудвам на нищо, което правиш.

— Да, той беше пират, от най-добрите — потвърди Джеймс. — Опитах се да го заловя и успях, но той измъкна главата си от примката.

— Продължаваш ли да го гониш? — попита предпазливо тя.

— Отказах се. Заради прекрасната му съпруга.

Тези думи я объркаха.

— Но нали е бил пират?

— Кой знае, може даже да продължава с пиратството. Корабът му все още кръстосва моретата, но той твърди, че никога не би изложил дъщеря си на опасност.

Даяна си спомни клюките, които жените си разказваха в салоните и се кискаха: виконтът довел в Англия момиче със смесена кръв, майка му била някъде от Южните морета. Изисканите дами се изказваха доста невъздържано за произхода на момичето и Даяна изпита симпатия към малката. Висшето общество от Мейфеър третиращи всеки различен с жестока нетолерантност — тя го преживя на собствения си гръб, когато Изабо оглуша.

Любопитството ѝ съвсем не бе задоволено, но разговорът им бе прекъснат от Изабо, която възбудено дърпаше Джеймс за ръкава и бърбореше нещо. Тя направи знак и посочи морето.

— Какво каза? — попита Джеймс и също се загледа към морето.

— Това е знак за кораб — отвърна Диана и гласът ѝ потрепери.

Джеймс помоли Изабо да му даде далекогледа, покачи се на скалата и се обърна в указаната посока. Сърцето на Даяна биеше все по-силно.

Джеймс я бе накарал да забрави пиратите, баща си и опасността, в която се намираха. Проклет да е! Как бе допуснала всичко това да се случи?

— Какво виждаш? — попита остро тя.

— Много е далече — отговори той.

Далекогледът сочеше едно съвсем празно място на хоризонта.

— Дай на мен — заповяда Даяна и протегна ръка да вземе далекогледа.

Той ѝ го подаде с развеселен поглед. Тя се вгледа в стъклото и започна да настройва уреда, докато откри мъничкото петно на хоризонта. Взираше се в далечния кораб, докато я заболяха очите.

Джеймс внимателно взе далекогледа от ръката ѝ.

— Не си причинявай болка.

Изабо взе далекогледа и веднага го насочи към кораба. Поне за нея това беше игра.

— Ще го наблюдаваме — рече спокойно Джеймс. — Не се притеснявай. Ще го видим много преди да стигне до острова.

— А после какво? Какво ще правиш с Малори?

— Имам план, Даяна. Няма да допусна да стори зло на баща ти или да завземе острова.

— Сериозно? — Тя го погледна предизвикателно и скръсти ръце на гърдите си. — И какъв е планът ти?

Погледът му стана непроницаем. Явно нямаше намерение да ѝ разкрие нищо.

— Не е нужно да знаеш. Същността на плана е да не го следвам съвсем точно. Да не предначертавам стъпките си. Има много алтернативи. Зависи от това какво ще каже или ще направи Малори и кой е с него.

— С други думи, ще оставиш нещата да се случват и ще реагираш според ситуацията.

Устните му потръпнаха.

— Нещо такова.

— Би могъл да ми опишеш великия си план поне в основни линии. За да съм подготвена.

Той я хвана през кръста. Явно се опитваше да отклони вниманието ѝ и това му се удаде без усилия. Тя облегна глава на рамото му. Тялото ѝ реагираше, без да иска разрешение от ума.

— Твоята роля в тази дяволска игра е лесна. Ще се скриеш с Изабо в къщата и ще излезеш едва когато всичко свърши.

— О, много ти благодаря! Значи да чакам с ръце в скута, за да чуя дали Малори е убил теб или баща ми, когато той дойде да ме измъкне от скривалището ми?

— Знам, че няма да ти е лесно. — Джеймс плъзна ръка по гърба ѝ. — Но не мога да рискувам Малори да използва теб или Изабо, за да

изнудва баща ти и мен. Той ще направи всичко, което смята за нужно, и няма да се поколебае да ви стори зло.

Погледът му се устреми в далечината, а гласът му отново прозвуча студено както някога, когато се бе запознала с прочутия ловец на пирати Джеймс Ардмор:

— Ако с теб се случи нещо...

Той млъкна. Думите бяха прозвучали спокойно, но гладката фасада изведнъж се пропука и Даяна успя да надникне в очите му — в дълбините им бушуваше болка, толкова стара и силна, че ѝ беше трудно да я схване. Този мъж страдаше, и то през цялото време. Изведнъж ѝ стана ясно, че той крие болката зад студенината и саркастичния хумор, както и зад пламъците на страстта, които понякога показваше.

Ръката ѝ се вдигна да го помилва, но лицето му изведнъж се затвори. Той се обърна рязко и се отдалечи. Вятърът разроши косата му и вдигна полите на жакета.

Корабът остана на хоризонта цяла седмица, но не се приближи към Хейвън. През това време Джеймс беше сдържан и не говореше много с другите. Тримата мъже често се заключваха в кабинета на адмирала. Даяна предполагаше, че разработват стратегия в случай на нападение, но почти винаги чуваше звън на чаши и усещаше миризма от лули. Мъжки ритуали, казваше си тя и се усмихваше пренебрежително, главната им цел е да изключат дамите.

Тя се опитваше да се разсейва, като помагаше на мисис Прингъл и Джесъп в домакинството и търсеше малкото огледало, което мисис Прингъл съхраняваше на един пирон в кухнята и което тайнствено бе изчезнало. Изабо упорито твърдеше, че е невинна. Огледалото така и не се намери.

На шестия ден следобед Джеймс слезе от скалата и съобщи, че корабът е променил курса си и се приближава към Хейвън. Даяна бе обзета от внезапна паника.

Баща ѝ, лейтенант Джак и Джесъп се подготвиха да изпълняват заповедите на Джеймс. Адмиралът изглеждаше трескав, но Джак явно беше минал изцяло на страната на Ардмор.

С мрачна решителност двамата зареждаха пистолети. Адмиралът не разговаряше много с тях, но бе настоял да ги придружи, когато посрещнат кораба.

Джеймс я наблюдаваше постоянно и очите му бяха студени като лед. Отново се бе вживял в ролята на ловец на пирати и със сигурност нямаше да допусне някой да му се изпречи на пътя. Хладната му арогантност я вбесяваше.

— Ако се оставиш да те убият, няма да ти простя — каза му тя.

— Тогава ще гледам да остана жив — отвърна спокойно той. — Последното, което искам, е да ме мразиш във вечността.

Тя го погледна унищожително, но това изобщо не му направи впечатление. Накрая ѝ обърна гръб и изчезна.

— Мъже! — изфуча ядно Даяна и проследи отдалечаването му. Изтри сълзите от очите си и се обърна към мисис Прингъл и Изабо, които стояха зад нея. — Дано ги хване едра шарка! Втурват се право в лапите на опасността и оставят на нас да събираме останките им!

Изабо я гледаше объркано, но мисис Прингъл, която също гледаше след мъжете, се съгласи от сърце с нея.

Докато вървеше към лодката с адмирала и лейтенант Джак, Джеймс буквално кипеше от гняв и едва се сдържаше. Смятаха да обиколят пещерите, а Джесъп да слезе по-късно, след като изпрати сигнала на Джеймс. Гневът му растеше, докато накрая пред очите му се спусна червена мъгла и се наложи да спре на половината път за пещерата. Беше абсолютно необходимо да запази спокойствие и да изиграе сцената с ледената студенина, която бе прославила Джеймс Ардмор по целия свят. Днес обаче беше на път да експлодира. От години гонеше Блек Джак Малори и когато най-сетне му се удаваше възможност да го залови, беше на път да се разболее от притеснение. Адмиралът трябваше да го разбере. Това беше неговата битка.

Водата и пясъкът пред пещерата бяха осветени от слънцето, но вътре мракът беше почти непроницаем. Тримата мъже влязоха вътре и зачакаха.

Джеймс погледна лейтенанта и Джак кимна мрачно. Беше му предложил да остане настрана, но англичанинът отказа. Джеймс знаеше, че Джак се чувства безполезен, освен това главоболието не

преставаше да го измъчва. Но той притежаваше естествена дарба да мисли стратегически и двамата с Джеймс бяха разработили десетина сценария как да се справят с Малори.

Джеймс не позволи на адмирала да наблюдава приближаващия се кораб. Какво ще направи, когато Ардмор разкрие истината? Дали ще го застреля? Тогава ще се наложи да се оправдава пред Даяна, а това беше трудна и дори опасна задача.

От горния край на пещерата се посипаха камъчета и тримата мъже вдигнаха глави. Джесъп слизаше по стъпалата, издълбани в камъка. Точно навреме.

— Изпълних, каквото ми наредихте — съобщи той със скърцащия си глас, щом се приближи до тримата мъже.

— Много добре — отвърна Джеймс. Гневът заплашваше да пръсне дробовете му, беше му трудно да диша. Излезе напред, вдигна пистолета и го опря в челото на Джесъп. Старият слуга погледна смаяно оръжието, после всичката кръв се отдръпна от лицето му.

— Проклятие! — произнесе дрезгаво той.

Лейтенант Джак за пореден път доказа присъствие на духа, като изобщо не трепна. Адмиралът се изчерви като рак, но погледът му издаваше упоритост и непоколебимост.

— Този човек е под моя закрила, Джеймс!

Мълчанието на мъжете надвисна тежко в пещерата, нарушавано само от плискането на вълните и крясъка на чайките, които прелитаха покрай пещерата.

Пистолетът на Джеймс не се отдръпна нито на милиметър. Пръстът му почиваше върху спусъка, дулото притискаше челото на Блек Джак Малори. Мъжът насреща му безмълвно търсеше погледа му.

— Аз ви харесвах истински, адмирале — заговори бавно Джеймс. — Никога не съм срещал Блек Джак лице в лице, затова трябваше да мине известно време, докато разбере какво се случва. Ако веднага ми бяхте казали, щяхме да си спестим куп неприятности.

Адмирал Локууд го погледна тъжно.

— Няма да ви позволя да го убиете.

— Защо? — намеси се остро лейтенант Джак. — Той е убиец.

— Жесток убиец — потвърди мрачно Джеймс. — Никога няма да ви простя, че сте допуснали този човек близо до дъщеря си и внучката си, адмирале. Тя се отнася с него като към приятел, тя разчита на него. Колко пъти двамата са били сами? Знаете ли, че съм бесен?

— Той е неин приятел. И ѝ помага във всичко.

Гневът заплашваше да го надвие. Сам се учудваше как успява да се сдържа.

— Той е пират и с радост би нарязал дъщеря ви на парченца.

— Това е минало — отговори глухо Блек Джак, без да помръдне.
— Вече не съм пират.

— Сигурен съм, че жените и децата, които сте избиили, най-сетне ще почиват в мир.

Джеймс извади втори пистолет от колана си и го запъна. Блек Джак го наблюдаваше.

— Джеймс! — извика предупредително адмиралът. Любезният слуга, който се наричаше Джесъп, изглеждаше изтощен и трескав. Под тъмносините очи имаше дълбоки сенки.

— Върнете се в къщата, адмирале — нареди кратко Джеймс. — През това време аз ще си поприказвам с Блек Джак.

— Оставете го, Джеймс!

— Не мога.

Адмирал Локууд също изглеждаше уморен.

— Аз му дадох думата си. Този човек дойде при мен да търси помощ и аз уважих желанията му. С течение на времето станахме приятели. Имал е безброй случаи да ме измами и дори да ме убие, но не го направи. Каза ми какъв е бил, разкая се за делата си. Това е минало. Нека живеем в настоящето.

Разкаяние. Пак тази дума. Джеймс Ардмор не се разкайваше и не съжаляваше. Блек Джак Малори трябваше да страда цял живот.

Ръката на спусъка потрепери леко.

— Ще ви кажа какво се е случило, адмирале. Екипажът му чисто и просто го е свалил от борда. Пиратите правят така, когато искат нов капитан. Провеждат се избори. При тях цари истинска демокрация. Избират нов капитан и той казва какво да правят със стария. Понякога го убиват, но в повечето случаи го свалят на сушата и му казват сбогом. — Джеймс говореше, без да изпуска Малори от поглед. — Миналата година „Аргонавт“ залови вашия кораб. Екипажът ми се позабавлява славно, но Блек Джак беше изчезнал. Затова реших отново да тръгна да го търся.

Адмиралът пребледня.

— Все едно какво се е случило, той дойде при мен полумъртъв. Беше гладен и болен, дълго се грижих за него, докато се възстанови. Тогава му предложих да живее тук и да ми помага. И той се съгласи. Стана мой приятел и спътник. Винаги е бил лоялен към мен.

Омразата, която Джеймс подхранваше от години, разяждаше тялото му. Той трепереше все по-силно. Гадеше му се от гняв.

— Приятел значи! Малори и бандитите му съсипаха живота на моя брат. Знаехте ли това? Брат ми имаше щастливо семейство. Прекрасна жена и две очарователни дъщери. Но един ден покрай

къщата им минал Блек Джак. Разкайвате ли се за това, човече? Помните ли как убихте бедната жена и двете момичета ей така, за удоволствие? Брат ми полудя. Даже моята отмъстителност не може да се мери с неговото желание да въздаде справедливост, а това означава много.

Малори отговори на погледа му с учудващо спокойствие.

— Може и да съм го направил. През повечето време бях пиан. Знаем, че съм вършил ужасни неща.

Джеймс се изсмя злобно.

— Да не мислите, че като не си спомняте, това ви освобождава от отговорност? Трябва да платите за деянията си.

— Не ме освобождава — отговори съвсем тихо Малори.

— Джеймс! — извика умолително адмирал Локууд.

— Адмирале, ще ви бъда много задължен, ако си държите езика зад зъбите.

— Защо не ми разрешавате да помоля за живота на този човек?

— Разрешавам ви да молите за живота на всеки друг мъж, само не и на този тук!

Водата, която се плискаше в краката им, беше леденостудена. Джеймс чу лек шум някъде горе и едва не се изсмя — Даяна. Беше сигурен, че се е скрила между скалите и слуша. Разбира се, че не е останала скрита в къщата, както ѝ беше заповядал. Последвала е Малори по пътеката към входа на пещерата, за да разбере какво става.

— Моля ви, лейтенант, отведе адмирала в къщата — рече Джеймс.

— Според мен е по-добре да остана — отвърна невъзмутимо лейтенант Джак. — Все пак корабът му се движи към острова.

— Няма такова нещо — отвърна Джеймс. — Капитанът ми дължи услуга. Помолих го да намине, в случай че се нуждаем от помощ.

Лейтенантът втренчи поглед в лицето му. Винаги меките кафяви очи бяха потъмнели от гняв.

— Значи през цялото време сте ни лъгали?

— Ако се надявате да чуете извинение, има да чакате.

Джак отпусна пистолета.

— А аз си мислех, че сте човек на честта.

— Не ми пука за вашата аристократична чест!

— Точно затова ще остана.

Джеймс загуби и без това изтерзаното си самообладание. Вдигна втория пистолет и прати един куршум в рамото на Малори. Блек Джак изкрещя и притисна ръка върху кървящата рана.

Адмиралът направи крачка напред, но Джеймс притисна дулото на втория пистолет във врата на бившия пират.

— Не се приближавайте!

— Джеймс...

Капитанът хвърли използвания пистолет и изтръгна оръжието от ръката на лейтенант Джак. После вдигна двата пистолета.

— Ей сега ще започна да стрелям. Ако останете тук, ще се наложи да ви застрелям.

Джак не откъсваше поглед от лицето му. Здравно стиснатите устни бяха само бяла черта през лицето, а в очите светеше луд гняв, напълно непривичен за него.

— Джеймс!

Името му отекна в пещерата, но шумът на вълните бързо го заглуши. Беше го произнесъл ясен женски глас.

— Даяна знае защо съм станал ловец на пирати — обясни с крива усмивка Джеймс. — Вие знаете ли?

— Не — отговори задавено Малори. Явно страдаше от силни болки.

— Дадох обещание на брат си. Някой от вас може ли да ми каже защо е станал ловец на пирати?

Малори дишаше едва-едва.

— Не.

— Заради вас.

Джеймс бе оставил дневника на Пол на борда на „Аргонавт“, но нямаше нужда от него. Знаеше го наизуст. Изрецитира думите, написани от брат му преди много време.

— „Нарязах я на парчета, защото не поиска да им се отдаде. Тя опита всичко, за да спести тази съдба на дъщерите ми, но те въпреки това ги убиха. А те бяха още малки, с тъмни къдрици и с очите на баба си. Понякога лежа буден и си представям какъв ужас са изпитвали моите момиченца и майка им — те, които познаваха само доброто на този свят. Отивам на църква и слушам проповеди за прошка, но в моето сърце няма място за прошка. Ако намеря човека, който е извършил това, ще дам воля на гнева си.“

Думите отекваха високо и ясно в пещерата. Джеймс си представи как Даяна седи някъде там горе и го наблюдава. Прекрасните ѝ очи сигурно са потъмнели от болка и съчувствие. Тя също бе прочела тези думи и помнеше страданието, което звучеше в тях.

— Пол така и не откри кой е пиратът, нападнал мирния му дом и убил жена му и децата му — продължи глухо той. — Преди да умре, ми изтръгна обещание да продължа търсенето. Аз обиколих целия свят, докато най-сетне намерих Блек Джак Малори. Дълго бягахте от мен, но накрая ви намерих.

Лицето на Малори беше бяла маска.

— Не знам нищо за това. Не помня.

— Аз помня. Пол също. И жена му. И децата му.

Водата заливаше краката им. Една чайка прелетя покрай входа и изкряска уплашено.

Малори преглътна. Лицето му бе посивяло.

— Тогава ме убийте.

Адмиралът изхока тихо. Джеймс съвсем ясно усети как Даяна спря да диша. Сиво-сините ѝ очи не се отделяха от лицето му.

Само едно движение на пръста и Блек Джак Малори ще умре. Човекът, заклал жената и децата на Пол и унищожил семейство Ардмор.

Бащата на Даяна бе приел Блек Джак Малори на острова и бе проявил милост. А после се беше грижил самоотвержено за самия него и за лейтенант Джак. Пак тук, на Хейвън.

Джеймс не вярваше в разкаянието. Вървеше право по пътя си, все едно какво му струваше това.

Спомни си какво му каза Даяна още първия ден след събуждането му. Че Джесъп е сменял превръзката му. Значи Блек Джак Малори се е грижил за него заедно с Даяна и баща ѝ. Помогнал е и на лейтенант Джак да оздравее.

— Защо, за бога, не се опитахте да ме убийте? — попита глухо Джеймс. — Знаели сте кой съм!

— Бяхте ранен и се нуждаехте от помощ — отговори спокойно Малори. От раната му капеше кръв и оцветяваше водата в краката му в розово.

Толкова кръв. Джеймс успокои треперещия си пръст на спусъка, премести пистолета по-далеч от шията на Малори и стреля през тунела

към морето.

Изстрелът отекна оглушително под свода на пещерата. Даяна изпищя задавено.

Джеймс захвърли използваното оръжие във водата и излезе навън. Яркото слънце го заслепи. Стана му лошо. Лодката го очакваше под слънчевата светлина. Скочи вътре и хвана греблата. Сега имаше нужда да остане сам.

Даяна лежеше в леглото и се взираше в тъмния таван. Не знаеше колко време е минало, когато чу, че Джеймс най-после се прибира. Полунощ превалияше и всички в къщата спяха дълбоко и спокойно, включително баща ѝ и Малори. С мрачно изражение мисис Прингъл превърза ръката на бившия пират и му даде лауданум срещу болките.

До залез-слънце Джеймс все още не се беше върнал. Тя се качи на най-високата точка на острова, но и оттам не можа да го види. Вероятно се е скрил някъде зад скалите. Затова пък Даяна направи интересно откритие: скрито под едно храстче, лежеше огледалото от кухнята. Явно Джеймс е давал с него сигнали на кораба. Това не е бил пиратски кораб, обясни баща ѝ, а френска фрегата. По залез-слънце плавателният съд бе изчезнал от хоризонта. Оттогава Даяна постоянно се питаше дали Джеймс вече не е на борда ѝ.

Тя бе чула всяка дума от сблъсъка между Джеймс, баща ѝ и човека, когото познаваше като Джесъп. Беше бясна, че баща ѝ е скрил от нея кой всъщност се крие в дома им. Знаеше какво е извършил Блек Джак Малори, но тя го познаваше и като Джесъп — слуга и приятел, който събираше миди с малката Изабо, ловеше риба с баща ѝ и ѝ помогна да спаси живота на Джеймс.

Даяна видя как Джеймс стреля във въздуха и излезе от пещерата. Той бе взел своето решение и тя знаеше много добре какво му е струвало това.

Тя сложи Изабо да спи и отиде в стаята си. Мисис Прингъл настоя младата ѝ господарка да облече нощница и да си легне и Даяна се подчини. Ала след като мисис Прингъл си отиде, тя стана и отиде до прозореца. Седна на перваза и прекара така следващите няколко часа, загледана в мрака навън. От стаята ѝ пътеката от залива към къщата се виждаше много добре.

Накрая умората я върна в леглото, но тя не можа да заспи. Лежеше и се вслушваше в тихите шумове отвън, за да не пропусне завръщането му.

Сега най-последно го чу. Проскърцването на градинската портичка, твърдите му стъпки по пътеката, тихото отваряне на входната врата.

Даяна лежеше неподвижна, но сърцето ѝ биеше лудо. Да иде ли при него, или да го остави на спокойствие? Да го наругае ли, че я е уплашил до смърт? Или да продължи да лежи в тъмното и да се пита какво ще направи той.

Сърцето ѝ настояваше да отиде при него, но то невинаги ѝ даваше добри съвети. Всъщност почти никога.

Даяна се запита дали и другите обитатели на къщата лежат будни и се вслушват в стъпките на Джеймс. Или изтощението ги е надвило. Само Изабо сякаш беше имунизирана срещу цялото това вълнение. Най-сетне нещата се бяха изяснили. Би трябвало да се радват. Вместо това...

Джеймс изкачи стълбата и гредите изскърцаха. Той прекоси коридора с тихи стъпки и влезе в стаята си. За известно време се възцари тишина.

Даяна чу плискане на вода в легена и се усмихна. Всяка вечер мисис Прингъл оставяше в стаите кана с вода и гъба, за да се измият при лягане или при ставане. Това ѝ спестяваше усилията рано сутрин да мъкне вода до горния етаж. Така имаше достатъчно време да приготви закуската.

Даяна си представи как Джеймс потапя гъбата в легена, изстиска я и течността се плъзга по голото му тяло, за да измие пясъка, потта и мръсотията. Сигурно се опитва да измие преживяното през деня, каза си тя и ясно видя пред себе си блестящата мокра кожа и потъмнялата от влагата коса.

Тя се вслушваше жадно в шумовете от стаята му и ги различаваше съвсем ясно: сега изстиска гъбата в легена, сега изтрива тялото си, сега пак я потапя...

Така мина доста време. Знаеше, че щом се измие, Джеймс ще се изтрие с излинялата кърпа, ще се изтегне на леглото и ще се опита да заспи.

Минутите минаваха. Луната светеше в прозореца ѝ и тя знаеше, че осветява и неговата стая.

Накрая Даяна стана. Обу пантофките си, но не сметна за нужно да се увие в тънкия халат. Отвори тихо вратата, мина по коридора и застана пред вратата на стаята му. Точно когато натисна бравата, водата отново се разплиска.

Той беше с гръб към нея. Лунната светлина позлатяваше голите рамене, но гръбнакът и тънката талия бяха в сянка. На фона на тъмния гръб задникът му изглеждаше съвсем бял. Сенки играеха по мускулестите крака и слизаха чак до петите.

Подът беше мокър, от тялото му все още се стичаха капки. Без да бърза, той плъзгаше гъбата от лакътя към рамото си. Дългата коса беше полепнала по главата и тила, от краищата ѝ по гърба се стичаха поточета. Даяна влезе в стаята и затвори вратата зад гърба си, но Джеймс с нищо не показа, че е забелязал присъствието ѝ. Даже не се озърна да види кой влиза.

Тя свали пантофите си и тръгна боса към него. Мисис Прингъл бе поставила легена върху ниска масичка и килимчето пред нея беше чисто мокро. Джеймс отново потопи гъбата във водата, когато Даяна застана пред него и сложи ръка върху неговата.

Той вдигна глава. По миглите му бяха надвиснали сребърни водни капчици. Изразът на очите му я обезпокои. В тях нямаше и следа от емоция. Той гледаше през нея и не направи опит да ѝ издърпа гъбата, когато тя я задържа във водата.

— Джеймс — пошепна задавено тя, — искам аз да го направя.

Той отпусна ръка и от пръстите му се стече вода.

Даяна изстиска гъбата с треперещи пръсти. Той я наблюдаваше мълчаливо. Тя вдигна гъбата и започна предпазливо да мие шията, гърдите, после и твърдия корем. Джеймс отдавна беше свалил превръзката и тя не посмя да докосне дългия розов белег, започващ от талията и стигащ почти до бедрото му. Даяна потрепери и се върна на раменете.

Той остана напълно спокоен. Тя отново потопи гъбата в хладката вода и намокри гърба, плешките, задника. Той не се помръдна. Тя го заобиколи и внимателно изми ръцете му от раменете до върховете на пръстите.

Даяна посвети специално внимание на хълбоците и талията му. Гъбата описваше кръгове по тялото му и тя постепенно усилваше натиска. Той затвори очи.

Нощницата ѝ се намокри, по челото избиха ситни капчици пот и накъдриха тънките кичурчета. Тя намокри отново гъбата и се отпусна на колене, за да измие бедрата му. Сърцето ѝ биеше ускорено.

Той не скри, че е възбуден от онова, което правеше тя. Ерекцията му стърчеше гордо, дълга и твърда. Даяна си спомни как в пещерата му бе заповядала да се съблече и потръпна. А после си бе позволила и да го докосне...

Сега се направи, че не забелязва какво се случва, и продължи да мие бедрата му. После слезе към мускулестите прасци. Водата на пода намокри нощницата ѝ и коленете ѝ изстинаха. Тя свърши с единия крак и се зае с другия.

Най-сетне свърши. Можеше да се изправи. Ала не успя да откъсне поглед от члена му, все така гордо изправен, невероятно твърд, с издути тестиси от двете страни. Къдравите косъмчета в слабините му блестяха влажни.

Тя остана така, загледана в мъжествеността му, по която играеха сенки и лунна светлина. Една вена пулсираше ритмично и ясно видима. Даяна пое дълбоко въздух, наведе се напред и докосна главичката с език.

Вкусът му беше влажен и кадифен, а фината гънка между главичката и стволът беше невероятно гладка. Тя продължи към тестисите и въздъхна доволно.

Джеймс видимо се скова.

— Проклятие, Даяна! Още не съм умрял.

Хвана я за лакътя и я вдигна. Очите му пареха от желание и гняв.

Тя хвърли гъбата в легена.

— Готова съм. — Гласът ѝ потрепери издайнически. Той я прегърна и я привлече към себе си.

— Аз ще определя кога ще сме готови.

Целувката му беше брутална, сякаш искаше да я накаже. Тя бе дошла тъкмо навреме, за да го изтръгне от трансa, в който бе изпаднал. В противен случай щеше да продължи да стърже кожата си с гъбата, докато я разрани. Но със събуждането дойде и гневът.

Даяна осъзна, че даже тогава, в Кент, когато страшно ѝ се беше ядосал, той я е целувал едва ли не нежно и предпазливо. Тази нощ в целувката му нямаше и следа от нежност. Сега я целуваше жесток мъж, ловец на пирати, следващ единствено собствените си правила.

Той зарови пръсти в косата ѝ, притисна главата ѝ и я изви назад. Даяна извика тихо от болка. Мокроту му тяло се притисна с все сила в нейното. Хватката му се затегна и тя почти престана да диша.

Езикът му нахълта в устата ѝ и се задвижи с бясна скорост. Ръката му притискаше гърба ѝ. Нощницата ѝ вече беше съвсем мокра.

— Кажи ми, че ме обичаш, Даяна — прошепна до устата ѝ той.
— Искам да го чуя.

— Обичам те, Джеймс — изохка тя.

Той я блъсна и тя се удари във високата табла на леглото, дишайки тежко. Джеймс притисна юмруци върху гърдите си.

— Тук вътре няма нищо, което е достойно за любов.

Даяна поклати глава.

— Въпреки това аз те обичам, Джеймс.

— Престани! — изсъска той.

— Ти ми заповяда да го кажа. Да не мислиш, че ми е приятно да те обичам?

— Ти не знаеш нищо за любовта. Ти си обичала онзи идиот Едуард Уортинг.

— Мислех, че го обичам, докато не разбрах какъв е в действителност.

— Онова, което изпитваш сега, е заблуда.

Неговите подигравки бяха много по-страшни от хапливостта и злобата на мъжа ѝ. Да, сър Едуард имаше какво да научи от Джеймс Ардмор.

— Аз знам какво е любов. Изабо ме научи. Тя ми показва разликата между любовта и влюбеността.

— Сериозно ли говориш? Предполагам, че веднага ще ми я обясниш.

Даяна кимна сериозно.

— Да си влюбен означава да искаш да спечелиш вниманието на съответната личност и да си готов да направиш всичко, за да го постигнеш. А да обичаш означава да искаш да промениш целия свят, да го направиш по-добър за другия човек — дори това да ти струва живота. — Даяна вирна упорито брадичка и заключи: — Това изпитвам към Изабо. Това изпитвам и към теб.

Джеймс задиша бързо и неравно.

— Не се опитвай да промениш живота ми. Аз го харесвам, какъвто си е.

Даяна се засмя тихо.

— Говориш глупости.

— И не смей да правиш за мен каквото и да било.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и запариха.

— Не е нужно да отговориш на любовта ми. Не го очаквам. — И пак се засмя, този път горчиво. — Напротив, искам го и фактът, че не отговаряш на любовта ми, е много болезнен, но какво да правя? Не мога да те принудя да ме обичаш.

— Опитай се.

Даяна примигна слисано.

— Какво каза?

Лицето му беше страховито.

— Щом толкова ме обичаш, отдай ми се.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Старият страх пламна отново, но бързо изгасна. Това беше нещо друго. Беше необходимост.

— Това ще помогне ли?

— Ти дойде при мен, за да ме накараш да те пожелая. И успя, разбира се. Знаеше го още от самото начало. Защо не доведеш нещата докрай, Даяна? Хайде, направи света по-добър за мен. А и ти ще научиш какво е любов.

Тя стисна ръце в юмруци и горещото желание се претопи в гняв.

— Защо го правиш? Всеки път, когато се размекна пред теб, ме караш да загубя самообладание.

— Не искам да се размекваш пред мен. Много по-добре понасям яростните ти изблици и замерването с парчета хляб, отколкото да ме гледаш в очите и да ми казваш какво чувстваш в действителност.

Тя беше готова да излее легена върху главата му.

— Ужасно съжалявам, че те развълнувах. Наистина ли ми забраняваш да те обичам?

— Досега любовта само ме е наранявала, и то дълбоко — отговори със скърцащ глас той.

Погледът ѝ се стрелна към белега му, но тя знаеше, че той има друго предвид. И нея любовта бе улучила право в сърцето.

— Любовта би трябвало да ни излекува — пошепна тя.

— Няма да говоря за излекуване. И престани да плачеш.

Едва сега Даяна осъзна, че от очите ѝ се стичат сълзи.

— Няма да изпълнявам заповедите ти.

— Ти си невероятно дебелоглава! Аз те искам, Даяна. Треперя от желание. Когато се гневиш, желанието ми се засилва още повече. И ако не искаш да те изнася, веднага напусни стаята ми.

Тя изтри сълзите от очите си, но не можа да ги спре.

— Мисля, че не искам да си отида.

— Тогава лягай на леглото! То поне е меко.

Той стоеше на разстояние от нея, все така възбуден. Лицето му издаваше напрежение. Даяна бавно развърза нощницата и я изхлузи през главата.

Досега Джеймс беше уверен, че сърцето му не би могло да бие по-бързо, но се оказа, че се е лъгал. Кръвта бучеше в ушите му с такава сила, че той изобщо не чу лекото шумолене, с което нощницата ѝ се свлече на пода.

Лунната светлина падаше върху дългите, стройни крайници и върху разкошната извивка на ханша. Гърдите ѝ бяха твърди и стегнати. Тя бе стиснала ръце в юмруци, прекрасното ѝ лице беше изкривено в упорита гримаса. По бузите ѝ блестяха сълзи.

— Лягай на леглото — повтори той и се учуди колко спокойно звучеше гласът му. — Или ще те хвърля на пода, а той е мокър.

В първия момент Даяна не се помръдна и той направи крачка към нея. Тя подскочи и моментално се отпусна на постелята. Дебелата плитка падна на гърдите.

По дяволите! Искаше му се да ругае, да крещи и да се смее едновременно. Стоеше насреща ѝ и я уверяваше, че не я обича. Тя да не беше сляпа или глупава?

Не. Беше просто объркана. Също като него.

Не разбра как се е раздвижил и е легнал до нея върху твърдото легло, на което спеше вече повече от месец.

Когато Даяна Уортинг хвърли по него парче хляб, той си представи как ще я люби бавно, продължително, по различни начини, как ще прекарат в леглото цялата нощ и следващия ден. Оттогава обаче беше минало много време и тази изкусителна представа беше забравена. В момента се ръководеше единствено от жаждата си да я направи своя. Веднъж ѝ бе казал, че събужда у мъжете архаичния им инстинкт за размножение — точно той го владееше в момента.

Струваше му се твърде възпитано да легне до нея, затова я издърпа на колене. Тя се облегна на ръката му, отвори устни и очите ѝ потъмняха от страст.

Тази жена притежаваше огън. Защо досега беше винаги учтив и сдържан? Тя сигурно си го представяше по друг начин, защото не го

познаваше в действителност.

От друга страна обаче... Даяна го познаваше по-добре от всеки друг човек на света.

Той я желаше с примитивна жажда, неизпитвана от много години. С времето беше станал циничен по отношение на жените. Научи се да задоволява страстите си с безброй любовници и да държи чувствата си под ключ. Научи се да изключва дълбоките изживявания от любовния си живот.

Даяна разкъса бариерата, която бе издигнал около сърцето си. Не биваше да го допуска, но вече беше много късно.

В сърцето му бушуваха диви емоции: гняв, омраза, страх и болка. Тя знаеше какво е направил и защо то едва не го е убило.

Кожата ѝ беше мокра като неговата, лицето влажно, косата също. Плитката падаше тежко на гърдите ѝ. Той облиза сълзите от бузите ѝ и соленият им вкус още повече разпали страстта му. Обичаше вкуса и аромата на тази жена. Тя го прегърна и впи устни в неговите.

Жаждата му не допускаше да действа бавно. По-късно щяха да имат време за спокойни нежности. Направо разтвори коленете ѝ. Ерекцията му пулсираше болезнено на входа ѝ.

Тя изохка тихо и се скова. В очите ѝ блесна страх. Той се нуждаеше от нея. Тялото му жадуваше да се слее с нейното. Ръцете му трепереха, но въпреки това я отблъсна.

— Защо? — попита дрезгаво той. — Кажи ми. Трябва да знам.

Тя разбра въпроса и отговори веднага.

— Не искам друго дете.

Джеймс въздъхна. Сиво-сините ѝ очи бяха широко отворени и тъмни от болка.

— Това ли е всичко?

— Да — отговори задъхано тя.

Той беше готов да се засмее, но не искаше да ѝ причини болка.

— Имаш голям късмет, моя прекрасна Даяна. От моето семе никога няма да заченеш.

— О! — пошепна изненадано тя.

Джеймс осъзна, че повече не може да чака, и проникна в нея с един-единствен силен тласък. Не срещна никаква съпротива. Тя беше толкова гореща и влажна. И създадена точно по неговата мярка.

— Толкова си тясна — пошепна той, опрял лице върху бузата ѝ.
— Харесва ми, че си толкова тясна.

Тя затвори очи и заби нокти в гърба му. Той облиза влагата от гърдите ѝ и въздъхна доволно.

Тя го обхвана здраво с вътрешните си мускули, а той я целуна и нежно задъвка твърдото зърно на гърдата ѝ. Тя изохка тихо и се притисна до него. Той се заби още по-дълбоко в нея. Тази жена го подлудяваше. Имаше чувството, че е влязъл в черупка, която трябва да взриви. Ей сега ще избухне. Господи, Даяна, какво правиш с мен? Ти си демон, а не жена!

— О, Джеймс — пошепна тя и гласът ѝ се пречупи. — Обичам те!

Проклятие! Той чу ехото на собствения си глас и разбра, че е изкрещял. Тя отвори очи, тъмни от страст и болка. Той я хвана здраво за ханша и я притисна до себе си.

— Защо направо не ме разкъсаш с остриите си зъби?

Той се надигна, вдигна и нея, хвърли я по гръб на матрака и я притисна с тежестта си. Все още беше в нея. Телата им бяха горещи и мокри от вода и пот. Джеймс продължи да се забива все по-дълбоко с нея и завърши онова, което беше започнал.

Никога не беше преживявал такъв връх. Буквално се удави във вътрешното си ликуване. Би могъл да живее вечно тук или да умре — все едно какво, изобщо не го беше грижа. Изобщо не забелязваше буците в матрака, студения вятър, който нахлуваше през отворения прозорец, водните капки, които падаха от косата му върху горещата кожа. Престана да вижда малката стая, лунната светлина, отразена в локвичката вода на пода, престана да усеща тясното, разбъркано легло.

Усещаше само нея. Косите ѝ галеха тялото му. Дробовете му пареха. Даяна беше единственият човек на света, който имаше значение за него. И това щеше да е завинаги.

Нямаше представа, че от гърлото му излизат дрезгави викове. Трепереше с цялото си тяло. А тя плачеше.

Накрая падна върху нея, целуна ресниците ѝ, мокрите бузи, пошепна няколко безсмислени, успокояващи думички и сънят го обори.

Очевидно по някое време се бе отместил малко настрани — когато се събуди, лежеше на една страна и вдъхваше дълбоко аромата на косата ѝ. Гърбът ѝ беше облегнат на гърдите му.

И двамата бяха голи и лежаха напреки на леглото. Той я бе прегърнал с една ръка, другата беше мушната под възглавницата, на която почиваше главата му. Даяна спеше.

Внимателно, за да не я събуди, Джеймс посегна към измачканата завивка и покри голите им тела. Равномерното ѝ дишане не се промени.

Бедничката, тя беше напълно изтощена. Все пак беше прекарала труден ден. Джеймс се притисна отново към нея и отпусна крайниците си. И той беше преживял ужасен ден, но сега това не изглеждаше важно. Чувстваше се, сякаш някой е изстъргал мръсотията от тялото му отвън и отвътре.

Той бе взел решение и се презираше за това. Ако беше взел друго решение, сега щеше да е някъде в открито море с фрегатата, на половината път към Франция, и Даяна щеше да го мрази. Вместо това тя беше тук, до него, и спеше спокойно и дълбоко. Лицето ѝ изразяваше пълно задоволство.

Внезапно съненият му ум извика спомена за пирата Грейсън Финли, който бе обиколил целия свят и бе имал много жени, а накрая съвсем сериозно му обясни, че онова, което изпитва към Александра Алистър, е различно. Въпреки че се възхищаваше от Александра, Джеймс заяви, че твърденията на Грейсън са силно преувеличени.

Оказа се, че не е разбирал нищо. Сега, докато лежеше и вдишваше сладкия аромат от косите на Даяна, откриваше какво е изпитвал Финли. Даяна бе открила тъмните, празни места във вътрешността му. Издири ги, проникна в тях и пусна светлина в мрака. Това беше жестоко и му причини болка. Но той я допусна в себе си с искрена радост.

От години Джеймс живееше само за да си отмъсти. Да се разплати с враговете си, дори с Финли. Да отмъсти на онези, които бяха отнели щастието на брат му и го принудиха да посегне на себе си. Сега изведнъж се почувства крехък и раним. Спомни си новородените кончета в оборите на баща си, които се опитваха да се изправят на треперещите си крачка. Те гледаха света с учудени очи и влизаха в новия си живот с несигурни стъпки.

Едва сега Джеймс разбра как са се чувствали малките кончета. Когато вълните го изхвърлиха на брега на Хейвън, беше твърде слаб и не би могъл да се отбранява, ако някой се опита да го убие. Намери го обаче не враг, а Даяна. Тя му се скара грубо, но го отнесе в дома си и го излекува от тежката рана. С помощта на смъртния му враг.

Джеймс остана да лежи неподвижно, докато се опитваше да свикне с тази нова крехкост у себе си. Често-често докосваше косата и кожата на Даяна, за да се наслади на нежното усещане. През отворения прозорец нахлуваше студен въздух, но той нямаше сили да стане и да затвори кепенците. Даяна беше топла и жива и това му стигаше.

Това е нещо различно, каза тогава Грейсън. Тези думи му изглеждаха доста троваво обяснение. Човек, който не беше преживял такава нощ, не би могъл да ги разбере.

Преди много години Джеймс беше обичал друга жена. Или поне си въобразяваше, че я обича истински. Даяна му показва къде е разликата. Влюбеността не беше любов.

Сара беше от Полинезия. Заради нея Джеймс Ардмор и Грейсън Финли влязоха в първата си битка. Джеймс я откри, но тя премина от него към Финли. Той ги остави, но дълго остана убеден, че е обичал Сара. Само за два месеца тя му разкри всички тайни на секса. За нея нямаше тайни в любовното изкуство, а опитът ѝ беше много по-богат от този на двайсет и две годишния Джеймс Ардмор.

Да, той беше влюбен в Сара. А после го обзе гняв и жажда за отмъщение. Спомни си как след двуседмично отсъствие се върна на Таити и отиде в кръчмата, която предпочиташе Грейсън. Приятелят му седеше в полутъмното помещение и русата му коса блестеше под мъждукащата светлинка на единствената свещ. Беше прегърнал Сара, която седеше в скута му, и я целуваше дълго и страстно, без да забележи Джеймс, който стоеше на прага.

Джеймс се нахвърли върху него, готов да го убие. Най-добрият му приятел се изненада много от този изблик на ярост и най-невинно заяви, че не е знаел за чувствата му. Решил, че Джеймс е скъсал със Сара, затова я взел. Нищо нечестно.

През онази знойна тропическа нощ, окъпан в пот и измъчван от луда ревност, Джеймс му повярва. Знаеше, че Сара лъже често, за да осъществи желанията си. Финли го погледна с невинни сини очи и заяви, че страшно съжالياва. Но не предложи да му върне Сара.

И какво стана накрая? Финли се ожени за нея. Просто така, на шега.

Петима мъже се намесиха, за да ги разделят. Онази вечер пътищата им се разделиха. Джеймс замина. Иън О'Мали и десетина моряци от общия им екипаж тръгнаха след него.

Тази нощ, гледайки назад, Джеймс призна, че рано или късно е щял да скъса с Финли. Сара беше само капката, която преля чашата. Двамата с Финли бяха твърде различни. Грейсън беше англичанин, а Джеймс презираше англичаните. Грейсън беше винаги весел и склонен към шеги, докато Джеймс грижливо криеше емоциите си. Грейсън беше избягал от ужасен живот и още на дванайсет години бе излязъл в морето. Джеймс идваше от добро семейство, където всички се обичаха, беше завършил образованието си и имаше дом, където можеше да се върне.

Тук, на далечния остров Хейвън, с Даяна, която спеше спокойно до него, миналото изглеждаше безвъзвратно отминало и без значение. Грейсън Финли стана виконт Стоук, ожени се и вече имаше четири деца. А Джеймс Ардмор се влюби истински.

Утре ще реша какво ще правя оттук нататък, каза си Джеймс. Сега искаше отново да се люби с Даяна. Наведе се и целуна устните ѝ. По дяволите, вкусът ѝ беше наистина неустоим.

Тя се протегна. След още няколко целувки отвори очи.

— О, Джеймс...

— Здравей, любов моя.

Тя се усмихна сънено.

— Трябва да се върна в стаята си.

Езикът му се зарови в ушенцето ѝ.

— Защо?

— Какво ще каже баща ми?

— Той отдавна знае, Даяна. Вдигнахме ужасен шум. Сигурен съм, че са ни чули дори в Плимут.

— Ти вдигаше шум — обвини го тя със следи от обичайния си плам.

— А ти изобщо не помниш какво си правила. — Той извъртя очи към тавана. — Май виждам паднала мазилка.

— Нищо подобно не съм направила! — Тя го погледна и притисна пръсти към парещите си бузи. — О, мили боже!

Той се засмя тихо и започна да целува пръстите ѝ и пламтящото лице.

— Забавлението беше страхотно.

— Ти ме прелъсти! Това ще им кажа. И престани да ме целуваш, по дяволите!

Той не престана.

— Ще ти напомня само, че се яви неканена в стаята ми и започна да ме миеш. Навсякъде. И ми заповяда да не мърдам. А после... — Езикът му се плъзна по носа ѝ. — ... после си свали нощницата и застана пред мен чисто гола. Не си спомням да е имало прелъстяване, поне от моя страна.

Тя му хвърли укорен поглед.

— Ти изобщо не показва уважение към моята добродетел.

— Тук си права.

— И към моето положение на дама.

— Ах, да.

— Не се държа така, както се очаква от джентълмен.

Джеймс се засмя тихо.

— Ако се бях държал като джентълмен и те бях изхвърлил навън с комплименти, ти щеше да побеснееш от гняв и разочарование.

— Много е вероятно.

— Е, бих ли могъл да направя нещо друго, освен да те любя?

Тя се засмя и помилва бузата му.

— Трябваше да прием чай.

— Да, и ти щеше да хвърлиш каната по главата ми.

— Не хвърлям постоянно разни предмети по теб, Джеймс.

— Само когато си ми ядосана. А ти през повечето време се гневиш срещу мен.

Тя прокара пръст по долната му устна.

— Сега не съм ти ядосана.

— Но в гласа ти звучи гняв.

— Само се преструвам. — Пръстите ѝ се заровиха в косата му.

— Явно си добра актриса. Не мога да разбера кога играеш и кога не.

— Значи трябва да внимаваш повече — засмя се доволно тя.

— Ами ако просто те целувам, без да мисля за нищо друго?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Не бих имала нищо против. — Той се наведе над нея, но тя го задържа. — Освен когато не съм наистина бясна.

Той изпуктя недоволно.

— Ще трябва да свикнеш. Изобщо не искам да знам гневна ли си, или не.

Той я целуна жадно и нежно и очерта извивките на устата ѝ с езика си.

— Много искам да ти покажа някои неща.

— Какви неща? — попита сънено тя. Ерекцията му нарастваше с всяка секунда.

— Вярвам, че ще им се наслаждаваш.

— Не съм толкова сигурна. По-добре да се върна в стаята си.

Той легна отгоре ѝ.

— Няма да ти позволя.

Тя го целуна по брадичката.

— Би трябвало да побягна, треперейки от страх. Веднъж вече ме прелъсти.

— Страх ли те е? — попита тихо той.

Тя го погледна и поклати глава.

— Не.

— Добре. Това е много добре.

Даяна сведе очи, но не можа да се удържи:

— Какво искаш да ми покажеш?

— О, много неща — отвърна той с треперещ от желание глас. — Много, много...

И започна.

Джеймс знаеше смайващи неща. Даяна винаги се беше смятала за чувствена жена, въобразяваше си, че знае за физическата любов повече, отколкото е редно за дама. Много скоро обаче осъзна, че дори не е стъпила на широката улица на плътските желания и удоволствия. Тази улица водеше към места, чието съществуване дори не беше подозирала.

Гласът ѝ предрезгавя и започна да пресеква и тя чувстваше цялото си тяло изранено. Китките ѝ пареха на местата, където Джеймс я беше притискал към леглото. Горещото му тяло я покриваше и сега и той беше мокър както снощи, когато дойде в стаята му. А оттогава бяха минали часове.

Той все още беше в нея, горещ от любовта ѝ. Дълбоко в себе си тя се чувстваше уморена и доволна. Той лежеше спокойно и милваше косата ѝ.

Тя докосна една синина на шията му и се усмихна леко.

— Причиних ли ти болка?

Той се усмихна така сърдечно, както никога не го беше виждала.

— Ти си истински демон.

— И това ти харесва? — изненада се тя.

— Разбира се!

Даяна не си спомняше да го е одраскала, но белезите явно бяха от ноктите ѝ. Тя се изчерви.

Джеймс я беше взел, защото не можеше другояче, а тя му се отдаде съвсем естествено и без задръжки. Но някъде между третия и четвъртия път той се промени. Би могъл да каже, че се е задоволил, и да я отпрати. Вместо това любовната им игра придоби друг характер, стана много по-нежна и интимна, той ѝ върна онова, което ѝ беше отнел.

Върна ѝ го десетократно. Показа ѝ наслади, които тя не считаше за възможни. Даяна имаше чувството, че години наред се е взирала през прозорец с мътно стъкло и изобщо не е знаела какво означава любовната радост.

Джеймс разби стъклото и я въведе в къщата на удоволствията. Показа ѝ съвсем ясно и недвусмислено какво да прави и тя съзнаваше, че никога вече няма да е същата. И това беше правилно.

Той се притисна до нея и продължи да гали косата ѝ.

— Кажи ми защо толкова се страхуваш да не заченеш отново — помоли тихо той.

Даяна се вцепени.

— Мислех, че съм се изразила достатъчно ясно.

— Аз не разбрах почти нищо.

Тя го изгледа строго.

— Когато жената роди дете от извънбрачна връзка, избухва обществен скандал.

— Това не е достатъчно, Даяна. Ти и баща ти бихте могли много лесно да ме принудите да се ожения за теб — с помощта на някой добър адвокат, разбира се. Знам, че не е само това. Защо просто не ми кажеш истината?

Тя затвори очи и се опита да успокои дишането си.

— Заради Изабо — призна най-сетне.

— Защото не чува? — Джеймс се намръщи недоумяващо. — Май не те разбирам. Та тя не е родена глуха.

— Напротив, напълно логично е. Не бива да имам друго дете, това е всичко. Нека сменим темата, моля те.

Той се опря на лакът и я погледна втренчено.

— Ти смяташ, че си виновна за оглушаването на Изабо, нали? Не е така. Тя се е разболяла.

Даяна се обърна по гръб.

— Напротив. Само аз съм виновна. Тя се разболя заради мен. Държах да прекарвам всеки миг с нея, водех я с мен винаги когато излизах. Не я оставях в детската стая, където беше на сигурно място. Разболях се от треска и я заразих. Аз я разболях и тя трябваше да страда. Що за майка съм?

Джеймс започваше да се ядосва. Очите му заблестяха гневно в мрака.

— Наистина ли твърдиш, че си се натоварила с тази вина? Треската е коварна болест. Тя би могла да се разболее даже да си я държала затворена в детската стая и пред вратата ѝ денонощно да са поддържали запален огън.

— Може би си прав, но откъде мога да знам? — Даяна се взираше в тавана със сухи очи. — Толкова се гордеех с нея. Показвах я навсякъде, на всички. Вижте какво хубаво дете съм родила! Най-красивото, най-умното. Господ ме наказва за суетата ми. Бях глупава. Дяволски глупава!

— Можеш да се упрекваш колкото си искаш, Даяна, но това не означава, че наистина си виновна.

Тя притисна ръце към гърдите си и го погледна мрачно.

— Ако не си доволен от обяснението ми, почакай да чуеш края. Като разбрах, че Изабо е оглушала, изпаднах в ужас. Не заради нея, а заради мен самата. Испитвах ужасен страх от нея. Не знаех какво да правя. Когато Едуард предложи да я дадем в дом, се съгласих. — Тя затвори очи и продължи с угаснал глас: — Искях го, Джеймс. Мислех си, че като я скрия някъде, ще забравя срама и страха си. Ще я пусна да си отиде и никога вече няма да я видя. — Даяна изхълца, но очите ѝ останаха все така сухи. — Що за майка съм? Бях готова да изпратя

едно невинно дете в приют. Моята Изабо, моята дъщеря, която обичам повече от всичко на света!

Той сложи топлата си ръка върху корема ѝ — там, където беше носила бебето си цели девет месеца.

— Това обяснява защо бдиш над нея като квачка. — Целуна слепоочието ѝ и заяви: — Малко се изненадвам, че е станала нормално дете, въпреки че ти я задушаваш с любовта си.

Даяна го изгледа унищожително.

— Знаех си, че не мога да очаквам съчувствие от теб, Джеймс Ардмор.

— О, разбира се, че ти съчувствам, скъпа. Преминала си през ада на страданието. — Топлите му пръсти милваха корема ѝ. — Но е време да оставиш болката. Знаем това по-добре от теб.

— Защо? — попита напрегнато Даяна. — Заради това, което се случи сутринта?

— Защото не бях при брат си, когато умря. Ако бях до него, щях да намеря начин да го предотвратя. Как мислиш, че се чувствах след това? — Той се изсмя мрачно. — Винаги съм твърдял, че не изпитвам разкаяние. А през цялото време се измъчвах.

Зелените му очи изглеждаха празни както, при влизането ѝ в стаята му преди часове.

— Поне Изабо ти прощава — промълви безутешно той. — Пол никога не ми прости, да не говорим за сестра ми. Това е една от многото причини, поради които не може да ме понася.

— Не е честно да те товари с тази вина!

Джеймс вдигна рамене.

— И тя се чувства виновна. След като съпругата на Пол бе убита, Хонория настоя брат ми да отмъсти на убиеца. Искаше разплата, но не можеше да я осъществи със собствените си ръце. Ние сме зло семейство, трябва да знаеш.

Джеймс замълча и здраво стисна устни — знак, че темата е приключена. Пръстите му продължаваха да милват корема ѝ, но той не я поглеждаше. Даяна реши да не го разпитва. Имаха предостатъчно време. По-добре да попита нещо друго.

— Защо ми каза, че никога няма да зачена от теб?

Джеймс измъчено изкриви лице.

— Не бих искал да говоря за това. Никой мъж не признава, че семето му е негодно.

— Откъде знаеш?

Той ѝ хвърли ироничен поглед.

— Нека да кажем, че имам сериозни основания да предполагам.

— Искаш да кажеш, че никоя от любовниците ти не е забременяла?

— Нещо подобно.

Даяна се замисли.

— Може пък те да са били безплодни. Знаеш, че това се случва при жените.

— Но не при толкова много.

Трябваше ѝ малко време, за да вникне в смисъла на думите му.

— По дяволите, Джеймс Ардмор! — извика тя и се изправи на лакти.

— О, не, няма да ти кажа с колко жени съм бил.

Тя седна и го изгледа унищожително.

— Наистина ли ме мислиш за толкова вулгарна? Изобщо не искам да знам броя на любовниците ти!

— Мисля, че си просто любопитна, но не ти се ще да го признаеш. — Той я целуна и нареди строго: — Обърни се.

— Какво?

— Казах да се обърнеш. Ще ти покажа нещо интересно.

Даяна погледна към прозореца. Навън бързо се развиделяваше.

— Няма време за показване. Вече е утро.

— Още е нощ.

— Джеймс...

— Какво ти е? Уморена ли си?

Тя прокара език по подутата си долна устна.

— Всъщност не.

— Хайде, обърни се.

Тя се подчини и легна по корем, докато кръвта ѝ се затопляше от очакване. Опита се да се намести удобно върху стария матрак, макар да съзнаваше, че това няма значение. Без да я предупреди, Джеймс я хвана от двете страни, дръпна я към себе си и устремно проникна в утробата ѝ.

Тя отвори широко очи и от гърлото ѝ се изтръгна пъшкане, което бързо премина в сладостен стон. Вярваше, че е преживяла истинско блаженство, но онова, което изпита в този момент, беше много по-силно от всичко друго. Беглата мисъл, че той ще ѝ покаже още много начини да се любят, се рееше в края на съзнанието ѝ и още повече я възбуждаше.

Сега обаче не беше способна да мисли свързано. Джеймс се движеше в нея, твърд и горещ. Тя смачка чаршафа в юмруците си и пъкна края му в устата си, за да задуши виковете си. Извиваше се и стенеше задавено, изцяло отдадена на триенето на горещия му член, но тежките му ръце върху дупето ѝ не ѝ позволяваха да се надигне.

— Още ли ме обичаш, скъпа?

Тя нямаше представа какво точно е отговорила, но то явно го задоволи. Джеймс се засмя тихо, легна върху нея с цялата си тежест, пошепна името ѝ и целуна косата ѝ.

Бавно, съвсем бавно Даяна се върна от прекрасния свят на насладата в реалността. Отново усети смачканите чаршафи, влажните възглавници, хладния въздух върху запотената си кожа. Той лежеше върху нея, но тя не се чувстваше неудобно. Даже се наслаждаваше на тежестта на тялото му. Той беше силен и прекрасен. Колко хубаво би било да остане така до края на живота си.

Джеймс изохка изтощено и се отдели от нея. Целуна я по гърба и полегна отстрани.

— Няма ли да поспим малко? — попита шепнешком тя.

Той се засмя тихичко и топлият му дъх помилва тила ѝ.

— Да, скъпа, ще те оставя да поспиш.

— Благодаря...

Тя се плъзна почти веднага в обятията на Морфея и не чу отговора му:

— За мен беше удоволствие, любов моя.

Дебели филии хляб, дебели резени козе сирене. Огромни портокали от дърветата в градината. Мармалад от малини и къпини. Препържена шунка. Силно, прясно сварено кафе, подсладено със захар и ром. Джеймс напълни чинията си с всичко, до което може да се добере, и се отдаде на насладата от обилната закуска. Слънцето

влизаше безпрепятствено в стаята, а адмиралът се правеше, че чете вестник отпреди шест месеца.

Двамата трябваше да обсъдят много неща, но Джеймс умираше от глад и реши, че проблемите може да почакаат. Отдавна не беше чувствал такъв глад. Но пък и никога не се беше любил цяла нощ с жена като Даяна. Бариерата между физическата любов и чувствата, която бе издигнал много отдавна, рухна като гнила стена. Досега не знаеше колко прекрасно и колко изтощително е да се любиш с жена с радост в сърцето.

Вече бе погълнал първата порция шунка и си взе още. Намаза поредната филия хляб с ментово желе и посегна за още една.

— Мисис Прингъл е отлична готвачка — отбеляза доволно той.

Адмиралът го изгледа иронично над ръба на вестника.

— Ще ми кажете ли за кораба?

— Какъв кораб? — попита небрежно Джеймс и се зае да бели един портокал.

— Пристигна точно навреме. В мига, когато имахте нужда от него.

— Прав сте, точно навреме — съгласи се с пълна уста Джеймс.

Адмирал Локууд остави вестника.

— Колко време сте планирали това малко приключение?

— Години.

— Правите така, че случайностите да работят за вас, нали?

— Старая се. — Джеймс раздели портокала на парченца. — И вие си имате тайни, адмирале.

— Какво ще правите сега?

— Ще си замина. Не бих могъл да продължа да живея на острова в компанията на Малори. Пощадих го заради вас, но това не означава, че един ден няма да загубя самообладание и да го убия.

— Няма да ви се удаде такъв случай — отвърна мрачно адмиралът и Джеймс смаяно вдигна вежди. — Малори е мъртъв. Тази сутрин е изпил цялото шише лауданум.

Джеймс спря напред движението. Резенчето портокал остана точно пред устата му. След малко отпусна ръка.

— По дяволите!

— Историята, която разказахте, е ужасяваща, Джеймс. Дълбоко в сърцето си аз знам, че Малори се е променил, но вие сте прав: престъпленията му няма как да бъдат заличени. Той ви е ранил право в сърцето. — Адмиралът кимна замислено. — Снощи той ми каза, че ще посегне на живота си. Мисля, че това беше най-доброто. Така поне си отиде с достойнство.

Джеймс закри очите си с ръце и се опита да разбере какво изпитваше. Облекчение? Да, но и гняв, че не той е взел решението. След малко вдигна глава.

— Няма да се преструвам, че съжалявам за смъртта му.

— Опасявах се, че ще побеснеете. Все пак той ви отне и последния шанс да упражните справедливост.

— Аз взех решението си още вчера в пещерата. Пощадох го заради вас и заради дъщеря ви.

— Благодарен съм ви за това решение. Оставихте го да се разкае.

— Не ме превръщайте в герой. Бях само на косъм от натискането на спусъка. Ако сам не бе посегнал на живота си, сигурно щях да се изкуша да го убия. Нищо по-просто от това.

— Знам.

Двамата се погледнаха. Джеймс не би могъл да каже какво изпитва в този момент адмиралът: гняв, облекчение, разкаяние? Проклетите англичани посрещаха ударите на съдбата с желязно самообладание. Гореве главата и никакви вълнения!

Даже когато ставаше дума за живота и смъртта. Или за любовта.

— Днес следобед ще го погребем в морето. Предполагам, че няма да присъствате.

Джеймс стисна устни.

— По-добре не.

— Е, добре. Впрочем, вие не отговорихте на въпроса ми за кораба.

Джеймс се успокои. И той умееше да играе тази игра.

— Френска фрегата. Помолих капитана да обикаля известно време по тези ширини, но да остане на разстояние, докато не види сигнала ми.

— Защо не хвърли котва при нас? Френският капитан сигурно ще се радва да слезе на остров, който принадлежи на англичанин. Нищо, че Хейвън е само малко парче земя. Ние сме във война.

Джеймс намаза нова филия с меко сирене.

— Казах му, че ще му дам сигнал дали да се приближи. Ако не види сигнал, да си върви по пътя.

— И не дадохте такъв сигнал?

— Не.

— Можехте да си заминете с него.

— Прав сте, но преди да си тръгна, трябва да уредя някои неща.

— И какви са те? — попита напрегнато адмиралът.

Джеймс не бързаше да отговори. Наряза филията на парченца и започна да яде.

— Искам да се оженя за Даяна. Моля да ми дадете благословията си.

В стаята се възцари тишина. Джеймс престана да яде. Адмиралът го гледаше със сиво-сините си очи, досущ като тези на дъщеря му.

— Искате да се ожените за Даяна? — повтори тихо той и погледът му потъмня. — Защо?

Въпросът изненада Джеймс. Беше очаквал Локууд да се ядоса и да му заяви, че е съвсем естествено да се ожени за дъщеря му след случилото се през нощта. Не може да не е чул какво става в стаята му.

— Защото тя наистина е прекрасна жена — отговори бавно Джеймс, натъртвайки на всяка дума. — И защото я обичам.

Адмиралът примигна и погледът му се разведри.

— Сигурно знаете, че тя има зад гърба си много нещастен брак. Не биваше да ѝ позволявам да се омъжи за онзи човек и горчиво съжалявам за това. Но капитанът на Едуард Уортинг твърдеше, че той е герой.

Джеймс вдигна глава.

— По-скоро е искал да каже, че Едуард Уортинг има блестящи изгледи да се издигне.

— Да, капитанът каза и това. Не знам защо, но тогава повярвах, че блестящата кариера ще го направи добър човек... и добър съпруг за моята дъщеря.

— Чули сте само онова, което е искал да чуе бащата у вас. Не сте познавали Едуард Уортинг.

Адмиралът сведе глава.

— А би трябвало да го познавам. За съжаление това се отнася и за вас. Знам само какви истории се разказват за геройствата ви. Разказвали са ми как изникват буквално от нищото, когато военни бригантини нападнат беззащитен кораб, как спасявате нападнатите и изчезват, без да поискате възнаграждение. В живота ви има предостатъчно материал за героични песни.

— Не аз съчинявам тези истории. Хората даже говорят, че „Аргонавт“ е призрачен кораб. А ние сме напълно реални.

— Наистина не мога да твърдя, че сте почтен човек — продължи с лека усмивка адмиралът. — Вярно е по-скоро обратното. Вие лъжете, за да постигнете целите си — нищо, че те в повечето случаи са почтени. Но аз ви наблюдавам внимателно, откакто сте тук, и съм открил доста добри неща. Отнасяте се с много нежност към Изабо, спасихте живота на лейтенант Джак, понасяте със забележително спокойствие гневните изблици на дъщеря ми и не й се сърдите за личните обиди.

— Харесвам избухванията на Даяна. Прекрасна е, когато очите й святкат от гняв.

— Много прилича на майка си — въздъхна адмиралът. Изведнъж очите му овлажняха и той засрамено извърна глава. За да му даде време да се овладее, Джеймс взе резен портокал и го захапа.

Точно тогава вратата се отвори и на прага застана Даяна. Джеймс се обърна към нея като привлечен с магия. Адмиралът също вдигна глава и я измери с изпитателен поглед, Даяна се изчерви като рак.

Косата й беше грижливо сресана и сплетена на плитка. По челото й падаха малки къдрички. Простата рокля беше грижливо изпрана и изгладена, високото деколте беше украсено със ситни рюшчета. Джеймс беше оставил по гърдите й белези и тя явно се стараше да ги прикрие.

Без да каже дума, тя отиде на мястото си в другия край на масата.
— Тъкмо говорехме за теб, скъпа.

Даяна посегна към хляба. Пръстите ѝ трепереха.

— О, така ли? Защо не си намерихте по-интересна тема? — Тя намаза филията с меко сирене, сложи отгоре мармалад и ментово желе и започна да яде със същия апетит като Джеймс.

Адмиралът я наблюдаваше с внезапно, омекнал поглед. Той обича дъщеря си, каза си за пореден път Джеймс. Веднъж вече я е изгубил заради идиот като сър Едуард и ще му е много трудно да я изгуби втори път.

— Къде ще живеете? — попита рязко Локууд.

Даяна бавно остави филийката.

Джеймс се направи, че не забелязва смайването ѝ.

— В Чарлстаун и тук — отговори небрежно той. — Нямаме причини да се откажем от Хейвън.

— Но вие сте човек извън закона — припомни му адмиралът.

— Само в Англия. А и вероятно ще успеете да ме убедите да се откажа от някои свои крайни наклонности, например да забравя враждебността си към англичаните.

— За колко време? Англия е пред война с Америка.

Джеймс вдигна рамене.

— Ще видим.

— Трябва да помислим и за Изабо.

— Вече мислих за нея. Тя е добро дете. Прекрасна като майка си.

Даяна посегна към ножа. Лицето ѝ пламтеше.

— Ще позволят ли джентълмените да попитам какво обсъждат?

— Къде е Изабо? — попита бързо Джеймс.

— Тъкмо се облича. Рано сутринта отидохме да се изкъпем в морето.

Джеймс изтръпна. Желанието му моментално се събуди. А допреди минута беше убеден, че го е задоволил за дълго напред. Забрави да яде и си представи как тя се съблича, влиза в морето и вълните обливат голото ѝ тяло. Проклятие! Как бе пропуснал тази гледка!

— Може би по-късно ще я изведем на разходка — отбеляза той и се усмихна самодоволно. — Ние двамата.

Даяна поклати глава.

— Имам много работа. Мисис Прингъл се нуждае от помощта ми.

— Даяна... — започна баща ѝ, но в този момент в стаята влезе мисис Прингъл с нова чиния препечен хляб.

— Добро утро, милейди. Днес всички сте много гладни.

Даяна се изчерви до корените на косата.

— Къде е лейтенант Джак? Би трябвало вече да е станал.

Мисис Прингъл взе няколко празни чинии от масата.

— Преди малко му занесох кафе и той ми каза, че се чувства зле. Пак го боли главата. Посъветвах го да лежи неподвижно. Дано му помогне.

Тя излезе от стаята, като преди това удостои Джеймс с многозначителен поглед. Даяна стана и взе една празна чиния.

— Ще направя закуска на лейтенант Джак.

— Моля те, Даяна, седни — спря я спокойно адмиралът. — Трябва да говоря с теб.

Тя напълни чинията с хляб, плодове и шунка.

— Не искам бедният лейтенант Джак да гладува, татко. Продължавайте да си говорите без мен. Вече знаете как.

Тя буквално избяга от стаята за закуска с табла в ръце.

Двамата мъже се спогледаха учудено. След дълго мълчание, прекъсвано само от поривите на морския вятър, адмиралът помоли:

— Разкажете ми за дома си в Чарлстън.

Джеймс се взираше в затворената врата.

— Къщата е много хубава. Строена е от дядо ми. Гледа към пристанището. Отдавна е в ръцете на сестра ми и вярвам, че е в отлично състояние.

— Ще има ли стая за гости? Например за един английски адмирал? За човек, който иска само малко спокойствие?

— Разбира се. Имаме десет стаи за гости. Със сигурност ще има поне една, която да отговаря на вкуса ви. Хонория ще се радва да приеме в дома си такава високопоставена личност. А аз много бих искал да ви се отплатя за гостоприемството.

— Уморен съм, Джеймс — въздъхна адмиралът. — Войната беше много дълга. Мислех си, че тук ще намеря тихо убежище, но...

— Но се появих аз. — Джеймс се усмихна мрачно. — Наруших спокойствието ви и откраднах дъщеря ви.

— Искам само Даяна да е щастлива. Преживяла е много лоши неща. Едуард ѝ вгорчаваше живота колкото можеше.

Джеймс тъкмо щеше да каже, че ще даде всичко от себе си, за да направи Даяна щастлива, когато тя се върна в стаята за закуска. Таблата все още беше в ръцете ѝ.

— Нещо не е наред, татко. — В гласа ѝ прозвуча тревога. — Не можах да събудя лейтенанта.

Двамата мъже скочиха и се втурнаха нагоре по стълбата. Даяна беше толкова разтревожена за лейтенанта, че забрави обезпокояващия разговор между баща си и Джеймс. Джеймс изглеждаше така, сякаш бе повярвал, че преди да си отиде от живота, Блек Джак Малори е сторил нещо на бедния лейтенант. Не, това беше смешно. Тази сутрин мисис Прингъл бе открила Малори мъртъв в леглото му и едва по-късно бе говорила с лейтенант Джак.

Даяна бе узнала за самоубийството на Малори от старата икономка. Първото ѝ чувство беше облекчение, второто — срам. Тя не познаваше мъжа, наричащ се Джесъп, така добре като баща си, но той беше лоялен към нея и се държеше добре с Изабо. Ала когато чу, че е убил жестоко жената и децата на Пол Ардмор, тя изпита ужас и гняв.

Може би смъртта му ще облекчи поне малко болката на Джеймс, повтаряше си тя. Може би дори ще го излекува.

Мисис Прингъл се погрижи за тялото на Малори, а Даяна отведе Изабо на плажа, за да не разбере какво става. Като узна, че приятелят ѝ си е отишъл от тях, дъщеря ѝ се разплака горчиво.

Сега Изабо стоеше на горната площадка на стълбата и следеше със страхлив поглед Даяна, Джеймс и адмирала, които тичаха нагоре. След малко се обърна и хукна пред тях. Плитката ѝ се люлееше на гърба.

Джак живееше в малка стая в задната част на къщата, от която се откриваше поглед към скалите, плажа и градината. До появата на неканения гост стаята не се обитаваше и беше оскъдно обзаведена, също като тази на Джеймс: легло, скрин и маса за миене. Лейтенант Джак лежеше по гръб и не помръдваше.

Отначало Даяна си помисли, че е заспал дълбоко. Изглеждаше спокоен, само лицето му беше бяло като вар.

Джеймс отиде бързо до леглото и сложи ръка върху гърдите на болния. Даяна бе направила същото, когато не успя да го събуди.

— Диша. — Джеймс повдигна младия англичанин и леко го раздруса. — Хайде, Джак, събудете се!

Главата на лейтенанта се отпусна безсилно. Русата коса изглеждаше тъмна на фона на бялото лице. Джеймс вдигна единия му клепач, после другия и се обърна с мрачно лице към адмирала:

— Лоша работа...

Даяна прехапа устни. Баща ѝ също пристъпи към леглото.

— Раната му беше много лоша. Страх ме е, че няма да зарасне, но ние не сме в състояние да му помогнем. Сигурно някъде в тялото му се е пукнал кръвоносен съд.

— Какво ще правим? — попита настойчиво Даяна. Бедният лейтенант Джак. Сигурно през цялото време се е чувствал зле, а тя го караше да обикалят острова. После тревогата за Джеймс я обсеби и тя престана да обръща внимание на лейтенанта. А той все още не си беше възвърнал паметта. Въпреки че се държеше подчертано безгрижно, тя бе забелязала мъката и болката в очите му и сега се срамуваше от поведението си. Какво ли щеше да каже баща ѝ?

Джеймс обърна главата на Джак на една страна и опипа мястото зад ухото, където беше раната. Лицето му помрачня още повече.

— Трябва му лекар.

— На Хейвън няма лекар — отзова се глухо баща ѝ.

Мисис Прингъл влезе шумно в стаята и застана до леглото. И нейното лице издаваше тревога.

— Веднага забелязах, че нещо не е наред. Говорих малко с него, след като вие, милейди, слязохте на плажа с Изабо.

— Каза ли ви, че го боли главата? — попита бързо Джеймс.

— Да, каза, че болката е много силна — потвърди икономката.

Джеймс сложи ръка върху челото на лейтенанта.

— Лицето му е студено, но раната гори. Правили ли сте някога трепанация, адмирале?

— Веднъж гледах... отдалеч. Хирургът беше много сръчен. За съжаление нямам представа какво точно правеше.

Даяна закърши ръце.

— Какво е трепанация?

— Пробива се дупка в черепа — отговори делово Джеймс.

— Това намалява налягането и лошите течности изтичат навън.

И аз не знам какво точно става, но явно има ефект.

— Вие можете ли да го направите? — попита адмиралът.

— На кораба ми винаги е имало лекар. Най-способният, когото можех да намеря.

— И на моя кораб беше така.

Двамата капитани се спогледаха безпомощно.

— Бихме могли да опитаме — предложи несигурно Локууд.

— Сигурно ще го убием. Не знам къде да направя дупката.

Джеймс помисли малко и рече:

— Но вие имате лодка.

Адмиралът плесна с ръце.

— А вие имате френска фрегата!

— Да, бих могъл да се опитам да я настигна с вашата лодка. Или да отида в Плимут. Това са около сто морски мили, прав ли съм? Някъде по пътя може да срещна кораб. Или няколко.

— Английски кораби, чиито капитани с радост ще ви вземат на борда — отговори гневно адмиралът. — Ще отида аз.

— Аз съм по-добър моряк и съм по-бърз от вас — възрази спокойно Джеймс. — И Даяна се нуждае от вас тук.

— С други думи, аз съм стар и негоден? — изфуча сърдито адмиралът.

Лицето на Джеймс се втвърди.

— Щом искате да го кажете така. Тук не става въпрос за гордост, а за живота на Джак.

Локууд кимна мрачно. Даяна стисна ръце в юмруци.

— Ако двамата джентълмени благоволят да чуят още едно мнение, с радост ще им кажа, че са полудели.

Джеймс я изгледа с присвити очи.

— Много добре знам какво си мислиш. Но това е най-доброто решение.

— Аз ще тръгна с лодката. Аз се оправям с платната не по-зле от всеки моряк. Доказвала съм го много пъти.

— Не! — извикаха в един глас адмиралът и Джеймс.

Даяна стисна зъби.

— Аз съм отличен моряк. Учили са ме най-добрите. — Хвърли многозначителен поглед към баща си и добави: — А и британските капитани не ме търсят за извършени престъпления срещу короната.

Джеймс я измери с хладен поглед.

— Сигурна ли си? — Преди тя да е намерила какво да му отговори, той продължи: — Аз пък знам, че всеки екипаж ще се радва да спаси сама жена с червена коса, изпаднала в беда. И какво ще стане с Изабо, ако ти вържат камък на шията и те хвърлят в морето?

Даяна замлъкна. Лицето ѝ пламна. Джеймс беше прав. Ако с нея се случи нещо, Изабо ще остане сама. Забележката на Джеймс, че всеки екипаж ще се радва да я „спаси“ в открито море, предизвика студени тръпки по гърба ѝ. Да, тя беше дъщеря на адмирал Локууд, но в тези води кръстосваха не само английски кораби.

— Нима твърдиш, че трябва да отидеш ти, защото никой няма да страда, ако умреш? — попита задавено тя.

Джеймс я погледна втренчено.

— Да, точно това исках да кажа.

— Джеймс Ардмор, ти си един проклет, надменен глупак!

— Повтаряш се, скъпа.

Джеймс вирна брадичка и излезе от стаята. Другите трима останаха загледани след него. Даяна първа проумя какво се готви да направи той, бутна баща си и мисис Прингъл и изскочи от стаята като вихър. Чу как Изабо понечи да я последва, но баща ѝ я спря.

Даяна се спусна по стълбата и излезе през отворената врата. Джеймс не бе излязъл, за да остави другите да обсъдят въпроса на спокойствие. Не желаше да им даде време да вземат решение. Излезе, за да отиде в залива и да подготви лодката за отплаване.

Когато искаше, той реагираше бързо и решително. Тя го преживя в пещерата, когато потоци складираните там оръжия. Когато стигна до портичката на градината, той тъкмо бе напълнил два мяха с вода от цистерната. Тя прибра полите си и хукна след него. Той чу виковете ѝ, но не се обърна.

Даяна го настигна едва в залива. Вече беше отвързал лодката. Тя се хвана за борда и изпъшка от болка.

— Джеймс!

Той продължи да навива въжетата.

— Идвам с теб! — извика тя.

Той се обърна и я измери с мрачен поглед. Тя очакваше саркастична забележка или незабавни действия: ей сега ще я метне на рамо като чувал, ще я отнесе някъде и ще я върже. Точно това можеше

да се очаква от него. Погледът на зелените очи беше студен и непоколебим.

Джеймс не направи нищо подобно. Хвърли в лодката още едно въже и кимна.

— Съгласен съм. Тръгваме.

Даяна зяпна смаяно. Правилно ли бе чула? Той я изгледа равнодушно, обърна ѝ гръб и избута лодката във водата.

Даяна се прехвърли през борда и седна на пейката точно когато първата вълна удари носа на лодката. Джеймс, нави още няколко въжета, правейки се, че не я забелязва.

— Почакай! — извика тя и скочи. — Никой не знае, че тръгвам с теб. Трябва да им кажа.

Той продължи да работи.

— Джеймс, спри!

Той се обърна. Без да каже дума, хвърли последното въже в лодката и скочи вътре. Наведе се, вдигна полите ѝ и посегна към колана на панталонките.

— Какво правиш?

— Ще ти сваля панталонките.

Той развърза връвта, пренебрегвайки опитите ѝ да му попречи. Смъкна панталонките и ги свали от босите ѝ крака. Изправи се, нави дрехата на кълбо и я метна на брега. Улучи точно. Меката материя се залепи за мокрия пясък.

— Джеймс!

— Като го намерят, ще се сетят, че си тръгнала с мен — обясни все така равнодушно той. Очите му бяха корави като стъкло.

Даяна беше готова да го цапне и едва се въздържа. Лицето му беше абсолютно безизразно. Подиграваше ли ѝ се, триумфираше ли — или просто беше бесен от гняв? Брегът се отдалечаваше бързо и панталонките ѝ скоро се изгубиха от поглед.

Даяна поклати глава и седна на пейката.

— О, да вървят по дяволите!

Без да отговори, той застана под мачтата и вдигна платното.

Баща ѝ имаше секстант, компас и карта. Даяна знаеше точно къде се намират. Докато се занимаваше с платното, Джеймс ѝ заповяда да

държи курс север-североизток.

Тя знаеше, че Джеймс иска да я подложи на изпитание. Да провери дали тя наистина е толкова добър моряк, за какъвто се представя. Тя вдигна секстанта към хоризонта, погледна покрай уреда, разчете позицията, хвърли поглед към компаса и картата и хвана кормилото.

Джеймс вдигна платното и го насочи по вятъра. Малката лодка се разлюля, но бързо напусна защитения залив и се понесе по вълните. Джеймс върза платното и отиде на кърмата. Вятърът развя дългата му коса и слънцето ѝ придаде още повече блясък.

Той взе секстанта, провери местоположението на лодката и хвърли поглед към кормилото. Даяна вдигна вежди.

— Справям се не по-зле от всеки британски лейтенант.

Джеймс не отговори. Седна на пейката пред нея и хвана въжетата на платното, за да го стегне или отпусне при промяна на вятъра.

Даяна впи поглед в гърба му под плътния жакет.

— Ти сигурно си убеден, че жените не могат да бъдат полезни на кораба ти.

Той ѝ хвърли бърз поглед и най-сетне благоволи да заговори.

— На кораба ми имаше много жени. Сега е само една. Съпругът ѝ я научи да управлява плавателни съдове и тя стана дяволски добра.

— Какво се случи с мъжа ѝ?

Джеймс вдигна рамене.

— Според мен го е убила. Той беше пират с разрешение на кралицата и я насиняваше от бой ей така, за удоволствие. Никога не съм я питал какво е станало с него.

Тя преглътна обяснението му мълчаливо.

— Ако преди година бях тръгнала с теб, когато ме помоли — попита след малко тя, — щеше ли да очакваш да стана част от екипажа ти?

Той я погледна през рамо.

— Не. Но ако знаех, че умееш да управляваш кораб, щях да те пратя при Хендерсън на кърмата.

Даяна си представи живота на кораба и потръпна. Всеки ден да попълва картите, да определя местоположението, да следи с поглед Изабо, докато тя тича по палубата. А нощем да лежи в обятията на

Джеймс и да се взира в звездното небе. От прозореца на капитанската каюта.

— Джеймс...

Той развърза едно въже, стана и развърза още едно.

— Имал ли си много жени на кораба?

— Десетина. През годините.

— Всички ли са ти били любовници?

Той не отговори веднага.

— Защо искаш да знаеш?

— Просто искам.

Вятърът духна косата му в лицето и той безучастно я приглади назад.

— Две.

— Ще ми разкажеш ли за тях?

— Не.

Даяна не откъсваше поглед от лицето му. Погледът му си остана непроницаем. Накрая тя кимна хладно.

— Няма значение.

Джеймс ѝ обърна гръб и опъна платното. Даяна се разтрепери. Вятърът се засилваше. Слънцето пареше кожата ѝ. Сигурно скоро ще изгори.

Тя си заповяда да не мисли за казаното от Джеймс и отвори сандъчето под пейката, където беше намерила секстанка. Извади дебел плетен пуловер и го нахлузи през главата си. Когато се опита да мушне ръце в ръкавите, без да пуска кормилото, се заплете. Главата ѝ остана покрита от пуловера.

Една силна ръка я освободи. Джеймс седна до нея и опъна ръкава, за да може тя да мушне ръка. Даяна издърпа пуловера надолу, за да покрие талията си, и въздъхна доволно. Пуловерът спираше вятъра и топлеше гърдите и гърба ѝ.

Джеймс я прегърна и я притисна до себе си.

— Радвам се, че идваш с мен — пошепна в косата ѝ той. Ръката, която притискаше гърба ѝ, беше топла и вдъхваше сигурност.

— Доколкото си спомням, ти ми забрани да дойда — отговори високомерно тя.

— Не е така. Бях против да тръгнеш сама. Ще се съгласиш, че това е лудост. Но двама души може да управляват лодката по-добре от

сам човек. Смятам, че ще поддържаме средна скорост от пет възела. Ако времето не ни изиграе номер, утре рано ще сме в Плимут.

— Беше глупаво от твоя страна да тръгнеш сам. Какво ще стане, ако слезеш на сушата и попиташ за лекар с американски акцент? Ще се издадеш още щом си отвориш устата.

— В Корнуел има хора, които ще ми помогнат. Както стана миналата година в Кент. — Той се усмихна многозначително. — Срещу ответна услуга, разбира се.

Беше прясно избръснат и миришеше на сапун. Погледът на зелените очи я стопли.

— Ответни услуги? Да не би да гониш пирати, които ги тормозят?

— Нека го кажем така: ние споделяме враждебността си към английските фрегати, които си пъхат носа навсякъде.

— О, значи говориш за контрабандисти? — Даяна въздъхна примирено. — Трябваше да се сетя. Твоят свят е пълната противоположност на моя, Джеймс Ардмор.

— Контрабандистите са честни хора, скъпа. Поне в сравнение с твоя велик съпруг.

Дълбоко в себе си Даяна се съгласи с него. Ако контрабандистите можеха да помогнат на лейтенант Джак, тя щеше да им благодари искрено. Знаеше, че бедните хора по крайбрежието печелят хляба си главно с контрабанда. Джеймс Ардмор, естествено, беше герой за тях.

Вятърът се обърна и тя завъртя кормилото. Джеймс опъна едно въже, седна отново до нея и я привлече до гърдите си. Сърцето му биеше в гърба ѝ бавно и равномерно. Сигурно е плавал стотици пъти по този маршрут. Изпълнявал е мисията си да гони пиратите и да освобождава пленниците на английските фрегати.

Той сложи ръка върху корема ѝ и тя потръпна. Ако причината за плаването им не беше раната на лейтенант Джак и ако не се излагаха на опасност, тя би се наслаждавала на възможността да се носи с него така по вълните и да лежи в обятията му. Би било прекрасно заедно да преживеят вълнуващи приключения.

Тя знаеше, че това чувство е илюзия. Ако успеят да стигнат до Плимут и да намерят лекар за бедния лейтенант, Джеймс сигурно ще я прати обратно и ще се прехвърли на собствения си кораб.

Той бе намерил Блек Джак Малори. Мисията му беше изпълнена. Нямахше причини да остане на остров Хейвън.

— Джеймс — попита замислено тя, — защо дойде сам на Хейвън?

— Нима забрави, че претърпях корабокрушение? — засмя се тихо той. — Нямах особен избор.

— Защо екипажът ти не се появи, за да те спаси? Нима хората ти се отнасят с безразличие към съдбата на капитана си? Как така позволиха морето да те изхвърли на острова на един английски адмирал? От тях се очаква да претърсят морето и да те намерят. Твоят ирландски лейтенант е способен човек. Сигурна съм, че щеше да се справи.

Джеймс мълча доста, преди да отговори.

— „Аргонавт“ имаше да върши друга работа.

— А защо ти не отиде с тях? Знаем, че са предприели нещо срещу английската флота, не е нужно да ми казваш какво. Можехте да свършите работата заедно и после да гоните Блек Джак Малори. Защо държеше да го направиш сам?

Даяна очакваше изблик на гняв или ледено мълчание, но Джеймс отново я изненада.

— Трябваше да го направя сам.

— И накрая го остави жив.

Ръката, която стискаше въжетото, се скова и кокалчетата на пръстите побеляха.

— Да. Всичко свърши.

В гласа му нямаше и капка от емоция. Даяна се обърна и го погледна. Очите му бяха безизразни, празни, вцепенени. Такъв беше и снощи, когато го завари да се мие в стаята си.

Мъката му заплашваше да я надвие и тя намери спасение в гнева.

— Как можеш да се държиш така, сякаш това няма значение?

В зелените очи блесна гняв.

— Наистина няма значение. Ако бях убил Блек Джак Малори, щях ли да върна към живот жената и децата на Пол? Щях ли да върна брат си сред живите и да го направя весел и жизнен както преди? Никога. Колкото и пирати да премахна, вече е много късно.

Безутешността в думите му я трогна до дън душа.

— Ти все пак се опита да отмъстиш — напомни му тихо тя.

— Отмъщението е губене на време. Знаех го отдавна, но нещо ме тласкаше да продължа да преследвам Малори. Нямах друг избор.

Даяна си припомни своето дребно, жалко отмъщение към съпруга си, който никога нямаше да я обикне истински. Тя окуражаваше обожателите си и се държеше скандално, за да накаже сър Едуард Уортинг, че не я обича. Само че игричките ѝ не го накараха да се влюби в нея и да се отнася с нея като със своя любима съпруга. Случи се точно обратното.

— Винаги има избор — рече тихо тя. — Ние и двамата избрахме отмъщението.

Той я изгледа мрачно и вдигна високо забележителните си черни вежди. Даяна протегна ръка и помилва лицето му. После се облегна на гърдите му и затвори очи.

Джеймс не каза нито дума. Лицето му не се промени. Когато след малко отново стана, за да прибере част от платното, не се върна при нея, а остана на средната пейка, мрачно загледан към морето.

Рано сутринта двамата изтеглиха лодката на брега в близост до Плимут. Даяна изпитваше непреодолимо желание за сън. Джеймс я хвана здраво през кръста и я поведе по каменистия плаж към гостоприемните жълти светлини на селото.

Даяна не искаше нищо друго, освен да се строполи върху първото ѝ попаднало легло и да заспи. Надяваше се приятелите на Джеймс, каквито и да са, да ги пуснат в топлата стая и да им дадат възможност да се наспят. За съжаление стана нещо друго. Продължиха нагоре по брега. Човекът, с когото Джеймс беше разговарял, вървеше напред и говореше на трудноразбираем диалект.

Пристигнаха в тъмно село и отседнаха в хан, управляван от едра жена с беззъба уста. Тя ги поведе по тясна стълба и Даяна трябваше да се държи за стената, за да не полети надолу. Добре, че Джеймс беше зад нея и не ѝ позволяваше да падне.

Влязоха в просторна стая с камина, маса и огромно легло със завеси.

Даяна вече не знаеше защо е дошла тук и къде изобщо се намира. Мислите ѝ кръжаха около събитията преди година. Какво се бе случило оттогава? Може би само е сънувала изминалата година. Може би пак е в същата гостоприемна стая, където бе водила ожесточен спор с Джеймс Ардмор, копнеейки отново и отново да усеща целувките му.

Джеймс я положи внимателно на леглото. Тогава разсипах супата на пода, спомни си Даяна. Сигурно някой я е изтрил междуременно.

Джеймс свали ботушките ѝ и я зави с дебело одеяло. После ѝ обърна гръб. Даяна изохка протестиращо и той се обърна. В погледа му се четеше колебание.

— Искаш ли да остана? — попита той с мелодичния акцент, който тя толкова обичаше.

Даяна беше твърде уморена, за да каже нещо, затова само кимна. Той въздъхна примирено.

— Е, добре.

Джеймс се съблече бавно. Макар да умираше за сън, тя изчака с отворени очи, докато го видя гол на фона на огъня в камината. Светлината подчертаваше мускулите му и позлатяваше наболата брада по лицето му.

Той отметна завивката, легна при нея и зави и двамата. Сложи ръка на кръста ѝ и я привлече към себе си. Тя прошепна нещо неразбрано и потъна в обятията на съня.

Джеймс лежеше буден и я гледаше. Умните ѝ въпроси на лодката го развълнуваха. Тази жена гледаше право в сърцето му. Даже миналата година, когато я отвлече и тя побесня от гняв. По-добре да я напусне и да си намери жена, която не го познава. С нея ще се задоволява физически и ще забрави Даяна Уортинг.

Невъзможно.

Нощта мина спокойно. Селото беше на около миля от брега, твърде далеч, за да чуват шума на прибоя. Джеймс познаваше селото. Тук живееше приятелят му Огъстъс Толивър. Страхотно име за човек, който плетеше рибарски мрежи. Като всички хора от този край и той имаше още едно занимание, тайно, разбира се. Огъстъс бе изпратил да доведат лекар от Плимут, който щеше да пристигне тук едва утре сутринта.

Джеймс се изкушаваше да попита имат ли новини от „Аргонавт“, но нямаше особено доверие в Огъстъс Толивър и хората му. Знаеше, че те бяха готови да направят всичко за шепа монети, и не искаше да се разчуе, че е разделен от екипажа си. Утре сутринта щеше дискретно да събере сведения. Беше закъснял с няколко седмици за уговорената среща с „Аргонавт“, но беше сигурен, че О’Мали и Хендерсън ще го чакат, докато се появи.

Клепачите му натежаха, но не можеше да си позволи да заспи. Трябваше да е буден, когато Толивър се върне с отговора на посланието му. Винаги когато беше в Англия, се чувстваше напрегнат. Отначало искаше да отхвърли поканата на Даяна да легне до нея, за да остане буден и нащрек. Най-добре би било да намери „Аргонавт“ и да я остави на сигурно място на борда. След това ще изпрати лекаря при лейтенант Джак и двамата с Даяна ще имат повече време един за друг.

Тогава ще ѝ покаже какво наистина изпитва към нея. Представи си как ще я убеждава в чувствата си и се разтрепери. Онова, което правиха миналата нощ, беше само началото. Щеше да ѝ показва

тънкостите на любовното изкуство, докато тя овладее всеки детайл, а после двамата заедно щяха да откриват нови неща. Някога четеше книги по темата и...

Когато фантазията му престана да работи, той си представи ухаещата ѝ коса, меда между бедрата ѝ, мелодичния глас, който се пречупваше в миговете на екстаза. Даяна беше невероятно страстна жена. Миналата нощ той вкуси само повърхността. Предстоеше му да се потопи дълбоко в блаженството, да извади на показ целия ѝ огън и да го разгори.

Джеймс си заповядваше да не заспива, но мислите за прекрасното тяло на жената, която спеше до него, го замаяха. Не усети как бе задрямал, докато не го събудиха горещи целувки.

Мислите, с които бе заспал, го бяха направили твърд като камък и ерекцията му продължаваше. Без да отваря очи, той се наслаждаваше на играта на устните ѝ по тялото си. Дългата ѝ коса се плъзгаше като жива по гърдите и раменете му.

Когато най-сетне отвори очи, той зарови пръсти в косата ѝ и поздрави нежно:

— Добро утро, Даяна.

Тя го погледна стреснато.

— Не исках да те събудя.

Той я прегърна и я привлече към себе си.

— Значи ме нападна, докато спях?

— Аз...

— Съжалявам, че се събудих. Сигурно щях да сънувам нещо прекрасно.

— Според мен сънуваше нещо неприятно. Лицето ти изглеждаше ужасно напрегнато.

Джеймс приглади косата ѝ.

— Не си спомням. Сигурно съм се притеснявал, че се налага да преспим тук. — Той хвърли поглед към прозореца. Небето сивееше. Утрото беше още далеч.

— Можехме да спим на открито — промърмори Даяна, сложи глава на рамото му и започна да милва твърдите мускули. — Като хора извън закона.

— На открито е мокро и неудобно. Сигурно нямаше да ме целуваш така.

Тя плъзна ръка по гърдите му.

— Харесва ли ти онова, което правя?

— Да.

Тя целуна гърдите му и продължи надолу към пъпа. Джеймс изръмжа.

— Това е опасно.

— Винаги си казвал, че съм опасна жена.

Тя облиза бледата кожа под пъпа, обикновено покрита от панталона. Дългата ѝ коса покри ерекцията му, просеща за милувки.

Джеймс стисна ръце в юмруци. Спомни си как се бе събудил на леглото в къщата с превързана рана. До него стоеше Даяна и опъваше чаршафа. Тогава си бе помислил, че тази жена буди в телата на мъжете примитивни, архаични инстинкти. Тогава го бе усетил, усещаше го и сега. Страстта се разливаше като огън във вените му. Вече не смееше дори да диша.

Даяна продължава да го целува, приближавайки се към най-опасната част на тялото му. Дъхът ѝ опари връхчето на мъжествеността му и тя запулсира. Той потръпна, сякаш го бе заляла с горещца супа.

Даяна вдигна глава.

— Не знам как точно да ти доставя радост — промълви тя. И се изчерви. Неговата дива, страстна жена се изчерви плахо като ученичка.

— Справяш се отлично — отговори дрезгаво той. — Прави, каквото искаш. Сигурен съм, че ще ми хареса. Много.

— Не се подигравай. Винаги ми се подиграваш.

— Уверявам те, че в момента изобщо не ми е до подигравки.

Даяна се усмихна триумфално.

— Значи наистина ме желаеш?

— Не е ли очевидно?

Тя отново стана плаха.

— Искам да кажа, че ти ме желаеш и аз те желая. Но невинаги става така, нали?

Сърцето му биеше с все сила, кръвта му се усещаше като разтопен метал.

— Значи имаме късмет.

Копринената ѝ коса отново се плъзна по коравия му член. Ей сега ще експлодира.

Даяна го погледна обвинително.

— Аз ти разкривам сърцето си, Джеймс. Би могъл да проявиш поне малко интерес.

— За какво говориш, по дяволите?

Той беше изцяло съсредоточен върху нея. Върху гласа, устните, езика, аромата ѝ. Ей сега ще се превърне в похотлив звяр.

— Говориш твърде небрежно за физическите ни желания. Сякаш ти показвам някой красив облак на хоризонта.

Тази жена е полудяла, каза си ядно Джеймс.

— Опитвам се да се държа като джентълмен, Даяна. Ти ме убиваш с бавенето си.

— Защо? Какво съм направила?

— Наистина ли искаш да престана да се държа учтиво и изискано?

— Ако тогава ще ми кажеш искрено какво мислиш, да.

Крайниците му трепереха.

— Сигурна ли си? Ами ако не ти хареса?

— Защо да не ми хареса? О, дявол да те вземе!

Джеймс я сграбчи за раменете и я хвърли върху леглото. После се метна отгоре ѝ и я натисна с цялата си тежест. Той се взря в широко отворените ѝ очи и впи устни в нейните. Целуваше я с такава жар и я притискаше така силно, че леглото ей сега щеше да се разпадне под тях.

— Твърде късно, любов моя.

Дръпна кукичките на корсажа ѝ, тънкият плат не издържа и се скъса. Устата му завладя гърдите ѝ. Даяна го прегърна с две ръце и зарови пръсти в косата му.

Той вдигна полата ѝ, доволен, че навреме се е отървал от проклетите панталонки. Червените кичурчета между бедрата ѝ, влажни от желание, блеснаха под трепкащата светлина от камината.

— Искаш ли да вкусиш желанието ми? — попита дрезгаво той. Тя промърмори нещо неразбрано, но той и не очакваше отговор. — Не изказвай желания, скъпа, защото е твърде възможно изпълнението им да не ти хареса.

Последната нощ не беше нищо в сравнение с онова, което изпитваше сега. По вените му се разливаше желание, каквото не беше изпитвал от години. Отдавна, много отдавна не беше давал воля на примитивните си инстинкти.

Той разтвори бедрата ѝ и започна да я целува. Когато езикът му проникна в нея, Даяна изохка сподавено. Вкусът ѝ беше по-замайващ от вино. Джеймс не се стараеше да бъде нежен и сдържан. Ноктите му се впиха в кожата ѝ и докато я милваше с език, палецът му дразнеше чувствителните места.

Даяна се извиваше, стенеше, вкопчваше пръсти в чаршафите. Хвана го за косата и я дръпна с все сила. И тя не беше нежна.

Той продължаваше да пие от сладостта ѝ. Езикът му проникваше навътре и се отдръпваше. Усети как започна оргазмът, наслади се на силните тръпки във вътрешността ѝ. Тя се притисна към главата му и нададе силен вик. Джеймс се надигна бързо, плъзна се по тялото ѝ и проникна в нея с един-единствен силен тласък. Тя го обгърна с две ръце и устните им се сляха. Няколко дълбоки тласъка и оргазмът ги заля с нечувана сила.

— Даяна!

Лицето ѝ изразяваше неземно блаженство. След малко тя отвори очи и той видя, че зениците са станали тъмносини, потъмнели от страст.

— О, Джеймс — прошепна с пресекващ глас тя, — толкова те обичам. Мразя да те обичам, но не мога да го променя.

По бузите ѝ потекоха сълзи. Той се изля дълбоко в нея, падна тежко върху тялото ѝ и облиза сълзите от очите ѝ.

— Омъжи се за мен, Даяна.

Думите му я стреснаха и тя едва не подскочи. С мъка се овладя и остана с гръб към него. Продължи да се облича, правейки се, че нищо не е чула.

След случилото се през нощта тя бе заспала като мъртва. Когато се събуди, установи, че е сама в леглото, а слънцето вече е високо в небето.

Роклята ѝ лежеше на пода. Тя я вдигна и я нахлузи през главата. Един от ластиците на чорапите беше скъсан. Тя го завърза криво-ляво — по-късно ще се опита да го закърпи. Но това не беше всичко. Корсажът ѝ беше скъсан, по бедрата и раменете ѝ имаше сини петна. Сигурно и той имаше синини по ръцете и следи от нокти по гърба.

Като го чу да влиза, тя се обърна с гръб, защото не смееше да го погледне. А той беше както винаги спокоен.

— Донесох ти хляб — каза Джеймс. — Бедна закуска, но по-добре от нищо.

Даяна се опитваше да закопчее корсажа си.

— Трябва да помоля жената долу за игла и конец. Не мога да изляза навън в този вид. Какво ще кажат хората? Не биваше да си толкова... нападателен.

— Доколкото си спомням, ти ме помоли да престана да се държа като джентълмен — засмя се тихо той.

— Да, спомням си, но защо трябваше да ми скъсаш корсажа?

— Забрави проклетия корсаж, Даяна. Омъжи се за мен.

Тя пое въздух и разтърси глава. Имаше чувството, че сънува. Беше тук, на брега, далеч от Изабо и баща си, а лейтенант Джек умираше и се нуждаеше от помощ. Джексъп беше мъртъв, двамата с Джеймс бяха плавали дотук дълго и уморително, а после се бяха любили като диваци. Не е възможно сериозно да я е помолил да му стане жена. Всъщност това не беше молба, а заповед.

— Явно не си спал достатъчно, защото говориш глупости — отбеляза възмутено тя.

— Права си, не можах да се наспя. Признавам, че съм полудял. Как може да искам да те направя своя жена, като ти си най-изнервящата, най-проклетата жена на този свят? Не знам каква е причината, но пак те искам.

Сърцето ѝ заби болезнено.

— Престани, Джеймс.

— Нямах избор, Даяна. Прекара с мен цели две нощи. Никоя изискана дама не би направила подобно нещо, прав ли съм? Какво ще си помисли баща ти?

Даяна се обърна като ужилена. Той стоеше край камината, където огънят почти беше догорял, с леко разкрачени крака и скръстени на гърдите ръце. Говореше небрежно, очите му гледаха спокойно.

— Аз и преди не се ползвах с особено добро име — отговори ледено тя. — Искам да кажа, преди да те срещна. Аз съм скандална личност и баща ми го знае.

— В очите на света ти си погубена. Това е нещо много по-различно от мнението на баща ти. Той не бива да те смята за

обезчестена.

Даяна си знаеше, че ще се стигне дотам. Страхуваше се да пусне Джеймс да отплава сам, защото не искаше той да се излага на опасност, но и защото умираше от ужас, че той би могъл да изчезне завинаги от живота ѝ. Той беше Джеймс Ардмор. Защо да рискува живота си, за да спаси някакъв си английски лейтенант, когото почти не познаваше? Можеше просто да вземе лодката, да излезе в открито море и да не се върне никога.

Едва сега ѝ стана ясно, че той никога не е имал намерение да я изостави. Той знаеше отлично къде да намери помощ за лейтенант Джак. Би трябвало да се срамува, че се е съмнявала в него.

Баща ѝ сигурно ще разбере защо така импулсивно е последвала Джеймс, но когато се завърне, двамата ще трябва да си изяснят положението. Адмиралът със сигурност знаеше, че дъщеря му е станала любовница на Ардмор. Дали би могла да понесе разочарованието в очите му?

— Позволи ми и аз да направя нещо изискано в живота си — помоли той.

Даяна преглътна мъчително.

— Какво ми предлагаш? Името си, за да живея в мир с баща си? А ти да гониш пирати и английски кораби, докато аз умирам от скука на остров Хейвън?

— Ако искаш това, ще се съглася с теб — отвърна все така спокойно той.

Даяна загуби самообладание.

— Не искам това! Ако се омъжа за теб, искам да живея с теб. Да си винаги до мен, за да те целувам, да ти крещя и да се любя с теб, когато поискам! Искам да си играеш с Изабо и да научиш знаците ѝ. Искам да се сприятелиш с баща ми, да ви виждам как палите проклетите лули и си разказвате героични истории. Не искам да се омъжа за името ти, Джеймс Ардмор. Искам мъж от плът и кръв!

Очите ѝ се напълниха със сълзи — за кой ли път през последните три дни. Няма ли най-сетне да престане да плаче? Преди да се запознае с този проклет мъж, никога не беше плакала.

Той изобщо не прояви съчувствие.

— Знаеш какво се случи със семейството на брат ми. Няма да допусна да се случи и с моето.

— Трябваше да помислиш за това, преди да се нахвърлиш върху мен като прегладнял вълк! Наистина ли мислиш, че ще се чувствам по-сигурна, когато всички узнаят, че съм станала мисис Ардмор? От Адмиралтейството сигурно ще поискат да ме разпитат и ще настояват да им кажа къде си. Но какво да им кажа, като аз самата не знам що за човек си?

— Ще живееш в Чарлстън. Там уважават името Ардмор. Ще те посрещнат с добре дошла.

— Значи ми заповядваш да оставя баща си сам-самичък тук, така ли?

Джеймс удари с юмрук по паянтовата маса. Съдовете изтракаха, хлябът подскочи в чинията.

— Дяволите да те вземат, Даяна! Ти си най-проклетата жена, която съм срещал някога! Не трябваше да те отвличам, а да побягна в противоположната посока.

Тя размаха юмруци насреща му.

— Няма да ти позволя просто да ме изоставиш, Джеймс Ардмор! Омръзна ми да ме изоставят!

— Нито за секунда не се съмнявам, че ще направиш каквото искаш. Вчера се опитах да те оставя и ето какво се случи!

— Само защото ти постъпи като последен глупак! Нима би могъл да отплаваш в морето съвсем сам? Бъди честен и признай, че присъствието ми те направи щастлив! Ако не беше така, щеше да ме хвърлиш през борда!

Очите му пламнаха.

— Искаше ми се да го направя. Само за да чуя как тялото ти ще плъосне във водата.

— Вие, морските герои, сте все една стока! Писна ми от вас. Писна ми да ръкопляскам на великите ви дела, да си стоя вкъщи и да чакам. Не искам да съм сама.

— Аз също.

Даяна не чу тези две думи.

— Искам спокоен и скучен мъж, който да е до мен, да ми говори и да не се занимава с опасни неща.

— Я не говори глупости! Ти ме обичаш по една-единствена причина и тя е, че съм опасен. Обичаш ме, защото те отвлякох. През

нощта не искаше в леглото си скучен и спокоен джентълмен, нали? Даже ме умоляваше да забравя задръжките си!

Даяна кипеше от гняв.

— Ти, нагъл, безогледен...! — Тя се наведе и грабна парчето хляб от масата.

— Не смей да хвърлиш хляба по мен! Ще платиш скъпо и прескъпо за безумието си.

Тя видиша ръка и пое дълбоко дъх, за да му каже колко мрази, че той събужда в сърцето ѝ такива чувства. Точно в този миг по стълбата отекнаха тежки стъпки.

Последва ги тропот на ботуши.

Даяна изпусна хляба. Джеймс бе реагирал преди нея. Стаята имаше един-единствен прозорец, високо в стената точно над леглото. Той грабна Даяна и я вдигна върху перваза.

— Скачай — нареди тихо той. — Иди в Плимут и потърси човек, който познава баща ти.

— Какво е направил онзи, с когото говори снощи? — попита с треперещ глас тя.

— По всичко изглежда, че ме е предал. Хвани се здраво за перваза и слез от другата страна. Знам, че се справяш с катеренето.

Даяна изпълни заповедта, но се оказа, че е закъсняла. Вратата се отвори с трясък. Седмина английски морски пехотинци нахлуха в стаята и насочиха мускетите си срещу Джеймс.

Даяна се свлече по стената. Грубата мазилка издра дланите ѝ. Джеймс отново реагира бързо. Извади ножа си, дръпна я пред себе си и опря металното острие в гърлото ѝ.

— Джентълмени — заговори той с най-провлечения си чарлстънски акцент, — тази дама е дъщеря на адмирал Локууд. Не знам дали ще ви е приятно да му обясните защо съм я убил във ваше присъствие.

Мъж в синя униформа влезе в стаята и разбута войниците, които не бяха помръднали от местата си. Даяна го позна веднага. Франсис Картър, един от капитаните, които се възхищаваха на сър Едуард Уортинг. Картър и съпругът ѝ бяха добри приятели.

— Веднага я пуснете, Ардмор — заповяда ледено капитанът.

— Ако наредите на хората си да свалят мускетите, може и да се съглася.

Никой не се раздвижи. Даяна трепереше все по-силно. Картър измери дамата с внимателен поглед и веднага забеляза разкъсания корсаж и разрешената коса.

— Както виждам, добре сте се позабавлявали с нея. Още едно престъпление, за което ще си платите.

— Защо просто не ме оставите да я отведа при уважаемия ѝ баща? Така ще си спестим доста проблеми.

Даяна стисна здраво зъби, защото паниката заплашваше да я надвие. Джеймс не можеше да я държи вечно като щит пред себе си, а щом я пуснеше, войниците щяха да изпразнят мускетите си в гърдите му. Седем мускета. Толкова много куршуми за един-единствен човек.

— Пуснете я! — повтори капитанът.

— За мен е по-добре да не го правя.

Картър присви очи.

— Ако си мислите, че няма да дам заповед на войниците си да стрелят по нея, за да ви заловят, дълбоко се лъжете. — Той хвърли хладен поглед към Даяна. — Макар че после ще съжалявам.

Джеймс се вцепени. Даяна се разтрепери още по-силно. Картър не говореше празни приказки. Ще заповяда на хората си да стрелят и двамата с Джеймс ще умрат заедно. Романтична смърт, но тя искаше живот.

В продължение на няколко секунди не се случи нищо. После Джеймс отпусна ножа и я блъсна с такава сила, че тя попадна точно на линията за стрелба на мускетите. Видя как пръстите на войниците се стегнаха и изпищя.

— Не! — Хвърли се с разперени ръце между Джеймс и насочените към него дула.

— Дяволите да те вземат, Даяна, махай се оттук!

— Идвам от името на баща ми — изплака тя и се обърна умолително към Картър: — На Хейвън има нужда от лекар. Един лейтенант умира от рана в главата. Моля ви, капитане!

Картър я измери с преценяващ поглед. В очите ѝ светеше отчаяние. Той се извърна и тя разбра, че е преценил ситуацията правилно.

— Хвърлете ножа, Ардмор, или ще заповядам на войниците да открият огън и тя ще умре.

След няколко секунди хладното оръжие падна на пода. Даяна усети как коленете ѝ омекнаха и се учуди, че успява да контролира тялото си.

Картър ѝ протегна ръка.

— Последвайте ме, лейди Уортинг. — После кимна на войниците. — Хванете го!

— Не! — изпищя Даяна.

Войниците я изблъскаха настрана и се нахвърлиха върху беззащитния Джеймс. Сърцето ѝ едва не се пръсна от безсилен гняв и болка.

* * *

Джеймс се опитваше да свикне с мисълта, че се намира на борда на английска фрегата и е окован във вериги. Китките и глезените му бяха стегнати в железни пръстени, закрепени за релинга. Почти не се

различаваха от онези, които войниците бяха използвали предишния път. Английските капитани нямаха фантазия.

Войниците му свалиха жакета, събуха му ботушите и взеха всичко, което намериха в джобовете му. Джеймс не се отбраняваше. Войниците поне три пъти му дадоха възможност да избяга, но той не се възползва от удобния случай. Знаеше, че Картър ще се възползва от Даяна, за да го подчини на волята си, знаеше и какво ще ѝ причини, ако пленникът избяга. Картър знаеше отлично коя е тя, но очевидно не изпитваше никакво уважение към нея.

Упорита както винаги, Даяна спореше с капитана. Очите ѝ святкаха гневно, прекрасното ѝ лице беше зачервено.

— Искам веднага да се върна на Хейвън. Животът на един британски лейтенант зависи от това.

Джеймс не беше в състояние да прецени дали Картър ѝ вярва. Той бе изслушал историята как лейтенант Джек бил изхвърлен на брега на острова, спасен от Джеймс, и двамата с тежки рани, и как не оздравял въпреки усилията на всички там. Даяна му обясни подробно какво е състоянието на лейтенанта в момента и капитанът я изслуша, но не даде заповед да вдигнат платната и да поемат към Хейвън.

Даяна продължи да го убеждава, докато гласът ѝ отказа, но Картър остана глух за увещанията ѝ. Тя го следваше по палубата и гневно тропаше с крак по дебелите греди. По някое време Картър спря пред Джеймс и го огледа самодоволно.

Даяна продължи да му говори с властен тон, сякаш беше от кралското семейство и имаше пред себе си провинил се слуга.

— Капитан Ардмор рискува живота си, за да спаси лейтенанта. Нямаме причини да го държите окован.

— Да, да, чух за корабкрушението на „Константина“ — отвърна отегчено Картър. — Странно е, че Ардмор е оцелял, а толкова много моряци са изгубили живота си. Вероятно сам той е причинил катастрофата. Спасил е лейтенанта поради някакво моментно настроение... а може би онзи му е бил съучастник.

— Как можете да твърдите подобни глупости! — изсъска вбесено Даяна.

— Би трябвало да му благодариш, Даяна — прекъсна я Джеймс. — Той ми приписва божествени сили. Твърди, че аз съм извикал

бурята, а после съм натрошил фрегатата на парчета и съм се измъкнал. И всичкото това, докато съм бил вързан за релинга.

Картър се усмихна ледено.

— Опитвайте се да ме предизвикате, сър, но усилията ви са напразни.

Празната студенина в очите му разтревожи Джеймс. Много по-лесно беше да се справи с човек, който се ядосва бързо и прибягва до насилие.

Даяна опита отново.

— Вижте, капитане, вие познавахте съпруга ми. Той ви ценеше извънредно много. Стараеше се да бъде като вас. Знам, че помогнахте за кариерата му. Не бихте ли дошли на Хейвън в негова памет?

Картър се обърна като ужилен и Даяна стреснато отстъпи крачка назад.

— Точно така, познавах добре съпруга ви — изсъска капитанът. — Даже много добре. Бяхме най-добри приятели. Това означава, че той ми разказваше всичко за вас. Вярваше, че се е оженил за дъщерята на герой, а се сдоби с жена с дяволски темперамент, не по-добра от уличница.

Лицето на Даяна побеля като вар. В сърцето на Джеймс лумна див гняв. Ако можеше гневът да нагорещи белезниците, за да паднат...

„Направи грешка, капитане. Голяма грешка.“

— Извинете, капитане!

Зад Даяна се появи млад офицер. Не по-възрастен от двайсет години, с тънка кестенява коса. Носеше униформата на лейтенант, очевидно отскоро.

Капитанът го посрещна с едва прикривано раздражение. Даяна го позна веднага и извика изненадано:

— Мистър Пемброк!

Той ѝ кимна учтиво и заяви без капчица плахост:

— Милейди, капитане, моят баща се познава отдавна с адмирал Локууд. Семействата ни са най-добри приятели.

— Прекрасни новини, лейтенанте — отвърна саркастично Картър. — Но не разбирам какво значение имат.

— Смятам, че адмиралът ще побеснее, като разбере, че сме задържали дъщеря му. Ако обаче я върнем здрава и невредима в дома ѝ, ще ни благодари от сърце.

Картър го изгледа с неприкрита враждебност.

— Адмирал Локууд се пенсионира.

— Прав сте, сър, но адмиралите продължават да се отнасят с огромно уважение към него. Баща ми ще се ядоса много, ако научи как сме се държали с дъщерята на стария му приятел. Освен това един от лейтенантите, които служеха на „Константина“, беше Ричард Дъолакром, брат на херцог Карлайл. Трупът му не бе намерен. В случай че именно той е непознатият болен, вие ще спечелите много, ако успеете да спасите живота му.

Картър очевидно се впечатли. Джеймс се вгледа с интерес в младия лейтенант. Очевидно беше интелигентен, имаше връзки и това му даваше самочувствие. Този човек щеше да направи кариера в кралската флота.

Картър явно се развълнува, но в крайна сметка леденото му спокойствие взе връх.

— Да, мисля, че едно малко отклонение до Хейвън няма да ни навреди. Но първо ще свърша с Ардмор.

— Тъй вярно, капитане.

— Е, добре, лейтенанте — продължи коварно Картър, — след като очевидно сте загрижен за благополучието на лейди Уортинг, ви позволявам да се грижите за нея по време на плаването ни. Ще я настаните в кабината си, ще ѝ носите гореща вода и чай, както и всичко, от което се нуждае. Разбрахме ли се?

Пемброк се усмихна развеселено. Картър очевидно очакваше, че младият му лейтенант ще се ужаси от перспективата да играе ролята на камериерка, но беше сбъркал адреса.

— Разбрано, капитане — отвърна той и отдаде чест. — Моля ви да ме последвате, милейди.

Даяна се обърна към Джеймс, отвори уста да каже нещо, но само преглътна мъчително.

Веднага си затвори устата, момиче, заповяда ѝ мислено Джеймс. Отивай в удобната кабина на лейтенанта и лягай да спиш. Много по-добре, отколкото да те затворят в трюма. Бъди послушна поне веднъж в живота си!

Сякаш бе разбрала нарежданията му, Даяна се обърна рязко и последва Пемброк.

Тази жена имаше най-красивите задни части, които беше виждал някога, и то след като бе обиколил целия свят. Джеймс усети как гърлото му се сви. Знаеше какво трябва да направи, знаеше и че пътищата им ще се разделят. Засега. Даяна Уортинг беше скъпоценност, която не биваше да изпуска. Щеше да се върне при нея и да приключат със спора дали да се омъжи за него, или не. На света нямаше място, където тя би могла да се скрие от него. Два пъти я беше намерил и щеше да я намери и трети път. Завинаги.

— Даяна! — извика той и тя се обърна. Слънцето позлати червената коса, няколко кичурчета паднаха на лицето. Джеймс направи кръст с вързаните си ръце, вдигна ги до гърдите и ги отвори. Знакът на Изабо. Обичам те.

Даяна го погледна втренчено, после сведе глава, обърна се и последва лейтенант Пемброк.

— Какво ще направят с капитан Ардмор?

Даяна ходеше нервно напред-назад из мъничката кабина на лейтенанта. Фактът, че разполагаше с отделно помещение, говореше, че се ползва с особен статут на кораба. Или е направил бърза кариера, или Картър не иска да си разваля отношенията с баща му, който заемаше висок пост в Адмиралтейството, каза си мрачно Даяна.

Ако Картър приличаше на съпруга ѝ, по-вероятно беше последното.

Пемброк ѝ донесе чай в пукната чаша и парче мек хляб. Даяна седна на единствения стол и жадно изпи чая, но не се докосна до хляба.

Младият мъж се облегна на рамката на вратата. Последния път, когато се видяха, той беше тромав шестнайсет годишен хлапак, който мечтаеше да стане кадет във флота.

— Ще го отведат в Лондон и ще го изправят пред съда.

Паниката заплашваше да я надвие. Хубаво беше, че срещна Джулиън Пемброк. Той щеше да направи всичко за нея, но съдбата на Джеймс явно не го интересуваше.

— Не бихте ли могли да убедите капитан Картър да го освободи? — попита с надежда тя. — Или поне да го остави при баща ми на Хейвън?

Пемброк разпери ръце.

— Джеймс Ардмор е човек извън закона. Даже моят баща искаше да го залови.

— Но той е добър човек! Гони пирати, които нападат кораби и избиват екипажите им. Спасил е живота на много хора. Той е легенда, не престъпник.

Пемброк я наблюдаваше внимателно.

— Той е потопил седем английски фрегати и е завладял няколко десетки кораба на Източноиндийската компания. Преди няколко години участваше в отвличането на френския крал и застреля една френска шпионка, преди Адмиралтейството да е успяло да я разпита. Нападна кораба на един роботърговец и освободи всички роби. Те се разположиха на кораба и станаха пирати. И аз познавам легендите, лейди Уортинг.

— Моят баща му вярва — отвърна раздражено Даяна.

— Дано да успее да реагира бързо и да му помогне — въздъхна Пемброк. — Джеймс Ардмор е заповядал да бичуват един от нашите капитани. Името му е Лангфорд. Това сложи край на кариерата му. Лиши го от капитанската му чест. Капитан Картър е братовчед на Лангфорд.

Даяна скочи. Чашата падна на пода и се разби на парченца.

— О, не! — проплака ужасено тя. — Не и това!

— Боя се, че капитан Картър не симпатизира на Джеймс Ардмор — продължи спокойно лейтенантът. — Даже бих казал, че го мрази.

— Какво, според вас, означава разплата, мистър Ардмор? — попита любезно капитан Картър.

Джеймс му хвърли хладен поглед. В момента двама моряци го връзваха за мачтата. Лицето му бе опряно в грубо издяланото дърво.

— Означава много неща — отвърна той с провлечения си акцент. Картър явно не го чу.

— Простете, но езикът ми просто не се обръща да ви нарече капитан. Аз самият знам много неща за разплатата. Така например братовчед ми, един многообещаващ капитан с блестящи изгледи за кариера, бе лишен от правото да командва кораб. Заради онова, което вие направихте с него. Сигурно много му се иска да е тук сега и да

гледа, но за съжаление ще трябва да се задоволи с моя подробен разказ.

Моряците вързаха краката му, преметнаха въжето и го вързаха за белезниците на китките, които не бяха свалили. Джеймс забеляза с ъгълчето на окоето си корабния лоцман, който чакаше наблизко, с риза на райета, нахлупил широкопола шапка, с бич в ръка. Дълга дръжка и девет кожени ремъка с кукички.

— Вие сте заповядали да му отброят двайсет удара — продължи Картър и очите му бяха ледени като смъртта. — Двайсет удара за капитан от британската флота, и то пред очите на екипажа му. Изправиха го пред военен съд. Нека да пресметна. Обезчестили сте го три пъти: веднъж пред моряците, втори път пред Адмиралтейството и трети път пред семейството му. Значи ще получите три пъти по двайсет удара. Да добавя ли още десет, за да задоволя собствения си гняв? Е, Осгуд, реших. Седемдесет удара.

Лоцманът примигна.

— Седемдесет ли казахте, сър?

— Да не сте оглушали изведнъж, Осгуд? Седемдесет. Изпълнете си дълга, иначе ще заемете неговото място.

— Тъй вярно, сър.

Джеймс опря лице в мачтата. Познаваше болката. От години гонеше пирати и имаше безброй рани по тялото си. Беше опитвал и ремъците на кожения бич. Преди двайсет години бе заловен от пиратски капитан, който лично размахваше камшика. А в свободното си време се занимаваше и с други, много по-гадни неща. След срещата с него Джеймс за първи път разбра какво е да жадуваш за отмъщение.

След първия удар по гърба на пленника на палубата се появи Пемброк. Кожата на Джеймс беше загрубяла от соления морски вятър и той прие удара, без да трепне. Но знаеше какво ще дойде след това. Следващите удари ще разкъсат гърба му и болката ще стане непоносима. Седемдесет удара бяха смъртоносни.

Той погледна в младите очи на Пемброк и помоли:

— Погрижете се за Даяна.

„Две. Три.“

— Ще го направя, сър — отговори спокойно лейтенантът.

— Вървете, моля ви!

„Шест Седем.“

Джеймс потрепери. Режеща болка, която се засилваше с всеки удар. След десетия удар Пемброк поиска почивка. Лоцманът спря веднага, но капитанът избухна гневно:

— Какво си позволявате, капитане?

Пемброк застана до бичувания с ленена кърпа в ръка. По гърба на Джеймс се стичаше пот, капките попадаха в кървавите ивици и разкъсаната кожа пареше като огън. Пемброк пристъпи към него и мушна ленената кърпа между зъбите му.

Лоцманът очевидно се колебаеше.

— Продължавайте, Осгуд, дяволите да ви вземат! — изрева Картър.

— Тъй вярно, сър.

„Единайсет Дванайсет. Тринайсет.“

Последният удар улучи подутото място и кожата се разкъса. По гърба му пробяга адска болка. Добре, че Пемброк се бе сетил за кърпата. Тя му пречеше да крещи, докато прегракне, и не му позволяваше да си прехапе езика, когато стане още по-страшно.

Как ли Пемброк е успял да задържи Даяна в кабината си? — запита се Джеймс. Сигурно е заключил вратата. Или я е вързал за леглото. Защо не чуваше виковете и ругатните й?

Вятърът нахлуваше в отворените рани. По гърба му се стичаха тежки капки кръв.

„Деветнайсет. Двайсет.“

Джеймс беше наредил да бичуват оня проклет английски капитан за назидание. Само два пъти удара. Още на десетия той се разнищя, въпреки че само два от ударите бяха разкъсали кожата му. Целта им беше да го унижат, не да го убият. Ако се съдеше по белезите, които носеха на гърбовете си повечето моряци, капитанът им се е държал доста грубо със собствения си екипаж.

„Двайсет и четири. Двайсет и пет.“

Този лоцман явно си разбираше от работата. Камшикът свиреше оглушително и изплющяваше върху гърба на Джеймс. Ремъците бяха тънки и оставяха само една следа. Слънцето беше високо в небето. Времето беше хубаво за май и макар че горещината не можеше да се сравни с тази в Чарлстън, слънчевите лъчи пареха безмилостно кървящия му гръб и увеличаваха мъчението.

Джеймс затвори очи. Гърбът му беше вече кървава плът и при всеки удар пареше като огън. Може би, докато приключат седемдесетте удара, няма да чувствам нищо, помисли си той. Болките ще са такива, че няма да чувствам нищо.

„Трийсет и едно. Трийсет и две.“

Мислите му се отплеснаха. Чу гласа на Даяна някъде много близо: „Много ме е яд на теб, Джеймс“.

„Кога ли не те е било яд на мен, скъпа?“

Джеймс отвори очи. По лицето му се стичаше пот и влизаше в очите му. Всичко се сля в едно: слънцето, мачтата, корабът, лицето на Пемброк. Там беше и Даяна. Вятърът развяваше яркочервената коса, ръцете ѝ бяха скръстени под прекрасните гърди. „Губиш време.“

Джеймс затвори очи. Изведнъж се върна в тъмната пещера на острова. Пред него стоеше Блек Джак Малори. Пиратът молеше за живота си и искрено се разкайваше за извършените престъпления. Джеймс отказа да го изслуша. Бутна пистолета в устата на Малори и простреля главата му. Лейтенант Джак извика ужасено, когато червената кръв на Малори опръска снежнобялата му риза.

Джеймс се върна още по-назад в годините. Преди две лета, в малка лодка в северно море, носена от ледения вятър. Пред него седеше друг пират и се хвалеше, че именно той е сложил край на живота на брат му. Джеймс усети отново твърдата мъжка шия между ръцете си, че грозното чупене на костите. Спомни си как бе хвърлил трупа в студените вълни. Бившият му приятел Грейсън Финли, сега смъртен враг, стоеше и гледаше и осъждаше с мълчанието си извършеното от Джеймс.

„О, да, капитане, аз знам всичко за разплатата.“

„Четирийсет и седем. Четирийсет и осем.“

Болката го изгаряше. От тила до задника гърбът му беше кървава рана. Коленете му омекнаха и той стисна зъби. Няма да се унижи да припадне пред лицата на мъчителите си.

„Е, момче, достатъчно ли ти беше?“

В спомена му изникна фигурата на младия Джеймс Ардмор, клекнал в ъгъла на капитанска каюта. Зелените очи бяха овлажнели от гняв и страх. Носеше само мръсен панталон. Капитанът на пиратския кораб, едър и мускулест, с изпъкнали жили на врата, стоеше пред него с бич в ръка.

„Трябва да си заслужиш белезите, моето момче. Искам да видя червени ивици навсякъде по хубавото ти тяло.“

Джеймс се опита да се предпази от ударите, като вдигна ръце, но капитанът беше безмилостен. Удряше го навсякъде по тялото и всеки удар оставяше кървава следа, която пареше като огън. Гърбът му се превърна в маса от разранена плът. Джеймс изпищя и изведнъж усети в устата си ленена кърпа.

Очите на пирата пламтяха.

— Болката ще те направи мъж, момчето ми. Ще ти хареса. — И посегна да отвори панталона му.

Джеймс се отдръпна ужасено. Само това не. По-добре да умре. До залавянето си познаваше само възпитани и учтиви хора. Научи се да се боксира и дуелира, но нямаше представа, че на света съществуват толкова гадни, перверзни мъже. Пиратският капитан имаше намерение да го направи роб. Във всяко отношение.

Капитанът похотливо изкриви уста. „Ела тук, малък янки.“

Гневът, който пламна в гърдите му, го изправи на крака в целия му ръст. Тялото му пареше от бичуването, но мръсната обида му вдъхна неподозирани сили. „Аз не съм проклет янки!“ — изрева той. Думите, произнесени с пеещия диалект на Южните щати, отекнаха в кабината. Джеймс нанесе удар и капитанът се простря на пода.

Безброй удари от безброй ръце най-сетне успяха да го спрат. Затвориха го в клетка, предназначена за диви животни. Устата му кървеше, цялото му тяло беше в рани, едното му око беше затворено. Капитанът заповяда да не му дават храна, докато не се научи да се подчинява.

Стана тъмно и Джеймс престана да вижда. После обаче чу глас, който говореше с типичния за английската висша класа тон и преливаше от подигравка. Рус младеж с тъмносини очи и мускулести ръце се държеше за решетките на клетката и надничаше вътре. Огледа Джеймс и се ухили със заразяваща веселост.

„Какво правиш тук, по дяволите?“

По-късно, когато пиратите заспаха дълбоко и корабът утихна, русият момък му донесе храна.

Омраза. Никога не беше изпитвал толкова омраза. Това чувство го придружаваше през целия му живот. Джеймс си припомни как едва

не бе удушил Грейсън Финли, когато го видя да прегръща жената, в която беше влюбен. „Ще те убия, Финли!“

Видя уплашеното лице на Сара, бадемовидните очи, прекрасната черна коса. Изглеждаше изненадана, но не и засрамена. Просто им обърна гръб и излезе от кръчмата. Жената, която обичаше.

„Това не е любов — изрече високо и ясно гласът на Даяна. — Ти си бил влюбен, но нищо повече.“

Сиво-сините очи светнаха гневно насреща му. Пак ли я беше яд на него? Внезапно осъзна, че нищо друго няма значение. Каквото и да беше преживял, то бе станало маловажно. Само тя имаше значение за него. Жената, която му крещеше, замерваше го с хляб и го проклинаше, защото го обича. Този път е различно.

„Шейсет. Шейсет и един.“

Болката му отне дъха. Опита се да поеме въздух и лепената кърпа в устата го задави. Без да усети, се смъкна към гредите на палубата, но възетата на китките го задържаха изправен. Чуваше задавени, дрезгави викове и по някое време проумя, че излизат от неговото гърло.

Джеймс отвори очи. Пемброк стоеше до него, но очертанията му се размиваха в сълзи и кръв. Изведнъж фигурата му се оформи и това вече не беше Пемброк. Пред него стоеше едър млад мъж с тъмни коси и зелени очи и го оглеждаше с интерес. „Джеймс, стари момко, какво правиш тук?“

Безпомощен пред бруталната болка, Джеймс си припомни как Пол и Хонория го наричаха „старчето“, защото след смъртта на родителите им той стана глава на семейството.

Погаждаха му номера и се смееха на гнева му. А той ги обичаше от цялото си сърце.

„Провалих се — проговори дрезгаво Джеймс. — Не спазих обещанието си. — Мъчително пое дъх и пошепна: — Съжалявам.“

Пол се усмихна тайнствено. Явно се колебаеше дали да каже на брат си нещо важно. „Това вече няма значение, Джеймс. Вече съм заедно със съпругата си. Това е много хубаво, нали?“ Намигна му весело и добави: „Един ден ще разбереш“.

„Пол!“

Но брат му бе изчезнал.

„Шейсет и девет. Седемдесет.“

Свиренето и плющенето на ремъците престана. Внезапната тишина го оглуши. Коленете му трепереха, голите му стъпала бяха издълбали дупки в гредите на палубата. Ударите свършиха, но болката беше все така непоносима.

Пемброк излезе напред и опипа въжетата, които стягаха китките на Джеймс. Ако ги пререже, ще падна, каза си Джеймс и опита да извърне глава, но движението му причини адски болки.

— Не! — изкрещя капитан Картър буквално в ухото му. — Оставете го да виси.

Пемброк погледна капитана си. Презрението в очите му беше изгарящо.

— Няма ли да го отнесем при корабния лекар, сър?

— Не, лейтенанте. Ще остане да виси на мачтата и ще размишлява за престъпленията си. И ще се моли екзекуцията му да стане бързо.

Пемброк стисна устни. Не бива да прекалява, каза си Джеймс. Даже с такъв влиятелен баща един ден ще ядоса някой непоправим капитан и той ще му отмъсти. Жаждата за отмъщение е силно заразна.

— Тъй вярно, сър.

Пемброк вложи в тези три думи цялото презрение, на което беше способен, и всички наоколо го усетиха.

Лоцманът и другите моряци се отдалечиха дискретно. Капитан Картър остана още няколко минути при своя пленник. Дали се наслаждава на триумфа си? — запита се Джеймс. Съзнаваше, че няма смисъл да стене и да показва слабост. Няма да достави това удоволствие на своя мъчител.

Най-сетне Картър си отиде. Джеймс го чу да дава нареждания на моряците да вдигнат платната и да вземат курс към остров Хейвън. Беше му ясно защо капитанът го е оставил да виси на мачтата. Не за да размишлява над престъпленията си, а за да може Картър да идва по всяко време и да го унижава. Никой не се интересуваше от състоянието му.

Корабът потегли по залез-слънце. Джеймс все още стискаше лепената кърпа в устата си, но тя не му пречеше. По някое време я захапа силно и усети между гънките нещо дълго, твърдо, метално. Лейтенант Пемброк беше още по-дързък, отколкото беше предполагал.

В това време лейтенант Пемброк отключи вратата на кабината си и влезе. Даяна беше бясна. Вратата на малкото помещение имаше солидна ключалка и тя по никакъв начин не успя да я отвори. Можеше само да вика и да го заплашва, че баща ѝ ще издейства уволнението му от флота. Очевидно заплашите ѝ не го бяха разтревожили ни най-малко.

Той, естествено, я бе заключил тук по заповед на капитана. Когато ѝ каза, че Картър ще нареди да бичуват Джеймс, тя едва не изгуби съзнание от страх и гняв. Лейтенантът ѝ обеща да направи за пленника всичко, което е по силите му, и ѝ нареди да остане в кабината.

Даяна не можеше да остане спокойна в такъв момент. Пемброк тръгна да излиза и тя се втурна след него. Вратата водеше право към палубата и тя видя голямата мачта, за която беше привързан Джеймс. Мускулестият му гръб блестеше под слънцето. Даяна бе проследила цялото бичуване и стомахът ѝ се гърчеше от болки. Удар след удар превръщаше гръба му в кървава маса, но той стоеше все така гордо изправен и дори не свеждаше глава.

Даяна беше готова да изскочи на палубата, да изтръгне бича от ръцете на лоцмана и да го размаха срещу капитана. Двама моряци едва успяха да я удържат. Пемброк им заповяда да я върнат в кабината и заключи вратата.

Когато най-сетне дойде да я освободи, тя беше изпълнена със студен гняв.

— Къде е той?

— Не бива да го виждате в това състояние, лейди Уортинг.

— Значи е жив...

Ако Джеймс беше станал жертва на бичуването, Картър вече щеше да я е завлякъл пред трупа му. Пемброк я разбра.

— Той е силен мъж, милейди. Ранен е, но ще се възстанови.

Даяна му обърна гръб. Сърцето ѝ се разкъсваше от болка.

— Щом не мога да видя Джеймс, искам да говоря с капитана. Трябва да му кажа какво мисля за него.

— Разбира се, милейди, веднага ще ви заведе в каютата му.

— Благодаря. — Тя играеше съвършено ролята на надменната лейди. — Вървете напред, моля.

Пемброк кимна и излезе от каютата си. Капитанската каюта беше пет стъпала по-надолу. Лейтенантът почука на вратата и без да чака отговор, отвори и пропусна Даяна да влезе. Затвори вратата отвън и я остави сама.

Оказа се обаче, че в каютата има някой. Зад писалище, отрупано с карти и документи, седеше мъж, но той не беше капитан Картър. Носеше черен жакет и бежов панталон. Косата му беше руса, бакенбардите бяха започнали да оредяват. Даяна видя дълбоките белези на брадичката и неволно се запита дали е бил улучен от куршум или е попаднал в пожар.

В следващия миг тя се вцепени и загуби дар слово. Да, косата му имаше друг цвят и лицето му нямаше почти нищо общо с някогашния горд красавец, но тя го позна веднага.

Политна и клекна в ъгъла на каютата. Стомахът ѝ се преобърна и тя започна да повръща.

— Даяна — изрече студено сър Едуард Уортинг. — Така ли показваш колко се радваш да ме видиш?

Стомахът ѝ отново се сгърчи и запари адски. Сър Едуард ѝ подаде кърпичка и тя избърса устата си, без да съзнава какво прави.

— Това не е точно начинът, по който съпругата би трябвало да поздрави съпруга си, завърнал се от света на мъртвите — отбеляза сухо той.

Очите му си бяха същите. Светлосини, коварни. Едуард винаги е бил отвратителна личност, каза си сега Даяна. Когато се влюби в него, тя беше още съвсем млада и не бе съумяла да разкрие истинския му характер. Ето че той беше достатъчно подъл да възкръсне от мъртвите и да разруши живота ѝ.

Тя изтри устата си и хвърли кърпичката в легена.

— Бях безкрайно облекчена, когато се освободих от вас, разбирате ли? Затова изпаднах в шок, като ви видях.

— Вие сте свободна — отвърна сър Едуард и небрежно се облегна на стената. — Аз анулирах брака ни.

Даяна бе обзета от ирационален гняв.

— Анулирали сте брака ни? Как по-точно? Да не сте им казали, че сте импотентен?

Юмрукът му улучи скулата ѝ, преди да е успяла да се предпази. Тя политна назад и притисна ръка върху удареното място.

— Пак ли почваш да си играеш на курва? — Спокойствието му отстъпи място на мрачен гняв. — Анулирането беше моето условие. Адмиралтейството поиска да изпълня някои... деликатни задачи. По погрешка ме бяха обявили за мъртъв и адмиралите сметнаха това за щастлива случайност. Дадох ми ново име и нов живот и аз пожелах да не съм обвързан повече с теб.

Даяна трепереше с цялото си тяло. Дано сър Едуард не забележи слабостта ѝ. Няма да си го прости. Ала треперенето стана неудържимо.

— Сигурно ви е било много трудно да изпълнявате тайни задачи, вместо да се храните от славата си. Предполагам обаче, че

продължавате да пращате подчинените си на смърт и да си присвоявате славата им, както правехте някога.

— Не знам за какво говориш — отвърна студено той. — Предпочитам да съм прост изпълнител. Славата беше започнала да ме потиска.

Даяна изпуктя презрително.

— Спестете ми тази лъжа! Славата ви опияняваше. Искали сте просто да скриете от света обезобразеното си лице. Толкова се гордеехте с красивата си външност. А после имахте нахалството да твърдите, че Изабо ви е опозорила!

— Дръж си езика зад зъбите! Как не се научи да мълчиш! Картър беше много радостен, когато те намери при онзи американски престъпник. Каж ми истината: ти си любовница на Джеймс Ардмор, нали?

Даяна упорито вирна брадичка.

— Да.

— И се гордееш, че си неговата курва, нали? Той ще умре, скъпа. Ще увисне на въжето, ще рита безпомощно и ще се гърчи да поеме въздух. Знаеш ли, че мъжете на бесилката често се изпускат в последните секунди от живота си? Тази смърт е всичко друго, само не и достойна.

— Баща ми никога няма да допусне да го обесят!

— Баща ти вече няма влияние в Адмиралтейството. Той е старец. Кариерата му е приключила. Единствената причина да не те обесят като съучастница на Ардмор е, че Картър се страхува до смърт от адмирал Пемброк. Беше глупаво да позволи на сина му да служи на неговия кораб, но нямаше избор. Пемброк те пази. Сигурно си и негова любовница.

— Не ставайте вулгарен — отвърна ледено Даяна.

— Ти винаги си била вулгарната в нашия брак, скъпа съпруго. Обличаше се като уличница и омайваше всеки мъж в Лондон. А после преспокойно ме молеше да дойда в леглото ти. Отвращаваш ме!

— Според мен това не е въпрос на отвращение. — Даяна вдигна глава и очите ѝ засвяткаха. — Истината е, че не сте били в състояние да се любите с мен.

Сър Едуард я удари толкова силно, че я събори на пода. Тя се изправи бързо. В сърцето ѝ нахлу тържество. Великият сър Едуард

беше неспособен любовник. Нищо чудно, че е избягвал жена си и ѝ приписвал вината за това. Какъв позор!

— Вече нямате право да ме удряте, Едуард. Бракът ни е анулиран.

Лицето му побеля от гняв.

— Ти си съучастница на престъпник. Значи също си престъпница. Капитанът няма нищо против да излея гнева си върху теб.

Даяна потърка подутото си слепоочие.

— Джеймс Ардмор обаче има нещо против. Той не е от хората, които бихте могли да дразните безнаказано.

Едуард я изгледа, сякаш си беше загубила ума.

— Ела с мен, Даяна. — Хвана я грубо за рамото и я изведе от каютата. Двамата се качиха на палубата и се запътиха към предната мачта.

Слънцето бавно залязваше. Червени и златни лъчи падаха върху изранения, окървавен гръб на Джеймс. Той висеше на мачтата, краката му бяха поддали и само въжетата на китките не му позволяваха да рухне върху дъските. Лицето му се опираше в дървото на мачтата. Никой не се беше сетил да извади от устата му лепената кърпа, която беше пъхнал лейтенант Пемброк. Вятърът развяваше черната му коса.

— Виждаш ли, скъпа? — пошепна в ухото ѝ сър Едуард. — Ето го твоят герой. Джеймс Ардмор е просто обикновен мъж, пребит от бой и с пречупена воля.

Джеймс отвори очи. Лицето му беше бяло и разкривено от болка, но зелените очи гледаха студено както винаги. Нищо не показваше, че волята му е пречупена.

Погледът му намери Даяна, впи се в подутините по челото и скулата ѝ и блесна с такава убийствена ярост, че даже прославеният сър Едуард Уортинг уплашено отстъпи крачка назад.

Даяна посегна да извади кърпата, защото се уплаши, че Джеймс ще се задуши, но сър Едуард хвана ръката ѝ.

— Не го пипай! — Обърна се и повика капитан Картър. — Този човек явно не си е научил урока, капитане. Не би било зле да получи още двайсет удара.

Морякът, който тъкмо минаваше оттам, погледна сър Едуард смаяно и с видимо отвращение. Картър обаче се изсмя доволно.

— Щом смятате така, аз съм съгласен. Осгуд!

Като видя лоцмана, Даяна се нахвърли върху бившия си съпруг и го заудря, където свари.

— Не, за бога! Оставете го!

Той се опита да я отблъсне и изруга грозно, защото ноктите ѝ оставиха дълбоки бразди по лицето му.

— Пемброк! — изрева капитан Картър. — Веднага успокойте тази дяволица, или ще заповядам да я оковат във вериги!

Младият лейтенант дотича със загрижено изражение и сър Едуард хвърли Даяна в прегръдките му. Преди това обаче тя успя да го изрита болезнено в слабините и той се преви от болка. Лейтенантът я вдигна на ръце и я понесе към каютата си.

— Всичко ще бъде наред — пошепна в ухото ѝ той.

— Не, няма! Те ще го убият! — Гласът ѝ се пречупи и тя избухна в сълзи.

Пемброк я поведе бързо надолу по стълбичката, за да не чува плющенето на бича и ударите, които се посипаха по гърба на Джеймс.

Даяна прекара ужасна нощ. Лежеше в тясната койка на лейтенант Пемброк и се взираше с празни очи в гредите на тавана. Дишаше едва-едва и се чувстваше абсолютно опустошена.

Вслушваше се в добре познатите шумове на кораба: скърцане на греди, плющенето на платната, издути от вятъра, крачките на офицерите, които заставаха на вахта. Пемброк ѝ донесе за вечеря сварено месо, но тя не можа да преглътне нито хапка.

Омразният ѝ съпруг се оказа жив и здрав. Тя му вярваше, че е анулирал брака им, но знаеше, че ще ѝ е трудно да се увери със собствените си очи в достоверността на документите. Пемброк вероятно знаеше кой е спътникът на капитана — той беше син на адмирал и сигурно са го посветили в тайната.

Даяна си легна почти веднага след вечеря, но беше толкова превъзбудена, че не можа да заспи. Пемброк си отиде и заключи вратата на каютата си отвън. Тя затваряше очи, но всеки път виждаше как бичът отваря рани в гърба на Джеймс и плисва кръв. Веднъж видя как Джеймс направи знака на Изабо и погледът му я помоли да разбере. „Обичам те.“

Защо този проклет човек беше чакал толкова дълго, за да ѝ каже, че я обича? И защо го направи точно сега?

Защото е бил сигурен, че ще умре. Знаел е, че Картър ще го отведе в Лондон, за да го изправят пред съда, да го осъдят и да го обесят. Даяна отвори очи и отново се взря в тавана. Една от гредите се беше разцепила.

Не, Джеймс Ардмор нямаше да се примири с отредената му съдба. Това би било нетипично за него. Знаел е обаче, че няма да му позволят да поговори с нея, и се е възползвал от възможността да ѝ каже, че я обича.

Дишането ѝ се ускори. Джеймс със сигурност няма да се преклони пред съдбата. Няма да позволи на Картър да го откара в Лондон и да го хвърли в затвора. Никога няма да допусне да се стигне дотам.

Той ѝ каза, че я обича, не защото е знаел, че ще умре, а защото е имал още един коз в ръкава. Този проклетник е замислил нещо.

Даяна седна толкова бързо, че удари главата си в стената и изохка от болка.

Джеймс ще избяга. Тя нямаше ни най-малка представа как би могъл да го направи, но той беше Джеймс Ардмор. Той потапяше въоръжени до зъби фрегати и се справяше съвсем сам с дузини пирати. Капитан Картър го окова във вериги и си въобразяваше, че пленникът няма да му избяга. Жалък глупак!

Даяна скочи от койката. Едва бе стъпила на пода, когато чу стъпки в коридора, последвани от гневни гласове и викове. Зад малкото прозорче на каютата цареше тъмна нощ.

Даяна заудря с юмруци по вратата.

— Пуснете ме да изляза! Какво се е случило?

Викове ѝ бяха заглушени от гневния рев на капитана, който прекоси тичешком коридора, следван от няколко души.

Мина половин час, през който Даяна не престана да удря по вратата и да вика лейтенант Пемброк. Най-сетне младият офицер се появи и отключи. Очите му изразяваха страх, лицето му беше пребледняло, устните му трепереха.

Даяна застана пред него и стисна ръце в юмруци.

— Какво е станало?

Вместо отговор Пемброк я хвана за ръката и я поведе към палубата.

На хоризонта се виждаше тясна сива ивица. Предната мачта стърчеше към небето, но Джеймс вече го нямаше там. Въжетата, с които го бяха завързали, лежаха разрязани на дъските. До тях бяха веригата и белезниците.

Джеймс Ардмор бе избягал. А с него бе изчезнал и бившият ѝ съпруг сър Едуард Уортинг.

След един месец

Лейди Уитни-Джоунс, съпруга на седмия барон Уитни-Джоунс, вдигна безупречно изскубаните си вежди и огледа с ужас работилницата на шивача. Какво, за бога, търсеха тук скандалната лейди Уортинг и дъщеря ѝ? Ако имаше поне малко чувство за приличие, дамата трябваше да се скрие. Вместо това тя се върна в Мейфеър и даже си поръчваше тоалети при мадам Аврора. И се държеше абсолютно спокойно, сякаш нищо не се е случило. Непоносимо същество!

Без да бърза, Даяна закопча палтото на Изабо. Отлично знаеше какви мисли минават през главата на елегантната дама. Лейди Уитни-Джоунс следеше всяко нейно движение, без да каже нито дума.

Даяна улови ръчичката на дъщеря си и кимна хладно на дамата, която продължаваше да я зяпа по недопустим начин.

— Добър ден, лейди Уитни-Джоунс.

После решително мина покрай нея и излезе навън, преди лейди Уитни-Джоунс да успее да ѝ отговори.

Юнското слънце огряваше с весели лъчи Оксфорд Стрийт. Лондончани бяха излезли навън, зарадвани от хубавото време. Каретата на баща ѝ чакаше от другата страна на улицата. Едър рус мъж бърбеше с кочияша. Като я видя, свали шапка и се поклони.

— Здравейте, Даяна. Баща ви ме помоли да ви придружа до вкъщи и аз с радост се подчиних.

— Лейтенант Джак! — Даяна стисна ръката му. Няколко дни не се бяха виждали, защото той беше отседнал в близост до Уайтхол и прекарваше повечето време в Адмиралтейството. — Всъщност не би трябвало да ви наричам така. Вие си имате име.

— Лейтенант Джак ми харесва.

Макар да беше оцелял след мъките на остров Хейвън — не на последно място и защото корабният лекар бе извършил истинско чудо — Джак все още изглеждаше малко трескав. Бръчиците около очите му бяха станали по-дълбоки. След като се събуди от неестествения сън, предизвикан от раната на главата, той пак не можа да си спомни името си. Даяна се надяваше шокът от преживяното да му върне паметта, но това не се получи. Мъките на лейтенант Джак продължиха.

Да, той не се казваше Джак. Името му беше Ричард Дьолакроа — точно както бе предположил лейтенант Пемброк. Лорд Ричард Дьолакроа, брат на херцог Карлайл. Беше израснал като привилегирован син в Норфолк с мечтата да стане моряк. Започнал като кадет, издържал изпитите и се издигнал до първи офицер. Адмиралтейството възнамеряваше да му повери кораб, но сега старите адмирали се колебаеха и изчакваха да видят как ще се развие болестта му.

Лейтенант Джак си имаше име и семейство. И съпруга. Тя живееше с двете им деца — момче и момиче — в Норфолк, но в момента пребиваваше в Лондон с децата си и децата на двамата братя на съпруга ѝ. Лейтенант Джак не живееше при нея и Даяна не смееше да го попита за причината.

— Името Джак ми звучи познато — обясни с усмивка той.

— Чувствам се почетена, че ми позволявате да го използвам — отвърна Даяна и се качи в каретата. Лейтенантът грижливо настани Изабо на седалката до майка ѝ и тя му благодари с усмивка. Двете с Даяна много обичаха да ходят на покупки.

Джак седна на отсрещната седалка и каретата потегли. Минаха по Оксфорд стрийт и завиха по Монт стрийт, където беше домът на адмирала. Усмивката на Даяна бързо угасна.

— Има ли нещо ново?

— Не. Съжалявам, Даяна.

Лейтенант Джак и баща ѝ полагаха големи усилия да открият къде се е скрил Джеймс Ардмор. След бягството от кораба той сякаш бе потънал в земята. Никъде не откриха и най-малка следа от него, въпреки че капитан Картър изпрати всичките си войници да го търсят. Един от колегите му, който тъкмо бе хвърлил котва в Плимут, изяви

готовност да отплава към Хейвън с Даяна и лекаря, докато самият Картър претърсваше крайбрежието за избягалия престъпник.

Много скоро намериха сър Едуард. Напълно ограбен, без дрехи и без пистолет, само по долни гащи, завързан на самотен бряг.

Бившият ѝ съпруг кипеше от гняв, но Даяна беше щастлива, че Джеймс не го е убил. Беше страшен в гнева си и като нищо можеше да го стори. Добре, че се е задоволил само да го унижи. Тя живо си представяше какво удоволствие му е доставило да го съблече и да го захвърли на пясъка.

Джеймс Ардмор оставаше неоткриваем. Нито Адмиралтейството, нито приятелите на баща ѝ не знаеха дали са го хванали някъде, дали е умрял от раните си или се е скрил при приятели. Корабът му „Аргонавт“ също не се беше мяркал от месеци.

Даяна се разкъсваше между облекчението, че не получава вест за смъртта му, и ледения страх. Джеймс бе избрал най-добрия момент за бягство. Тя предполагаше, че лейтенант Пемброк му е помогнал с нещо, макар да изглеждаше не по-малко изненадан от капитана. Картър побесня, че не може да я държи отговорна за бягството на Джеймс, но всички знаеха, че тя през цялото време е била заключена в кабината на лейтенант Пемброк.

През първата от многото си безсънни нощи Даяна осъзна, че ако не беше тя, Картър никога нямаше да залови Джеймс. Ако тя не беше с него, той щеше с лекота да се измъкне от онзи жалък хан. Заради нея той остави ножа и позволи да го арестуват. А после избяга в момент, когато нямаше как да обвинят Даяна в съучастничество.

Някоя егоистка сигурно щеше да се радва на жертвата му, но Даяна се чувстваше ужасно виновна.

Когато лейтенант Джак ѝ каза, че няма новини, тя промени решението си и даде нареждане на кочияша да ги откара в Уайтхол. Слязоха пред украсената с колони фасада на Адмиралтейството. Джак ги въведе вътре. Тази сутрин баща ѝ също бе дошъл тук, защото искаше да се види с адмирал Пемброк. Даяна му разказа за Едуард и той реши да се оплаче на стария си приятел — разбира се, на четири очи.

Адмиралът бе потвърдил казаното от Едуард и многословно се извини на Даяна. Тя не беше сигурна какво да мисли. Слава богу,

бракът ѝ наистина беше анулиран. Според английското право Даяна Локууд никога не е била омъжена за Едуард Уортинг.

Даяна откри баща си да разговаря на мраморното стълбище с адмирал Пемброк и едър, широкоплещест джентълмен с дълга руса опашка.

Когато наближи, русият непознат се обърна към нея, измери я с внимателен поглед от ясносините си очи и изкриви уста в любезна усмивка. Явно онова, което виждаше, му хареса. Ако не беше в компанията на баща ѝ, сигурно щеше да ѝ го каже.

Даяна го изгледа хладно и усмивката му стана още по-широка. Сигурно жените се разтапяха от тази усмивка, но нейното сърце си остана студено. Джеймс вече го бе разбил на хиляди парченца.

— О, Даяна! — поздрави я сърдечно баща ѝ. — Каква приятна изненада да те видя тук. Милорд, позволете да ви представя дъщеря си Даяна. Лейди Уортинг, виконт Стоук.

Провлеченият глас на Джеймс отекна оглушително в главата ѝ: „Виконтът, за когото се омъжи, някога беше ухилен пират на име Грейсън Финли“.

Даяна се вгледа в сините очи на виконта, оброчени от дълги тъмни мигли, но се овладя бързо и стисна ръката му.

Дланта му беше корава и мазолеста като тази на Джеймс. Приликата беше толкова голяма, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

Виконтът задържа ръката ѝ малко по-дълго, отколкото беше прието. Когато я пусна, ѝ хвърли бърз поглед и даже ѝ намигна.

Той беше пират. Един от най-добрите. Точно така беше казал Джеймс. Гоних го. Няколко пъти го хвацах натясно, но той винаги съумяваше да измъкне главата си от примката.

Днес Грейсън Финли, виконт Стоук, се разхождаше в Адмиралтейството, сякаш беше в личните си покои, и разговаряше весело с адмиралите, които гонеха пирати по всички световни морета. Ама че нахалник!

Баща ѝ представи и лейтенант Джак.

— Той е брат на херцог Карлайл, но се нарича Джак.

Виконтът разтърси ръката му.

— Вече сме се срещали.

— Наистина ли?

Даяна веднага застана нащрек. Джак мразеше подобни напомнялия. Болеше го, че разни хора знаят за него неща, които са се изгубили от спомените му. Нищо чудно, че не смееше да отиде при жена си. Какво щеше да направи, ако се окажеше, че не си я спомня?

— А това е внучката ми Изабо — завърши гордо адмиралът.

Виконтът взе малката ѝ ръчичка в своята, вдигна към устните си и поздрави учтиво:

— Радвам се да се запозная с вас, мис Уортинг.

Изабо издаде развълнуван звук. В първия миг виконтът я погледна объркано, после лицето му стана учтиво безизразно.

— Дъщеря ми е глуха и не може да говори — обясни с леко раздражение Даяна.

Виконтът отново стисна ръката на момиченцето, а с другата посегна и дръпна плитката ѝ. Изабо се засмя. Стоук се обърна към Даяна с поглед, в който се четеше искрено съчувствие.

— Както вече ви споменах, Локууд — заговори делово адмирал Пемброк, за да прикрие момента на неловкост, — виконт Стоук би могъл да ви помогне в търсенето. — Той се огледа и понижи глас: — Двамата с Джеймс Ардмор се познават добре.

Усмивката моментална изчезна от лицето на виконта. А Даяна откри в сините му очи остър ум и безумна дързост — качества, които му бяха помогнали да избяга от най-добрия ловец на пирати в света.

— Защо го търсите? — осведоми се с подчертана небрежност виконтът.

— Морето го изхвърли на брега на нашия остров — обясни с готовност бащата на Даяна. — После го заловиха, но той успя да избяга. Оттогава никой не знае къде е. Любопитни сме да разберем какво се е случило.

Виконтът се обърна към Даяна и изрече с леко предизвикателство:

— Ако е минал в нелегалност, няма да го намерите. Твърде вероятно е никога вече да не го видите.

— Досега няма съобщения, че е потеглил към Америка — намеси се лейтенант Джак. — Никой агент не е докладвал и за смъртта му.

— Това е нормално. Той идва и си отива, когато му харесва. Затова предлагам да не си губите времето.

— Аз му дължа живота си — отвърна хладно лейтенант Джак. — Никога няма да го забравя.

— Ако иска вашата благодарност, той ще се яви пред вас и ще изложи исканията си — обясни също така хладно виконтът. — В противен случай няма да го видите. Запомнете думите ми.

Той се поклони, а когато се изправи, лицето му отново изразяваше дружелюбие.

— Желая ви хубав ден, господа адмиралите. Лейтенант. Лейди Уортинг. Оттеглям се, защото се налага да си събера багажа. За пореден път. Пращат ме на островите в Ламанша... по причина, известна само на небето и Адмиралтейството. Смятах, че след като прекарах цял месец в Прусия, ще ми дадат малко почивка, но възхищението, което господата адмиралите проявяват към моите способности, продължава да ме държи далеч от жена ми и децата ми.

Когато спомена семейството си, сините му очи светнаха. Той се поклони отново и слезе по стълбището с лека крачка.

— Странна птица — отбеляза замислено адмирал Пемброк. — Но е много полезен. Откри къде е изчезнал френският крал и проявява забележителна интелигентност в отношенията си с французите и съюзниците им. Миналото му е доста тъмно, но ние решихме да проявим великодушие и да мълчим по въпроса, разбира се, срещу специалните му услуги. Един ден лорд Стоук сигурно ще откаже да работи за нас и ще се върне в имението си в Корнуел. Той обожава жена си и мрази да е разделен от нея.

С тези думи той поведе адмирал Локууд и лейтенант Джак надолу по стълбата. Даяна остана на мястото си. Когато тримата мъже завиха по коридора, тя се спусна да догони виконта.

Намери го на една площадка да гледа през прозореца към оживения вътрешен двор.

Даяна държеше дъщеря си за ръка, но Изабо разглеждаше с възхищение красиво изрисуваните тавани и не мислеше да се отдалечава.

— Знаете ли къде е той? — попита направо Даяна.

Виконтът я измери от глава до пети и очевидно разбра какво е станало между нея и Джеймс на остров Хейвън.

— Вие сте извънредно красива жена, лейди Уортинг. Точно от този тип жени, за които някога с Ардмор водехме война. И то жестока.

— Значи ме съветвате да го забравя?

— Той не е от мъжете, които обичат сантименталните сбогувания.

— Разказа ми, че сте били най-добрите приятели. А после сте станали врагове. Но ми се струва, че не го познавате много добре.

Виконтът сведе очи.

— Вие сте прекрасна жена, лейди Уортинг. И сте твърде добра за човек като Джеймс Ардмор. — Улови ръката ѝ и додаде тихо: — Вече съм сигурен, че и за вас щяхме да водим битка.

— А как е съпругата ви, милорд? — попита с медено гласче Даяна.

Лорд Стоук се усмихна и лицето му засия като ярко слънце след седмица дъжд.

— Познавате ли Александра? — Явно му беше безкрайно приятно да говори за нея.

— Срещнахме се веднъж. Надали ме помни.

— Всеки, който ви е срещнал дори веднаж, ще ви запомни. — Той поднесе ръката ѝ към устните си. — Тази вечер ще ѝ пиша и ще спомена за срещата ни.

— Много сте любезен — отвърна Даяна. — Желая ви хубав ден, лорд Стоук.

Той отново я измери с пронизателния си син поглед и се усмихна завладяващо.

— Хубав ден, лейди Уортинг.

Даяна се обърна и тръгна по коридора, но чу съвсем ясно последните му думи:

— Да, вече съм сигурен, че щяхме да се бием за вас.

— Пощата, мадам.

Старата икономка на адмирал Локууд донесе писмата на сребърна табла.

Баща ѝ беше излязъл да закуси със свой познат и двете с Изабо бяха сами на масата. Даяна имаше намерение да прекара предобедна в писане на писма. Не че водеше оживена кореспонденция. Само старите приятели на баща ѝ се обаждаха понякога.

Много ѝ се искаше да пише на Хонория, сестрата на Джеймс. Да ѝ съобщи, че се е запознала с брат ѝ и че той е изчезнал. Но може би Джеймс отдавна беше на сигурно място в Чарлстън и сестра му щеше да сметне писмото ѝ за вулгарно натрапничество. Даяна въздъхна и започна да преглежда писмата. Освен това не знаеше как да адресира писмото. Джеймс не ѝ остави адреса си.

Попадна на непознат почерк и побърза да отвори дебелия кремав плик. Писмото беше кратко, а подписът гласеше: „Ваша предана Александра Стоук“.

Даяна се разтрепери. Разгъна писмото и зачете с нарастващо вълнение.

„Доста се колебах дали да ви пиша, лейди Уортинг, но съпругът ми ми писа за срещата ви в Адмиралтейството и изведнъж проумях смисъла на някои неща, които дотогава ме объркваха. По тази причина реших да се обърна към вас. Помня, че преди три години ни представиха една на друга в дома на лейди Фийдърстоун. Вие бяхте там с адмирал Хейвс. Тогава се казвах Александра Алистър, а сега съм лейди Стоук. Днес ви пиша, за да ви съобщя, че имам сведения за един наш общ познат, които вероятно ще ви заинтересуват, в случай че разбирате за какво става дума, ще се радвам много да ми погостувате в лятното имение на семейство Стоук в Нюкей, Корнуел.

P.S. Ако случайно срещнете лорд Стоук, преди да отпътувате от Лондон, моля ви, не споменавайте за писмото ми. Щом пристигнете, ще ви обясня всичко.“

Даяна прочете няколко пъти краткото писмо, за да е сигурна, че го е разбрала правилно. Общ познат. Подчертано.

Сърцето ѝ се удряше болезнено в гърдите. Замисли се над объркващия факт, че лейди Стоук е отделила толкова много място, за да я увери, че двете се познават, което означава, че тя не нарушава етикета, като ѝ пише. Дяволите да ме вземат, помисли си ядно тя и стана. Какво значение имаше етикетът пред съдържанието на писмото!

Даяна отиде с бързи крачки в работната стая на баща си, следвана от любопитната Изабо. Извади голяма карта на Англия и я разтвори върху писалището. Намери Южна Англия и Корнуел. Ньюкей. Да, ето го. На Атлантическия бряг, на около петдесет мили по суша от Плимут. Ако пътува по море, ще трябва да заобиколят носа и ще трае по-дълго. В тази област беше пълно с контрабандисти. Да кажем, че имаме обща враждебност срещу душещите навсякъде английски фрегати.

Даяна затвори очи. Джеймс беше изчезнал. А лорд Стоук наскоро се бе завърнал от Прусия и трябваше да обиколи островите в Ламанша, преди да се завърне при жена си. Не споменавайте за писмото пред съпруга ми — молеше лейди Стоук. Грейсън Финли беше най-големият съперник на Джеймс Ардмор. А Джеймс Ардмор ѝ бе говорил с възхищение за прекрасната мисис Алистър.

Даяна стана. Изабо разглеждаше с интерес картата на Корнуел, но майка ѝ я взе от ръцете ѝ и я прибра. После набързо написа писмо до баща си, запечата го и го сложи под мастилницата. Събра в една чанта най-необходимото за себе си и за Изабо и нае карета, която да ги откара в Корнуел.

Лейди Стоук, бивша Александра Алистър, настани сина си на дивана до себе си.

— Какво си ял пак, Алекс? — попита с леко раздражение тя. Лицето на момченцето беше омазано с лепкава сива субстанция, по която тук и там имаше пръст. Близначката му Шарлът беше в градината и сигурно изглеждаше още по-зле.

Преди два месеца Алекс и Шарлът бяха навършили една годинка. Двамата пълзяха из къщата и градината с невероятна бързина и въпреки обединените усилия на Александра, доведената ѝ дъщеря Маги, бавачката, икономката и още две прислужници не успяваха да ги удържат. Грейсън упорито твърдеше, че Алекс вече казва „татко“, но Александра, макар и възхитена от бързото развитие на децата си, не чуваше в бърбенето им нито една ясна дума.

Момченцето, което спеше спокойно горе в детската стая, беше на четири месеца и растеше бързо. Сигурно скоро ще се присъедини към близнаците, каза си с усмивка Александра.

Тя сложи момченцето в скута си и се опита да разбере с какво се е омазало. Много скоро обаче мислите ѝ се отклониха. Все още се питаше дали е постъпила правилно, като е уведомила лейди Даяна Уортинг за „общия им познат“. Освен това не беше сигурна, че е постъпила правилно, като не е уведомила собствения си съпруг. Ала мъжът със забележителните зелени очи, който се качи в каретата ѝ на един самотен завой, ѝ заяви, че ако каже на съпруга си за него, веднага ще си замине. После падна в краката ѝ и загуби съзнание.

Александра веднага разбра какво е имал предвид. „Имам нужда от помощ, но няма да я приема от Грейсън Финли.“

Джеймс гореше в треска, гърбът му беше осеян с гноящи рани. Александра го настани в леглото и помоли прислужниците да държат присъствието му в абсолютна тайна.

От седмици гостът ѝ лежеше в най-хубавата стая за гости, трепереше и се потеше, измъчван от нови и нови пристъпи на

треската. Няколко дни беше в съзнание, разпита я подробно за движенията на английската флота и се засмя саркастично, когато тя отказа да отговори. После пак изпадна в делириум.

Говореше бързо и неясно, понякога отваряше трескави очи, друг път ги държеше здраво затворени.

Каквото и да бе изстрадал, със сигурност нямаше да ѝ каже, дори когато оздравее. Гърбът му беше ужасно обезобразен от бича. Раните бяха много дълбоки, на някои места се виждаха чак костите. Явно някой го е бичувал безмилостно, казваше си изпълнената със съчувствие Александра.

Раните се бяха възпалили и предизвикали треската. Прислужниците го къпеха, наливаха в устата му супа и чай. Александра полагаше всички усилия да го излекува. Облякоха го в чисти дрехи, но той късаше ризите, за да оголи гърдите си, и накрая го оставиха гол. Често се случваше да захвърли и завивките.

Александра се чувстваше изтощена, но не му каза, че е майка на три деца и омъжена за втори път. Би трябвало да изпитва само съчувствие и милост.

Тя въздъхна и поклати глава. С всеки друг мъж би било така, но Джеймс Ардмор беше различен. Той беше най-големият враг на съпруга ѝ. Преди две години тя бе попаднала между двамата. Джеймс ѝ разказа неща, които Грейсън със сигурност не знаеше, и оттогава Александра вярваше, че тя разбира Джеймс много по-добре от мъжа си.

По тази причина реши да пише не на Грейсън, а на Даяна Уортинг.

Маги влезе в салона откъм градината с малката Шарлът на ръце, която, както правилно бе предположила Александра, изглеждаше още по-зле от братчето си. Шарлът вечно търсеше приключения и за съжаление не знаеше що е страх.

Маги изглеждаше възбудена, но Александра не пропусна да ѝ се възхити. Момичето беше дъщеря на Грейсън от полинезийка, за която се оженил на Таити. Маги беше наследила външността на Сара: дълга черна коса, бадемовидни кафяви очи, високи скули и пълни червени устни. Но тя носеше и много черти на Грейсън, особено сияещата усмивка, искрящия поглед и импулсивния характер.

Александра беше искрено привързана към момичето. Четиринайсетгодишната Маги бързо се превръщаше в невероятно красива млада жена. Младите мъже от Нюкей вече бяха забелязали този факт. За Грейсън обаче тя си оставаше малкото момиче, което бе спасил на Ямайка. Ако един ден забележи, че младите мъже ухажват дъщеря му, цялата провинция ще разбере защо цял Лондон си шепне, че лорд Стоук е бил пират, каза си развеселено Александра.

— Мамо Александра, тя пристигна — оповести тържествено Маги.

* * *

Каретата забави ход и обърна. Даяна отвори очи и въздъхна уморено. Хвърли поглед през прозорчето и видя, че се движат по добре поддържана входна алея. Конете изтрополиха по висок каменен мост и спряха пред красива къща с просторни странични крила. Вече беше доста късно, но юнското слънце все още огряваше просторната градина.

Даяна се чувстваше скована, всички кости я боляха, устата ѝ беше суха и пълна с прах. Трябваше да спират цели четири пъти, за да слезе и да повърне. Друсането на каретата се отрази ужасно на стомаха ѝ, който в последно време постоянно я измъчваше. Имаше нужда от баня, от студена вода и от меко легло.

Четирима лакеи излязоха с бързи крачки от къщата. Кочияшът на наемната карета скочи на земята и отвори вратичката. Един от лакеите постави пред вратичката тапицирана табуретка, изгледа раздражено кочияша и го избута настрана. Даяна подаде глава навън.

— Вече можете да слезете, милейди — подкани я кочияшът с ясно изразения акцент на лондонското простолюдие.

Лакеите го измериха с неодобрителни погледи. „Ние работим за виконт — казваха лицата им, — а вие, сър, сте едно нищо.“

Даяна свали Изабо от каретата, хвана ръчичката ѝ, кимна на лакеите и се запъти към широко отворената входна врата. Изабо протегна ръка и дръпна последния лакей в редицата за полите на ливреята. Той сведе глава и вдигна вежди. Изабо го дари с най-милата

си усмивка. Лакеят не се удържа и се засмя. После се огледа виновно, засрамен, че се е държал като човешко същество.

В просторната входна зала отекнаха стъпки. Появи се млада жена, която накара Даяна изведнъж да осъзнае, че е пътувала дванайсет часа, че косата ѝ е ужасно разрошена, а простата ѝ памучна рокля е безнадеждно смачкана. Дамата, която я поздрави, носеше елегантна рокля от кафяв кашмир и ешарп с избродирани розички. Тънката ѝ шия беше украсена с гранатова огърлица. Гладката червено-кафява коса блестеше като коприна и беше вдигната в строга прическа.

Зад жената се появи невероятно красиво момиче с гъсти черни къдрици, екзотични кафяви очи и кожа с цвят на кафе с мляко. Момичето водеше две малки деца с руси коси и същите сини очи, които Даяна бе видяла преди няколко дни в Адмиралтейството.

Лейди Стоук протегна изящните си бели ръце и я поздрави сърдечно.

— Добре дошли в дома ми, лейди Уортинг. Моля, заповядайте, знам, че сте уморени и гладни. Приготвила съм лека вечеря и меко легло. Много бързо сте изминали този дълъг път. По-добре да бяхте почивали по пътя, скъпа.

Даяна влезе в хладната, сенчеста зала и въздъхна доволно. Лакеите затвориха вратата и се пръснаха, всеки по своята работа. Изабо отиде при децата, сложи ръце на гърба и огледа близнаците със същото внимание, с което се вираше в колекциите си от миди.

Даяна се наведе към ухото на домакинята.

— Къде е той?

Александра трепна. Явно не очакваше такава атака.

— Горещо. Но трябва да ви предупредя, че е много болен.

— Тази сутрин беше по-добре — намеси се чернокосото момиче.
— Но не ме позна.

Сърцето на Даяна спря да бие. Очите ѝ запариха. Нямахте сили даже да държи главата си изправена.

— Моля ви, заведете ме при него.

Тя съзнаваше, че се държи ужасно грубо, но в момента не ѝ беше до учтивости. Лейди Уитни-Джоунс познаваше всички тънкости на етикета, но не беше нищо повече от една празноглава идиотка.

Лейди Стоук обаче я разбра. Хвана я за ръката и я поведе по широкото мраморно стълбище. Качиха се на първия етаж, минаха по

дълъг коридор и спряха пред двукрила врата. Точно тогава от стаята излезе висока сивокоса жена с леген вода и няколко мокри кърпи.

— Опитяхме се да го успокоим — рече тя, — но той продължава да се мята. Ако температурата не спадне скоро, милейди, боя се, че...

Даяна не чу последните думи. Тя се промуши покрай жената и влезе тихичко в стаята.

Озова се в просторно помещение с висок таван. Джеймс лежеше в широко легло с балдахин от брокат, който го предпазваше от слънцето, влизащо през отворените прозорци. Икономката сигурно го е завила, но той бе побързал да се освободи от чаршафите. Лежеше на една страна с гръб към Даяна. Половината му гръб беше разголен.

Раменете бяха целите в белези от кожения бич. Някои вече се бяха затворили, други обаче светеха яркочервени и се виждаше месото. Между белезите се издуваха синини. Тилът му беше скрит под порасналата коса.

Даяна изплака задавено. Без да съзнава какво прави, тя заобиколи леглото и коленичи. Повдигна ръка и приглади назад влажните тъмни къдрици. Кожата му беше посивяла и пареше.

Лейди Стоук пристъпи тихо до леглото и посегна да го завие с чаршафа. Ресниците на болния затрепкаха. Зелените очи пламтяха от треската. Той изръмжа нещо и посегна да удари Александра. Даяна скочи и успя да улови ръката му.

— Престани, Джеймс! — извика остро тя.

Надяваше се звукът на гласа ѝ да го изтръгне от делириума, дори да го изкуши да пусне някоя саркастична забележка. Например, че тя е дошла тъкмо навреме, за да се възхити на голия му задник. Ала той само измърмори нещо неразбрано и веднага потъна в неспокоен сън.

Даяна изхълца отчаяно и лицето му се разми пред очите ѝ. Лейди Стоук търпеливо го зави с чаршафа и този път той не се възпротиви.

Приближиха се бързи стъпки. Даяна стреснато избърса очите си. Изабо застана до леглото и впи поглед в заспалия мъж. Позна го веднага и извика зарадвано:

— Йоо!

След това заобиколи леглото и се покатери на стола до Даяна.

— Ма! Йоо!

Изабо протегна ръце — очевидно искаше да прегърне Джеймс, но Даяна я спря. Той беше болен, може би умираше, но все още беше

силен. Нищо чудно отново да замахне и юмрукът му да улучи Изабо.

Момичето се обърна към нея и трескаво я заговори с езика на знаците.

— Какво му е на Джеймс, мамо? Болен ли е?

— Да, скъпа, много болен — отговори със знаци Даяна.

— Напиши писмо на дядо и мисис Прингъл. Дядо знае как да го излекува. Ще пристигне с кораб и ще го върне на Хейвън.

— Права си, миличка. Точно това трябва да направим.

Даяна протегна ръка и я сложи върху пламтящото чело на Джеймс. После се наведе и целуна слепоочието му. Джеймс не се помръдна.

— Предполагам, че съм се издала с поведението си — започна нерешително Даяна.

Лейди Стоук я погледна изпитателно над чашата с чай.

— Той ви викаше. Често.

Даяна преглътна голяма глътка горещ чай и се закашля мъчително. Двете с Александра седяха в частния салон на домакинята. Прекрасната Маги бе отвела Изабо да пие чай в детската стая заедно с малките. Даяна бе свалила жакета си и бе поправила косата си. Александра настояваше да пият чай и да хапнат бисквити, преди гостенката ѝ да се преоблече и да разопакова багажа си.

Домакинята остави крехката порцеланова чашка върху чинийката и продължи разказа си:

— Когато е буден и осъзнава къде се намира, се прави, че не разбира за кого го питам. Или просто обръща глава на другата страна.

— Значи не иска да съм тук — отвърна с болка Даяна.

— О, разбира се, че иска — усмихна се леко лейди Стоук. — Иначе нямаше да ви вика, нали? Отначало няхах понятие коя е Даяна. После обаче получих писмо от съпруга си, в което той ми съобщаваше, че се е запознал с лейди Уортинг и баща ѝ адмирал Локууд, които са го разпитвали за нашия общ познат. Поразпитах и разбрах, че малкото ви име е Даяна. Затова ви писах. Честно казано, понякога си мислех, че ще изгорите писмото ми или ще ми отговорите, че съм ексцентрична, защото загадъчните ми намеци не са ви казали нищо.

Даяна преглътна мъчително.

— Помолихте ме да не казвам на съпруга ви, ако случайно го срещна пак.

Бузите на Александра порозовяха.

— Джеймс поиска да му обещае, че ще пази мълчание. Закле се, че ако уведомя Грейсън, ще напусне къщата. Познавате Джеймс. Със сигурност щеше да го направи.

— Права сте. Този жалък негодник!

— Джеймс Ардмор е доста деликатна тема между мен и съпруга ми. Двамата с Грейсън са сключили примирие, но не си вярват.

— Предполагах — отвърна с лека усмивка Даяна.

Лейди Стоук ѝ подаде чиния с дребни сладки.

— Хапнете малко, моля ви. Виждам, че сте изтощена, а ще са ви нужни много сили.

Даяна съзнаваше, че Александра е права, и се насили да хапне две-три сладки. При други обстоятелства щеше да се наслади на пикантните подправки, но днес всичко имаше вкус на пясък. Отново ѝ се пригади.

— Знам, че съм недопустимо любопитна, но много искам да науча как сте се запознали с Джеймс Ардмор.

Даяна събра трошичките от сладките и ги сложи в чинийката.

— Първо трябва да ми кажете какво ще правите с него. Ще го закърпите и ще го отпратите, или ще го предадете на Адмиралтейството?

Лейди Стоук се усмихна.

— Той е тук от няколко седмици и както виждате, още не съм уведомила Адмиралтейството. Надявам се вие да ми подскажете какво да правим с него.

— Откъде знаете, че баща ми и аз няма да го предадем? Ако искате да го опазите, сте рискували много, като сте ми писали.

Лейди Стоук се засмя тихичко.

— Вижте, Даяна, Джеймс не само викаше името ви. На няколко пъти изрече... как да го кажа... доста ласкателни неща за вас. Два или три пъти си въобрази, че до леглото му не стоя аз, а вие. И ми каза някои неща, които ме накараха да се изчервя.

Даяна усети как лицето ѝ пламна.

— О...

Лейди Стоук отпи глътка чай.

— Естествено това събуди любопитството ми.

Даяна пийна още малко чай. Само до преди час не искаше да говори за Джеймс. Онова, което ги свързваше, трябваше да си остане тяхна тайна. Но в присъствието на Александра имаше нещо толкова утешително, че тя беше готова да се разплаче. Чувстваше се безкрайно уморена и вече нямаше сили да премълчава чувствата си към Джеймс Ардмор.

Тя започна да говори и думите буквално избликваха от устата ѝ. Разказа на непознатата жена всичко: как Джеймс я отвлече, как след година морето го изхвърли на острова на баща ѝ, как животът ѝ се промени из основи. Не пропусна нищо от онова, което бяха преживели заедно. Завърши с бягството на Джеймс от фрегатата и изчезването му.

Лейди Стоук седна до нея на дивана и я прегърна утешително. Сълзите на Даяна намокриха красивата ѝ кашмирена рокля.

— Милата, милата Даяна. Радвам се, че ви накарах да говорите. Имали сте нужда да се доверите на някого, нали?

— Простете ми — помоли Даяна, защото така изискваше приличието. Тя не съжеляваше, че е изляла сърцето си.

— Нямам какво да ви прощavam. Всеки човек има нужда да се довери на някого, да поговори за болката си. Когато мама почина, аз отидох при най-добрата ѝ приятелка лейди Фийдърстоун. Тя живее в Кент и много ми липсва.

— Моята майка умря, когато бях на седем години — обясни Даяна. — Нямах си никого.

Спомни си как двете с майка ѝ махаха след лодката, в която беше баща ѝ. За пореден път трябваше да отиде на война. Майка ѝ мразеше сбогуванията, но винаги се усмихваше и се преструваше на спокойна. Скоро след като фрегатата на адмирала излезе от пристанището, майка ѝ се простуди и след кратко боледуване почина. Само след четиринайсет дни.

— Имали сте тежък живот, нали? — Александра я помилва по косата. — Чух за раздялата ви с Едуард Уортинг. Знам и за дъщеря ви.

Даяна се опита да се усмихне.

— Може би не беше редно да ме приемате в дома си, лейди Стоук. Аз съм скандална личност и дамите от доброто общество ме избягват.

Александра се засмя и Даяна разбра защо Грейсън Финли се е влюбил в нея. Тази жена излъчваше топлина и дружелюбие. Освен това беше чудно красива. Очите ѝ бяха светлозелени като огряно от слънцето езеро.

— Мили боже, ако бях поне малко загрижена за етикета, никога нямаше да се омъжа за Грейсън! И за мен се говорят какви ли не неща, Даяна, повярвайте ми. Моля, наричайте ме Александра. Двете жени, които бяха достатъчно глупави да се влюбят в Грейсън Финли и Джеймс Ардмор, би трябвало да станат най-добрите приятелки!

Даяна избухна в смях. Съзнаваше, че е малко истерична, но лейди Стоук явно не се тревожеше от това. Тя я прегърна и за първи път, след като беше видяла как бичуват Джеймс, Даяна се почувства малко по-добре.

Джеймс отвори очи. Лежеше по лице, напълно изтощен, всяка костичка по тялото го болеше. Сигурно отново беше попаднал на белия южен бряг редом с непознатия английски лейтенант, когото бе спасил от потъващата фрегата.

Той се усмихна и изпита болка в напуканите устни. Тя ще се появи всеки момент, вятърът ще издуе памучната ѝ пола и ще му покаже прекрасните ѝ крака. Червенокосото привидение ще се наведе над него и ще извика: „Джеймс Ардмор, теб най-малко исках да видя тук!“.

Откъде знаеше обаче, че жената, която ще го намери, е Даяна Уортинг?

Защото веднъж вече беше сънувал този сън. Вкуси пясъка в устата си, усети вятърът да развява косата му. Спомни си тропота на ботушките и по скалата. Отвори очи и отново я видя пред себе си. След време щеше да се събуди в кораво легло, Даяна щеше да дойде при него, да го докосне и отново да разпали искрите на страстта. Двамата ще водят ожесточени спорове, за да прикрият желанието си, ще мерят сили — а тя беше майсторка на караниците.

Какъв сладък сън. Джеймс се вкопчи в него. Искеше да продължи да сънува, докато стигне до сблъсъка им пред пещерите, когато Даяна го прегърна и страстно пошепна: „Целуни ме, Джеймс“.

Сънят изчезна и той отвори очи.

Лежеше по лице, ръцете му бяха покрай тялото, но под него имаше бели чаршафи, не пясък. Намираше се в спалня, през чиито тъмни прозорци влизаше хладен вятър. Леглото беше голямо, възглавниците ухаеха.

Да не би да си е у дома, в Чарлстън? Сигурно Хонория ей сега ще почука на вратата и ще му се скара, че закъснява за вечеря и майка им се безпокои.

Не, въздухът не беше като в Чарлстън. Там беше меко и топло, миришеше на портокалови цветчета и праскови. Тук вятърът, който се

плъзгаше по тялото му, беше хладен и носеше миризма на море.

Джеймс отвори уста, за да каже на Хонория, че ей сега ще стане, но гласът отказа да му служи. Все пак успя да размърда ръцете си, опря се на чаршафа и се надигна.

Това не беше стаята му в Чарлстън, това беше напълно непознато помещение. Под трепкащата светлина на свещта се виждаше висок таван, боядисан в бяло, със златни бордюри. Същият златен бордюр обрамчваше двукрилата дървена врата. Брокатените завеси на леглото бяха дръпнати, а спалното бельо беше от най-фин лен.

Тихо похъркване смуцаваше тишината. От удобното високо кресло край камината стърчаха два ботуша, виждаше се и клюмнала глава с накривена лакейска перука.

Джеймс се изправи предпазливо. Беше гол, източният килим под стъпалата му беше невероятно мек. Направи крачка напред и се олюля застрашително. Краката му бяха толкова отслабнали, че отказваха да го носят.

Тогава си спомни, че беше болен, много болен. През главата му минаваха късчета спомени. Непознати хора, които наливаха в устата му врящи течности. Няколко силни момчета, които го държаха, докато той се мяташе в треска и размахваше юмруци. Все още не знаеше къде се намира и как е стигнал дотук, но вероятно беше в Англия. Даже най-разкошната къща в Чарлстън не беше украсена като тази, а глупавата ливрея на заспалия лакей можеше да е родена само от английски мозък.

Джеймс изчака да си възвърне контрола над крайниците си, видя нощницата на стола до леглото и я облече. Явно е била ушита специално за широкоплещест мъж като него, защото му стана отлично.

Той прекоси помещението с тихи стъпки, отвори безшумно вратата и излезе в коридора.

Озова се на нещо като балкон, украсен с колони. Мраморно стълбище слизаше към величествената входна зала. Също такава впечатляващо стълбище водеше към следващия етаж. Статуи на богове и богини, повечето голи, красяха нишите по коридора и стълбището. В залата светеха няколко кристални полилеи. През големите прозорци влизаше свежият нощен вятър.

На стълбището се появи женска фигура и започна да се изкачва. Джеймс се скри зад най-близката колона и я проследи. Дамата се

движеше грациозно, с едната ръка придържаше полата си, в другата носеше свещ. Трепкащото пламъче освети познато лице. Големи очи, пълни устни, кремава кожа и тъмна коса, в която светлината от полилеите хвърляше червени отблясъци.

Внезапно частичките на мозайката отидоха по местата си и Джеймс разбра къде се намира. Той излезе от сянката на колоната и жената стреснато вдигна глава.

— Александра — промълви нежно Джеймс.

Младата жена изписка тихо и изпусна свещта, която падна върху дългата пътека и угасна в локвичка от восък.

Джеймс протегна ръка и я сложи върху устата ѝ. Александра се овладя бързо и го погледна укорително с огромните си кафяви очи. Колко добре познаваше този поглед.

— Гледайте да не подпалите къщата си, Александра — рече той, но ръката му остана върху устата ѝ, за да е сигурен, че тя няма да се развика. Къщата обаче остана тиха. Само кепенците на прозорците леко проскърцваха.

Джеймс хвърли още един поглед към мраморните статуи на разголени божества и бавно отпусна ръката си.

— Трябваше да се омъжите за мен, когато ви помолих. Моята къща е обзаведена с много повече вкус от неговата.

— Тази е построена от вуйчото на Грейсън — обясни делово Александра, сякаш това извиняваше безвкусицата. — Защо сте станали от леглото?

Преди да е успял да я спре, тя сложи ръка върху челото му. Александра имаше хладни, меки пръсти. Джеймс си спомни как преди две години за малко не се влюби в нея. Това беше, преди да срещне онази вещица Даяна Уортинг.

— Температурата е спаднала — установи доволно Александра. — Слава богу. Въпреки това не биваше да ставате. Още сте много слаб и ще паднете. Връщайте се в леглото!

— Първо ми кажете къде съм.

— Вече ви казах. В къщата, построена от вуйчото на Грейсън. Когато стана виконт, Грейсън наследи и това имение.

— В Англия ли сме?

Александра го погледна изпитателно.

— О, да. На Корнуолския бряг. — Тя се поколеба и допълни: — Грейсън замина за островите в Ламанша.

— Знае ли, че съм тук?

— Не.

Той помилва слепоочието ѝ.

— Вие сте прекрасна дама, Александра.

Тя отстъпи назад и избягна докосването му.

— Мястото ви е в леглото.

— Сигурно сте права. Но ми омръзна да лежа. — Джеймс се чувстваше слаб като бебе и умираше от глад. — Нима Финли харесва тази чудовищна къща?

Александра се засмя и лицето ѝ засия.

— Мрази я. Отдавна сме замислили пътуване по море, но аз... — Тя млъкна и се изчерви. — Досега не бях в състояние да пътувам.

— Хендерсън ми съобщи добрата вест. Той чете всички клюкарски вестници. Знам, че Финли има наследник, втори син и две дъщери. Няма причини да се оплаква.

Усмивката ѝ изрази известна плахост.

— Да, Грейсън е много щастлив. С изключение на... — Тя го огледа преценяващо. — Миналия път вие изчезнахте много бързо. Той нямаше възможност да ви каже, каквото беше решил. Не искам вече да сте съперници. Трябва отново да станете приятели.

— Не се вживявайте в ролята на миротворец, Александра. Вие го обичате, но аз не. Никога не сме били приятели. Даже в началото на познанството ни никога не сме били на едно мнение. Той замисляше нещо и аз се опитвах да го надмина. Намерех ли диамант, той започваше да търси, докато не намереше по-голям. Ако той си намереше красива жена, аз... — Джеймс млъкна, защото следващите му думи щяха да прозвучат неучтиво: „... и аз започвах да търся, докато си намеря още по-красива“. Вместо това каза друго: — Аз трябваше да положа големи усилия, за да не му я отнема.

Представата за Даяна с разпусната червена коса и святкаци от желание очи увеличи слабостта му. Трябваше бързо да оздравее и да се върне на остров Хейвън, да я намери и да я прегърне. Струваше си да оздравее, за да намери такава жена.

— За Сара ли говорите?

Джеймс изпухтя презрително.

— Говоря за вас, скъпа. Вие заслужавате по-добър мъж от Грейсън Финли.

— Той има безупречен произход — отвърна сковано тя. Както винаги, защитаваше титлата и семейството на Финли, сякаш това щеше да го направи съвършен джентълмен.

Александра не знаеше, че Джеймс познава най-лошите страни на съпруга ѝ. Веднъж бе проследил как Грейсън взе на абордаж безобиден търговски кораб, опря ножа си в гърлото на капитана и весело заяви, че пиратите му смятат да плякосат кораба. Заключение капитана в трюма и отиде при русата му съпруга, за да я опознае по-добре. Тя, слава богу, нямаше нищо против.

Докато Джеймс надзираше пренасянето на пляката на „Маджести“, Грейсън се забавляваше в капитанската каюта. Появи се едва когато корабът му се пригответи да вдигне платна. Джеймс запомни завинаги ухилената му физиономия, когато, очевидно много доволен от себе си, скочи на палубата. Джеймс мрачно му заяви, че следващия път ще го остави на пленения кораб, но Грейсън само се засмя подигравателно.

Сега се запита дали Грейсън е разказал на възхитителната си съпруга поне някои от тези истории. Сигурно затова не го искаше наблизо, все едно какво твърдеше Александра.

Той подръпна нощницата си и попита сърдито:

— Негова е, нали?

— Да, само неговите ви стават, но това няма значение. Грейсън никога не спи с нощница. — Александра млъкна изведнъж и лицето ѝ се обля в червенина.

Джеймс се засмя тихо. Измъкна нощницата през главата си, свия я на топка и ѝ я подаде.

— Махнете я от очите ми. Ще си облека моите дрехи.

Тя го зяпна с отворена уста, но бързо се засрами и скри лице в мекия плат. Джеймс ѝ обърна гръб и си влезе в стаята. Хладният вятър галеше гърба му.

Александра извика нещо подире му.

— Когато ви срещнах, бяхте само по... бельо и то е ужасно изпокъсано.

— Проклятие! — изръмжа раздражено той.

Александра изглеждаше прекрасно, както бе притиснала лице в бялата нощница, стараейки се да не поглежда към голото му тяло. Той я погледна втренчено, после отново се обърна, влезе в спалнята си и затвори вратата с трясък.

Стори му се, че чува тихото скърцане на друга врата, вдигането на друго резе. Вслуша се за момент, но усети, че се е изтощил напълно и трябва веднага да си легне, преди да е рухнал на пода.

Лакеят продължаваше да хърка. Джеймс легна по корем, зави се с чаршафа и моментално заспа.

Даяна нервно ходеше напред-назад в малкия салон с изглед към морето. Ниско надвисналите облаци и сивият океан подхождаха на настроението ѝ.

Александра ѝ бе казала, че Джеймс се е събудил и се чувства доста по-добре. Преди две нощи станал от леглото, температурата му била спаднала, държал се почти както преди. След кратък разговор с нея отново си легнал и спал непробудно целия ден и следващата нощ. Сънят му е дълбок и спокоен, увери я Александра.

Даяна надникна в стаята му и видя, че той наистина спи дълбоко и спокойно, скрил лице в ръцете си. Тази сутрин се събудил шумен и весел и поискал хубава закуска. Нахранил се добре и поискал още.

Нито веднъж не беше попитал за нея, нито днес сутринта, нито в нощта, когато беше говорил с Александра. Даяна помнеше всяка думичка от разговора им на стълбището. Тя бе чула как вратата на стаята му се отвори и моментално скочи, промъкна се с боси крака до вратата, откряна я и го видя. Сърцето ѝ спря да бие. Тъкмо щеше да изтича при него, когато видя качващата се Александра.

Двамата говореха тихо, но тя напрегна слух и проследи разговора им. Видя как Джеймс протегна ръка и докосна косата на Александра.

Не спомена името ѝ нито веднъж, а и лейди Стоук не му каза, че я е поканила в дома си.

Когато Джеймс смъкна бялата нощница, сърцето ѝ заби с такава сила, че тя за малко не припадна. Светлината на свещите позлати раменете му, изрисува плетеница от тъмни и светли ивици по гърба му. Даяна го пожела с такъв властен копнеж, че едва не полудя. Искаше да усети допира на силните крака и ръце, устните му да се впият в

нейните. Едва успя да се пребори с импулса да изтича при него, да го отведе в спалнята и двамата да се любят страстно през цялата нощ.

Едва преди няколко минути Александра ѝ каза, че Джеймс е станал, облякъл се е и смята да слезе в салона.

— Не съм му казала, че сте тук — добави тя и очите ѝ засвяткаха дяволито. — Реших, че ще е хубаво да го изненадаме.

Даяна не намери сили да попита дали той е споменал нещо за нея. Затова сега се разхождаше из салона с омекнали крака и кършеше ръце.

Изабо беше в детската стая при децата на Александра и Маги. Вече беше влюбена в близнаците, а и те я харесваха. Малките не намираха нищо необичайно в знаците ѝ и ѝ отговаряха със същото. Маги обичаше всички и се грижеше за тях. Какво необикновено момиче, каза си за пореден път Даяна. С баща пират и екзотична майка полинезийка.

Маги ѝ разказа как намерила баща си. Един ден погледнала в коравото лице и жестоките сини очи на един пират и веднага разбрала, че той е нейният татко. Той я зяпнал смаяно, но тя му казала просто „Здрасти, ти си татко ми, нали?“ и се хвърлила в прегръдките му.

Маги описа също как двамата се качили на борда на „Аргонавт“, който трябвало да ги отведе от Ямайка в Англия. Разказа с много обич за приятелите си Иън О’Мали и мистър Хендерсън и изрази надежда, че скоро ще ги види отново. Даяна беше сигурна, че и Джеймс Ардмор се е радвал на дългото плаване с момичето на борда.

Александра помоли Маги да се занимава с децата, докато Джеймс е в салона. Даяна искаше да повика Изабо, за да го поздрави, но Александра само се засмя и ѝ каза да почака.

Вятърът се засилваше. Даяна отиде до прозореца и се загледа в развълнуваното море. Малка рибарска лодка бързаше да се завърне на сигурния бряг. Докато наблюдаваше приближаването ѝ, Даяна си пожела да е навън, в морето, и да се бори с вятъра ѝ вълните, вместо да се вслушва със замряло сърце в ударите на часовника в задушния салон.

— По дяволите! — изсъска някой зад нея.

Даяна се обърна стреснато. Джеймс Ардмор стоеше в рамката на вратата и изглеждаше всичко друго, само не и зарадван.

Дрехите му очевидно бяха от гардероба на виконта: панталон от тънка сърнешка кожа, кожени ботуши, жакет и ленена риза. Не носеше яка, нито шалче, но дори и без необходимите аксесоари модните дрехи не му подходяха. Беше изкъпан и обръснат, още влажната тъмна коса беше вързана на опашка на тила.

Даяна се вкопчи в облегалката на дивана, за да не падне. Двамата се гледаха дълго, без да говорят. Той с типичното си хладно и недостъпно изражение, тя с полуотворени устни и изтръпнали крайници.

— Защо не си на остров Хейвън? — попита той.

Типично. Въобще не я попита как е със здравето. Не се хвърли към нея, за да я заключи в обятията си и да ѝ заяви колко много му е липсвала.

— Бях в Лондон — отвърна тя бавно и отчетливо, сякаш говореше на дете. — Върнахме лейтенант Джак в Англия.

— Значи се е възстановил?

— Да, добре е... горе-долу. Все още не помни кой е, но се разбра, че е брат на херцог.

Джеймс вдигна вежди.

— Добри новини за Джак.

— Всъщност не. Той изглежда по-скоро объркан. Освен това е женен и има близнаци.

Джеймс влезе бавно в стаята, без да я изпуска от поглед.

— Това е било удар за него. Животът наистина е пълен с изненади, нали?

— И ти си пълен с изненади.

Той я изгледа остро, после ѝ обърна гръб и се запъти към вратата, извеждаща на терасата.

— Прощавай, че те зяпах така — рече той с най-провлечения си чарлстънски тон, — но не съм свикнал да те виждам в толкова прилично облекло.

Думите му прозвучаха като обида. Даяна носеше най-хубавата си утринна роба от кремава памучна материя, с висока талия, черни ширити и мънички черни копчета, с дълги ръкави и красиво изрязано деколте.

По настояване на Александра беше украсила деколтето си с камей. Камериерката на домакинята изчетка грижливо буйната червена

коса, нави я на кок и незнайно как успя да сложи всяко косъмче на мястото му.

— Да, облечена съм прилично и за това трябва да благодаря на елегантната лейди Стоук.

В дома на Александра всичко вървеше като по часовник.

— О, тя е много изискана дама — отвърна разсеяно Джеймс. Подпря се на рамката на вратата и претърси с поглед хоризонта. Моравата стигаше до нисък зид, покрай който минаваше широка алея. Там гостите се разхождаха, наблюдаваха морето и си почиваха на дървени пейки.

Даяна не откъсваше поглед от него. Той беше едър, гордо изправен, жакетът сякаш ушит специално за него. Силните му бедра опъваха кожения панталон. Нещо я тласкаше да отиде при него и тя напрегна сили, за да се удържи. Проклет да е! Защо не казваше нищо? Ръката, с която се подпираше, изведнъж затрепери.

— Джеймс...

— Къде е Хендерсън? — прекъсна я остро той.

— Кой е Хендерсън?

Джеймс ѝ хвърли поглед през рамо.

— Вторият ми офицер. Попитах къде е.

— Нямам представа, Джеймс. Във всеки случай не се е скрил зад дивана.

Той се обърна и благоволи да обясни:

— Бяхме се уговорили да се срещнем тук, ако нещо се обърка. Но не кавай на Александра. Тя вярва, че съм дошъл, воден от искреното си желание да се помиря със съпруга ѝ.

Даяна посрещна с благодарност една добре позната емоция. Гняв.

— Избрал си този дом за среща с Хендерсън? И защо, по дяволите? Сигурно има много по-сигурни места!

— Не и когато положението е наистина лошо, а в момента е точно такава. Нямах никакво намерение да се разболявам. Но в това състояние нямах друг изход, освен да се скрия и да чакам, докато оздравея. Знаех, че Александра няма да ме предаде, Финли също няма да го направи. Твърде много ми е задължен.

Даяна стисна ръце в юмруци.

— Трябваше да ми кажеш!

— За съжаление не ми се удаде случай. Докато бях окован във вериги на фрегатата, нямаше как да извикам: „Ще се срещнем в Корнуел!“. Но ти все още не си ми казала защо си тук.

Даяна сърдито поклати глава.

— Разбира се, че ти казах. Отведохме лейтенант Джак в Лондон.

— Да, това го чух. То се е случило преди седмици. Лондон е много далеч оттук.

— Търсих те. Защо, по дяволите, да не дойда тук?

— А къде е скъпият ти баща?

— В Лондон.

Двамата се погледнаха в очите. Неговите бяха студени, преценяващи, непоколебими.

— Трябваше да се върнеш на остров Хейвън. Щях да те намеря там.

— Когато те видях за последен път, онзи жесток капитан заповяда да те бичуват. А после ти изчезна. Не знаех жив ли си, или мъртъв, дали са те хвърлили през борда, или си в някое скривалище под земята. Как да си замина, без да знам какво се е случило с теб?

Очите му си останаха хладни и непроницаеми. Колко добре умееше да се владее.

— Би трябвало да знаеш, че ако съм останал жив, ще дойда при теб.

— О, така ли? И откъде можех да го зная, уважаеми ловецо на пирати? Само защото те обичам, това още не означава, че си се чувствал длъжен да се върнеш при мен.

— Попитах те дали ще се омъжиш за мен. Забрави ли го вече?

— Ужасно съжалявам, Джеймс. Предполагам, че съвършената лейди Стоук прави всичко, което лорд Стоук очаква от нея, но аз не съм съвършена. Никога не съм се подчинявала на нечии заповеди.

Джеймс отвори вратата към терасата. Морският вятър нахлу вътре и разроши косата на Даяна.

— Да се поразходим.

Без да чака отговор, той хвана ръката ѝ и я повлече към пътеката, която минаваше покрай ниския зид.

Изглеждаше слаб, краката му не го носеха много сигурно, но пръстите му стискаха нейните в здрава, даже болезнена хватка.

По небето бяха надвиснали ниски облаци.

— Ще вали — отбеляза Даяна.

— Това е добре. Поне хората няма да ни слушат, като си крещим. Освен това Александра не се подчинява на Финли, а прави, каквото си е решила. Затова я харесвам.

Той я поведе по пътеката. Вляво от тях бушуваше морето и високите вълни се разбиваха в скалите. Пътеката ги отведе до малка горичка, вероятно засадена от правуйчото на Грейсън Финли. Под дърветата беше построен красив павилион с колони и куполен покрив. Вътре имаше пейки покрай стените. Джеймс натисна Даяна да седне на една от тях.

Дърветата навън скърцаха, листата им шумяха. Джеймс се настани до Даяна — толкова близо, че бедрата им се докосваха. Той миришеше на сапун, но това не скриваше типичната му мъжка миризма, от която ѝ се завиваше свят.

— Пак ли ще си крещим? — попита нервно тя. — Мислех, че вече сме приключили.

Джеймс се взираше навън. Даяна го огледа отстрани и видя колко сива беше кожата на лицето му, около очите се бяха появили няколко нови бръчици. Още не беше оздравял напълно. Щеше да мине доста време, докато възстанови предишната си сила. Очевидно беше положил много усилия, докато я доведе тук.

— Би трябвало да си в леглото — промълви тя и помилва ръката му, положена върху коляното. — По-късно ще се караме.

Той я изгледа хладно.

— Не се преструвай, Даяна. И ти си като Александра.

— О, извинявай — отвърна ледено тя.

Джеймс я изгледа втренчено и изведнъж погледът му омекна.

— Знаеш ли защо те обичам? Защото никога не показваш страх или неловкост. И защото никога не се подчиняваш. Аз те нападам, ти нанасяш ответен удар. Понякога даже опираш пистолет в слепоочието ми.

Лицето му отново помрачня.

— Мъжете не обичат дамата на сърцето им да ги вижда слаби и болни. Това нанасява мъжката гордост.

— Затова ли трябваше да си остана на Хейвън? За да оздравееш спокойно?

— Всъщност да. Но като размислих...

Даяна не вярваше, че в тялото му все още са останали сили, но той ѝ доказа обратното, като я вдигна и я сложи в скута си. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ.

— Така е много по-добре — въздъхна доволно той.

Прекрасно беше отново да я държи в прегръдките си. Той стопли ръцете си в гънките на роклята ѝ и впи жаден поглед в устните ѝ. Те бяха червени и пълни и блестяха подканващо влажни.

— За какво искаш да се караме? — пошепна тя и присви очи.

— За всичко, което желае сърцето ти, скъпа.

Джеймс вдъхна аромата на косата ѝ и затвори очи. Макар че кратката разходка го беше изтощила ужасно, беше достатъчно да я прегърне, за да си възвърне силите.

— Джеймс — пошепна дрезгаво тя, — трябва да ти кажа нещо важно.

Той отвори очи. Когато жените изричаха тези думи, винаги следваше нещо лошо.

— За какво? За съпруга ти? За незначителната подробност, че все още е жив?

Даяна се поколеба.

— Значи си разбрал кой е...

— Предположих. Никога не си гледала човек с такава омраза, дори мен. Омразата избликваше от всичките ти пори. Той е обявил собствената си смърт, така ли? Вероятно е имал сериозни причини да го стори.

— Адмиралтейството му предложило да стане таен агент. Стари глупаци. — Даяна се опита да приглади косата си. — Защо го отвлече?

— Трябваше да го направя. Появи се точно когато развързвах въжетата. Алтернативата беше да го убия. — Той я погледна, но тя не реагира. Седеше и се взираше в скръстените си ръце. Дългите ресници скриваха очите ѝ. — Помислих, че няма да ми простиш, ако го убия.

Защо отказваше да го погледне? Когато се събуди миналата нощ, изпитваше само едно желание — да оздравее и да намери Даяна. Да я прегръща и целува, без да се карат и да водят спорове. Би трябвало да знае, че това е невъзможно. Отношенията им бяха сложни. Никога не се беше чувствал така безпомощен.

— Ти се подигра с него — промълви тихо Даяна.

— Не можеш другояче. Нали видях какво ти е причинил. Дано се е разкажал поне малко, докато е лежал полугол на брега. — Той помълча малко и призна: — Постъпих по този груб начин и защото исках да ти попреча да се върнеш при него.

— Никога няма да се върна при него — отвърна все така тихо тя. — Не е възможно. Той е анулирал брака ни.

— Наистина ли? — От гърдите му падна тежък товар. — Радвам се да го чуя.

Даяна потърси погледа му. Потъмнелите очи бяха пълни с мъка. Да, тя мразеше сър Едуард, но анулирането на брака им беше унижение. Той просто я е захвърлил, а това беше тежък удар за жена като нея. Тя беше съпруга на Едуард Уортинг, споделяше леглото му, дари го с дъщеря. Дватама имаха общи спомени, до които Джеймс нямаше достъп. Това я измъчваше. Но вероятно най-големият ѝ проблем беше какво означава анулирането на брака за Изабо. Тя обичаше дъщеря си повече от всичко на света и искаше само най-доброто за нея.

Даян продължи с глух глас:

— В очите нас вета съм вдовица, но според закона никога не съм била омъжена.

— Ако те беше помолил, сигурно щеше да се върнеш при него — отбеляза с леко треперещ глас той. — В живота си съм видял немалко щастливи събирания на разделени съпрузи.

Даяна поклати глава.

— Затова ли не искаше Александра да ми каже къде си?

— Вече ти казах причината. Първо трябваше да оздравея.

Искаше да се появи пред нея здрав и силен, да я прегърне и да я отнесе на другия край на света. А сега седеше тук и едва се удържаше да не се свлече на земята.

— Сигурно си бил в ужасно състояние, когато си дошъл тук. Чудя се как си успял. Пътят от Плимут до Нюкей е много дълъг.

— Знаех, че Александра ще ми помогне.

Даяна отново сведе глава към земята и скри очите си. Това беше ново за Джеймс. Той беше свикнал да вижда гневно святкащи очи и пламтящо лице.

— Сега си свободна. Това може само да ме радва.

— Не съм съвсем свободна — възрази тя с лека подигравка. — Ти си ми любовник и си доста претенциозен.

Джеймс си спомни какво бе поискал от нея в онази жалка странноприемница в Плимут. Спомни си и нейните изисквания. Възбудата му растеше. Пак ли, по дяволите! Даже когато беше най-слаб, сънуваше Даяна и тялото му моментално се събуждаше.

— Ти винаги налагаш волята си, нали, скъпа? — попита нежно той, за да разведри атмосферата. — Носиш ли пистолет?

Даяна го изгледа изненадано.

— Не.

— Аз пък си мислех, че ей сега ще извадиш оръжие, ще го насочиш срещу мен и ще ми заповядаш да си сваля панталона. Подобни действия ти харесват.

Най-сетне Даяна вдигна глава към него. В погледа ѝ се четеше безутешност. Това мигом охлади трескавата му възбуда.

— Имам намерение да направя нещо много по-шокиращо, Джеймс. Дойдох да ти съобщя новината, че ще ставаш баща.

Джеймс за малко не падна от пейката. Сърцето му спря да бие, после заудря с все сила.

— Откъде ти хрумна тази мисъл?

Даяна го удостои с един от обичайните си презрителни погледи.

— Вече съм била бременна и знам какво е. Още е доста рано, но съм сигурна. — Тя изохка раздражено. — Всяка сутрин ми се гади. Всъщност ми е гадно през целия ден.

Джеймс се вираше като замаян в лицето ѝ. Даяна беше едва ли не брутално красива. И невероятно жизнена. Синините по слепоочията ѝ — спомен от юмруците на сър Едуард Уортинг — събудиха в сърцето му сляпа ярост. Тогава, на кораба, мъжът ѝ разбра какво е предизвикал, затова заповяда да му отброят още двацет удара.

Джеймс почти не ги усети. Когато всичко свърши, капитан Картър заповяда да го изправят и да го оставят да виси на мачтата. В случай че падне, ще го бичуват отново. Джеймс остана отвратен от тази примитивна жестокост и въпреки нечовешките болки успя да се задържи изправен.

Това обаче му струваше всички сили и когато се освободи, беше почти сигурен, че няма да доплува до брега. Спомни си как черната вода се затвори над главата му, как студените вълни го отхвърлиха, как дробовете му пареха, а гърбът му гореше като втечнена лава. Само омразата го тласкаше напред. Проклет да е, ако достави на капитана удоволствието да извади трупа му от морето.

Сър Едуард се отбраняваше с всички сили. На брега даже успя да го нападне с нож, но Джеймс му го отне и на свой ред го нападна.

— Помниш ли как ти казах, че никога няма да заченеш от семето ми? — попита тихо той.

— Помня — отвърна тя и сложи ръка върху корема си. Изражението ѝ го накара да забрави всичко преживяно до днес. — Но явно едно от семената ти е решило да пусне корени.

— Аз не мога да създавам деца, Даяна — настоя с твърд глас той.

— Аз пък ти казвам, че можеш.

Беше му много трудно да срещне открития поглед на сивосините очи.

— Нека да ти обясня защо не мога. Обиколил съм целия свят. Бил съм на всички острови в Пасифика, в цяла Азия, по бреговете на Атлантика. Повече от веднъж. Нито една жена не ми е донесла чернокожо бебе и не ми е заявила, че аз съм бащата. Доста необичайно за моряк, който от двайсет години обикаля пристанищата, не мислиш ли?

— Може би жените са си премълчали — възрази спокойно тя. — Може би са се отървали от нежеланата бременност още в първите месеци. Или са прибегвали до ефективни средства против зачеване. Знаем, че някои използват гъби с оцет и тем подобни.

Тя изглеждаше толкова невинна и абсолютно убедена в правотата си, че той се ядоса.

— Ти пък какво знаеш за тези неща? Мислех, че са те възпитали като дама.

— Не съм глупачка — отговори нетърпеливо тя. — Още като момиче прекарвах много време по корабите на баща ми и видях много неща, които той не одобряваше. За мен обаче бяха от полза.

— Това обяснява защо баща ти е посивял рано-рано — промърмори той.

Джеймс отчаяно си пожела да не е толкова болен. В момента просто не можеше да се съсредоточи. Искаше само да седи в хладната сянка, да усеща тялото ѝ до своето и да я прегръща. Знаеше, че ако я целуне, завинаги ще забрави преживяното на кораба.

Да, Даяна сигурно беше права. Но той помнеше Сара и двата месеца, които бяха прекарвали заедно. Любеха се ден и нощ. Ако някоя жена е могла да забременее от него, това е била Сара.

Но тя не забременя. Остави го, отиде при Грейсън Финли и още първия път зачена от него. Отначало Джеймс се надяваше, че Маги е негова дъщеря, но щом я видя за първи път, трябваше да погребее надеждите си. Момичето изглеждаше като Грейсън, говореше и се смееше като него.

— В момента не мога да обсъждам този въпрос, Даяна. Знаеш, че бях много болен.

Тя се разгневи и лицето ѝ пламна.

— Аз обаче ще говоря. Ти със сигурност можеш да създаваш деца, след като аз очаквам дете от теб. Макар да ти казах, че не желая второ дете.

Възмутеният ѝ поглед му показва, че единствено той е отговорен за това. Въпреки че именно тя бе нахлула в стаята му и го бе измила от горе до долу. А когато ѝ каза да си върви, свали нощницата си и легна в леглото му. И това беше негова вина. Естествено.

Гневът бушуваше в гърдите му.

— Даяна, би трябвало да знаеш, че детето може да е от съпруга ти.

Тя отвори широко очи, скочи от скута му и изфуча като разярена тигрица:

— Какви глупости дрънкаш, Джеймс Ардмор! Не помниш ли, че те пребиха на онзи кораб? Наистина ли мислиш, че през това време съм отишла при омразния си съпруг и съм го помолила да ме утеши? За каква ме смяташ?

Погледът ѝ беше в състояние да запали павилиона. Ако се беше сетила, сигурно щеше да го изрита.

— Не съм казал, че си отишла при него доброволно.

Даяна стоеше пред него с ръце на кръста. Прекрасната ѝ червена коса бе нападала по раменете, а белите гърди изпълваха деколтето по възхитителен начин.

— Ти си пълен глупак, Джеймс Ардмор. Сър Едуард никога не ме е искал. Не ме желаше нито когато бяхме женени, нито сега!

Заля го гореща вълна.

— Значи не те е попитал. Щеше ли да отидеш при него, ако го беше направил?

Тя се поколеба.

— Естествено, че не.

Погледите им се срещнаха. Краткият миг колебание опари стомаха му и той трябваше да стисне зъби, за да не се разругае като пиян моряк. Трябваше да разпори корема на сър Едуард на онзи далечен бряг, докато бяха сами. Трябваше най-сетне да престане да се прави на благороден.

Даяна се изчерви.

— Ако бях по-млада, щях да се върна при него. Днес вече не. Когато се омъжих за него, бях млада и си въобразявах, че съм влюбена.

Много скоро обаче той ми отне илюзията, че изпитва нещо към мен.

Джеймс усети как ръцете му изтръпнаха. Искаше да я докосне, да я помилва. Без нея скутът му изстиваше.

— Копнежите от младостта ни съпътстват през целия живот. Даже когато остареем и се вразумим.

— Е, аз се отървах от моите — отвърна остро тя. — А ти какво ще кажеш за Александра?

Лицето ѝ изразяваше строгост, но тя дишаше тежко и трепереше с цялото си тяло.

— Какво имаш предвид?

— Двамата изглеждате много добри приятели. Дошъл си при нея, когато си бил много зле. Помолил си я да държи присъствието ти в тайна от съпруга си и тя се е съгласила.

— Не бих казал, че сме приятели. Това е по-скоро взаимно разбиране.

— Ясно е, че се разбирате великолепно. Дотолкова, че се събличаш пред очите ѝ и се оставяш да те разгледа отвсякъде.

— Ти си ни наблюдавала! — А той беше щастлив, че изобщо е успял да стане от леглото. — И не си сметнала за нужно да се обадиш. Хареса ли ти гледката?

Лицето ѝ пламна от смущение. А как хубаво се замрежиха очите ѝ!

— Да, нагледах ти се до насита, щом толкова искаш да знаеш, ти, надут паун такъв!

Тя беше прекрасна. Много отдавна не се бяха любили. Ерекцията му заплашваше да пръсне панталона.

— Ще свършиш ли най-сетне? Трябва непременно да седнеш в скута ми.

— Изобщо не съм свършила! Все още ли вярваш, че съм отишла при съпруга си?

— Не.

Даяна го изгледа подозрително.

— Наистина ли си убеден, или го казваш само за да си затворя устата?

— Вече ти казах, скъпа, че не съм в състояние да ти затворя устата.

Тя се замисли. Той улови ръцете ѝ и я привлече към себе си. Тя се разтрепери още по-силно.

— Почакай, Джеймс. Какво ще правим с детето?

— Ще му дадем най-хубавото име и ще се скараме в какъв цвят да боядисаме детската стая.

Даяна прехапа устни.

— Значи го искаш?

— Искам майка му. А щом се появи на бял свят, сигурно ще го харесам. Още не съм бил баща и не знам какво да кажа.

Даяна седна в скута му, но не се отпусна. Винаги когато се вълнуваше или възмущаваше, ставаше скована като младо дърво, което не иска да се превие, защото се страхува да не падне.

— Не би трябвало да имам второ дете. Аз съм ужасна майка.

Той уви ръце около талията ѝ.

— Не съм съгласен. Ти се държиш прекрасно с Изабо, а дъщеря ти те обожава.

— Нали ти разказах как бях готова да се откажа от нея!

— На колко години беше тогава?

— На двайсет и една.

— Била си още почти дете. Трудно е за една толкова млада жена да се грижи за същество, което според обществото е негодно за живот. Особено когато тя самата се обвинява за нещастieto.

— Ти не разбираш ли, че аз исках да я пратя в дом! Как съм могла дори да си го помисля! Единственото обяснение е, че не съм добра майка. Нямам майчински способности.

Джеймс беше готов да се разсмее, но тя изглеждаше толкова потисната, че сърцето не му позволи.

— Изабо със сигурност ще възрази срещу тези самообвинения, Даяна. Тя те обича с цялото си сърце.

— И аз я обичам!

— Тогава остави тези глупави съмнения! Изабо никога няма да ти позволи да бъдеш лоша майка.

Даяна го погледна с надежда.

— Наистина ли го вярваш, Джеймс? Или просто искаш да престана да говоря?

— И двете.

Даяна отново пламна от гняв.

— Ти наистина си невъзможен и...

Той сложи пръст върху пълните червени устни.

— Няма да ти позволя отново да започнеш да ме ругаеш, любов моя. Хайде да се насладим на усамотението си.

Тя облегна глава на рамото му и пръстите ѝ внимателно се плъзнаха по широкия му гръб.

— Не биваше да оставаме насаме. Нямам вяра дори сама в себе си.

— Радвам се да го чуя.

Тя продължи да го милва, но улучи един незараснал белег и той потрепери. Даяна уплашено отдръпна ръка.

— Няма нищо, мила. Болката почти изчезна. Още съм малко скован, това е всичко. — Той се засмя тихо и добави: — Има още една част от тялото ми, която е твърда като камък.

Очакваше тя да се изчерви или да се ядоса, но Даяна само сведе глава към споменатата част от тялото му. Прекрасните ѝ очи потъмняха от желание.

Без да се бави, тя се настани удобно в скута му и вдигна кремавата рокля, за да разголи бедрата си.

— Когато сме заедно, ставам безсрамна и това изобщо не ме притеснява. Даже когато кипя от гняв срещу теб.

— Ти винаги си била безсрамна, Даяна. И винаги кипиш от гняв срещу мен.

Тя го целуна в основата на носа, между очите. Бузите ѝ бяха зачервени, гъстите мигли — очарователно извити. Тя го целуна отново и пръстите ѝ се плъзнаха към малките черни копченца на корсажа.

— Я виж ти... — Джеймс напразно се опитваше да контролира гласа си. — Аз пък си мислех, че са само декоративни.

Даяна не отговори. Просто разтвори корсажа и разкри красивата дантелена риза, която носеше отдолу. Сърцето му ускори ритъма си.

— Да ти помогна ли?

— В никакъв случай! Миналия път ми скъса роклята, а тази е много скъпа.

Добре, ще остане неподвижен и ще я гледа. Дългите пръсти бързо отвориха останалите копченца, които изглеждаха като зрели боровинки и му идеше да ги захапне. Преброи общо двацет копченца и мина доста време, докато всички бъдат разкопчани.

Когато Даяна най-сетне стигна до ризката и развърза презрамките, Джеймс беше корав като стогодишно дърво. Не можа да издържи и ѝ помогна да разкрие чудесата, които криеше под ризата.

Кожата ѝ беше зачервена и влажна. Не би могъл да стори друго, освен да се наведе и да оближе капчиците пот между гърдите ѝ.

Даяна зарови пръсти в косата му. Кожата ѝ ухаеше на мед и канела. И на Даяна.

Тя целуваше лицето му и двамата трепереха все по-силно. Той мушна пръсти под дупето ѝ и внимателно я привлече към себе си. Пейката под него беше корава и студена, но бедрата ѝ бяха топли, а полата — достатъчно широка, за да мушне ръце отдолу.

Палецът му намери кичурчетата между бедрата ѝ и тя простена задавено. Беше гореща и влажна и пръстите му се наслаждаваха на докосването. Неговата Даяна беше винаги готова за него и щеше да го люби с дива необузданост.

— Искан ми се да бях здрав и силен — въздъхна той. — Щях да се справя много по-добре.

Даяна бе затворила очи.

— Искаш ли да отидем в къщата?

— Предпочитам да остана още малко тук.

— Не искам пак да вдигнеш температура.

— Треската отмина. Като те видях в салона, веднага се почувствах по-добре.

— Знам, но... — Тя сложи ръце върху раменете му и се замисли. След малко му хвърли дяволит поглед и стана от скута му.

Клекна пред него, като се постара под коленете ѝ да има достатъчно плат от роклята и фустите. Пулсът му се ускори до непоносимост. Корсажът ѝ беше напълно разтворен и красивите голи гърди се движеха изкусително.

— За съжаление забравих да си взема пистолет, но въпреки това настоявам да си свалиш панталона — заговори близо до слабините му тя. — Всъщност, Александра с радост ще ми даде някой от пистолетите на мъжа си. Да ида ли да ѝ поискам?

— Предпочитам да останеш тук. — Джеймс разкопча най-горното копче на кожения панталон. — Ако през онзи ден просто ме беше помолила да се съблека, щях да го направя с готовност. Не беше нужно да ме заплашваш с пистолет.

Тя се изчерви.

— Онзи ден не бях на себе си.

— О, беше, скъпа. Ти винаги си такава.

Джеймс отвори панталона си и членът му моментално щръкна навън. Даяна го огледа обстойно, помилва го с хладната си ръка, после се приведе и го взе в устата си.

Джеймс простена задавено. Желанието пулсираше във вените му и гонеше и последните остатъци от болестта. По дяволите, ако Александра бе позволила на Даяна да дойде в леглото му, отдавна щеше да е оздравял.

Днес обаче всичко се случваше много бързо.

Езикът на Даяна се движеше нагоре и надолу. Той се опря тежко на каменната облегалка и заби пети в земята. По дяволите, ботушите на Грейсън му бяха малки! Пръстите му се заровиха в косата ѝ и развалиха фризурата. Защо ли тя си мислеше, че изглежда по-добре с подредена коса? Той искаше да усети в ръцете си разплетената коприна, да я види как пада до кръста и го дави в красотата си.

Искаше да извика името ѝ, но гласът не му се подчиняваше. Вятърът носеше суха шума и я стелеше по пода на павилиона. Заваля дъжд. Първите тежки капки се промъкнаха през покрива от листа и забарабаниха по купола.

Устата ѝ беше гореща, а езикът ѝ... Даяна никога не беше правила това нещо. Познаваше теорията, но нямаше представа какви точно движения да извършва. Но това нямаше значение. Той ще я научи. С каква радост ще я научи на всички тънкости на любовното изкуство.

Тя го облиза чак до напращелите тестиси, после се върна към горещата главичка. Джеймс не виждаше устата ѝ, но си представи снежнобелите зъби и пълните червени устни, които си играеха с мъжествеността му. Пое дълбоко въздух и разбра, че няма да издържи още дълго.

Дъждът се усили. Студените капки удряха гърба на Даяна и тя изохка сподавено.

Джеймс изобщо не усещаше студа. Хвана Даяна за раменете и я изтегли към себе си.

— Изведнъж се почувствах много по-добре.

Макар че ръцете му трепереха от напрежение, той я вдигна и я настани в скута си. Коровият, гордо стърчащ член проникна устремно в утробата ѝ. Даяна извика и широко отвори очи.

— Глупава жено, нима си мислеше, че ще ме подлудиш, а ти самата няма да стигнеш до лудостта? Не, Даяна, не. Ще се наслаждаваме заедно.

Джеймс се раздвижи и проникна още по-дълбоко в нея. Мускулите ѝ го обхванаха като в клещи и отнеха и последната частица от самообладанието му.

Беше спал с жени с невероятни способности в леглото. Сара беше най-добрата. Но с никоя друга жена не се беше чувствал по този начин. Желанията на тялото бяха и желания на сърцето и събуждаха у него радост, каквато не беше преживявал никога досега. Какво значение имаше неопитността ѝ? Той ще я научи на всичко, за да си доставят взаимно удоволствие.

Когато стигна до върха, Даяна извика името му и стисна очи. Мускулите на таза ѝ едва не го смачкаха и го докараха до лудост. Той се заби дълбоко в нея, веднъж, два пъти. Влажният вятър окончателно разпусна косата ѝ.

И тогава дойде краят. Той се отпусна на гърдите ѝ, изля смето си дълбоко в нея и зашепна неразбираеми думи в ухото ѝ. Краката му бяха слаби и трепереха. Имаше чувството, че всеки момент ще падне от пейката.

Но това нямаше значение. Щяха да паднат заедно и той беше сигурен, че щом се озоват на земята, ще им хрумнат още интересни неща.

Тя отпусна глава на рамото му и косата ѝ го обгърна. Двамата заедно бяха преживели много болка, помежду им все още имаше неизяснени неща. И двамата изпитваха страх и трябваше да преодолеят още доста препятствия. Но в този момент Джеймс беше сигурен, че са направили първата крачка по дългия път, който им предстоеше.

Следващата седмица мина спокойно. Джеймс се възстановяваше с учудваща бързина. Даяна спеше сама, но всяка нощ дълго лежеше будна и си представяше как Джеймс се мята гол в огромното си легло и

също не може да заспи. Страшно ѝ се искаше да се промъкне в стаята му, но прислужниците на Александра явно никога не спяха. Лакеи и прислужнички патрулираха ден и нощ по коридорите.

Даяна беше забравила какво е да си обкръжена постоянно от слуги, които изпълняват домакинските си задължения. Господарите сигурно вярваха, че къщата е тяхна, но слугите бяха на друго мнение. Още от младите си години Даяна беше научена да се грижи сама за себе си и да помага на мисис Прингъл. Слугите ѝ бяха по-скоро досадни. Дамите от висшето общество обаче, към които принадлежеше и Александра, сигурно щяха да изпоприпаднат, ако узнаеха, че тя бели картофи и оправя леглата като проста домашна прислужница.

Сутринта след приключението им в павилиона Джеймс отново вдигна температура. Даяна едва не умря от страх и през целия ден се укоряваше, че е причина за новото му разболяване. Но той се справи бързо с пристъпа и даже ѝ се скара, че се тревожи за него.

Влошаването сложи край на нещо, което двамата тъкмо бяха започнали. В павилиона бяха създали едно по-специално отношение, една размяна на мисли и чувства, която Даяна много би искала да продължи. Ала след като се възстанови от кризата, Джеймс се затвори за нея.

Той не засегна повече и въпроса за детето. Но по поведението му си личеше, че се е убедил, че тя не е отишла при Едуард Уортинг. Все пак Даяна не беше сигурна, защото той отказваше да говорят по този въпрос.

През следващите дни Даяна го наблюдаваше с нарастващо разочарование. В присъствието на Александра той ѝ заяви, че след като оздравее напълно, ще заминат за Чарлстън и там ще се оженият. По пътя, естествено, ще вземат и баща ѝ. Не каза с какво ще прекосят океана и дали вече прави нещо по въпроса. Типично по мъжки даде нарежданията си и очакваше тя да се подчини.

Даяна имаше чувството, че удря с юмруци по дебела дървена врата. На остров Хейвън двамата бяха установили доста по-близки отношения: караха се, помиряваха се, пак се караха и така нататък. И двамата бяха страстни натури и Даяна харесваше сблъсъците им. Сега обаче Джеймс изглеждаше студен и затворен в себе си. Александра наблюдаваше двамата с тревога, но не се опитваше да им помогне.

В края на седмицата Джеймс предложи на Даяна да отидат в павилиона. Избра времето след чая, когато Александра се качваше в детската стая. Даяна се съгласи с готовност, надявайки се да поговорят за женитбата, децата и Чарлстън. Ала когато влязоха в павилиона, разбра, че Джеймс не я е довел тук за разговори.

През следващите задъхани два часа Джеймс разговаряше с нея само докато ѝ обясняваше какви нови пози иска да ѝ покаже. Беше измислил безброй интересни начини да се любят върху каменната пейка, освен това беше донесъл в павилиона няколко одеяла, за да не им е студено на земята.

Любиха се до пълно изтощение, после се облякоха и се запътиха обратно към къщата. Даяна беше твърде уморена, за да се кара с него, но едва вечерта осъзна, че той е целял точно това. Проклет негодник!

Тя се опитваше да разбере потребността му от мълчание. Повтаряше си, че е бил много болен и трябва първо да се възстанови. Лошото беше, че той водеше твърде много и твърде дълги разговори с Александра. Изключваше Даяна от онова, което ставаше в душата му, и в същото време разкриваше сърцето си пред другата жена. Двамата говореха сериозно и отдалеч си личеше, че са повече от добри познати. Понякога Даяна влизаше в помещението и двамата замлъкваха. Александра бързо заговаряше за нещо незначително, а Джеймс се затваряше в себе си.

Даяна съвсем престана да спи, толкова силно я измъчваше ревността.

Една вечер намери Джеймс в малкия салон. Той бе сложил малката Шарлът на коленете си и за пореден път водеше доверителен разговор с Александра. От прозореца се откриваше чудна гледка към безкрайния океан, ясното небе и част от просторния пясъчен плаж. По плажа се разхождаха жени и мъже, очаровани от яркото слънце в тази част на Англия, а по вълните се носеха безброй платноходки.

Двамата бяха потънали в разговора си и не забелязаха влизането на Даяна.

— Ние всички имаме нужда от някого, когото да мразим, Александра — каза тъкмо Джеймс. — А вашият съпруг ме мрази.

— Не е вярно — възрази раздражено домакинята. — Знам какво става в сърцето му. Той изпитва безкрайно съчувствие към вас.

Джеймс се намръщи заплашително.

— Последното, което искам, е Грейсън Финли да изпитва съчувствие към мен. Значи има безсрамието да ме съжалява? А аз знам за него такива неща... Не, забравете, нищо няма да ви разкажа. И без това ще изчезна, преди да се е завърнал вкъщи. И тогава двамата ще можете да ме съжалявате, колкото ви душа иска.

Александра вдигна глава, видя Даяна и млъкна. Никой от двамата не си направи труда да ѝ обясни за какво си говорят. Даяна се опита да не изглежда обидена, седна и изпи чая, който ѝ предложи Александра. После се заигра с малкия Робърт, за да удържи гнева си. Момченцето беше много щастливо от вниманието ѝ. Постоянно вземаше от ръката ѝ сребърната лъжичка, пъхаше я в устата си и се смееше.

Джеймс я наблюдаваше скритом. Силите му се възвръщаха учудващо бързо и вече беше почти предишният. Сините петна по бедрата ѝ го доказваха. Двамата често ходеха в павилиона и той задущаваше въпросите ѝ със страстни целувки, срещу които тя не беше в състояние да се съпротивлява. Сега седеше и мълчаливо пиеше чая си. Александра го погледна разтревожено, но той само поклати глава. Даяна стисна устни.

Трябваше да изчака до следващия следобед. Тогава ще го подложи на разпит, докато вървят към горичката и се преструват, че са излезли на безобидна разходка. Всички в къщата знаеха какво правят в павилиона. Александра никога не предлагаше да ги придружи, градинарите и прислужниците избягваха да се приближават твърде до него, докато те двамата бяха там.

Наложи се Даяна да изчака още малко, защото Джеймс започна да я целува още преди да са влезли в павилиона. Явно си беше възвърнал предишните сили, защото я крепеше със силните си ръце, за да не падне на твърдата земя. Издръжливостта му също се беше възвърнала.

Проклет да е, каза си горчиво тя. Пак не ѝ даде възможност да заговори за страховете си. Когато най-сетне се успокоиха и той притихна на гърдите ѝ, тя се чувстваше ужасно изтощена. Денят беше много топъл и двамата се бяха разсъблекли напълно. В короните на дърветата пееха птици и тя беше сигурна, че това са любовни песни.

Скрил лице в рамото ѝ, Джеймс задряма. Затова Даяна първа видя мъжа, който влезе в павилиона. Вятърът развяваше русата му

грива, но в сините очи нямаше веселост, а пистолетът, които държеше в дясната си ръка, изглеждаше съвсем истински.

21

Даяна изписка тихо и Джеймс моментално се събуди. Смъкна се от нея с бързо движение, изправи се и я бутна зад себе си. Даяна нямаше представа, че е носил пистолет, но само след миг черното дуло се насочи право към Грейсън Финли.

Даяна се постара да скрие голото си тяло зад широкия гръб на Джеймс и надникна над рамото му. Двамата мъже се измерваха с враждебни погледи. Никой не искаше да заговори пръв.

След минута Грейсън Финли свали пистолета и махна пръста си от спусъка.

— Ти си един проклет глупак, Ардмор!

Джеймс не последва примера му.

— Изчезвай оттук, Финли, иначе жена ти много ще страда, а аз не искам да я видя нещастна.

Сините очи на виконта засвяткаха.

— Тук съм, за да спася кожата ти, човече! — Погледът му се плъзна с неприкрито неодобрение по голото тяло на Джеймс. — Голата ти кожа, исках да кажа...

Без да бърза, той огледа Даяна от глава до пети и кимна одобрително. Тя се опита да се прикрие, но напразно.

— Няма какво да зяпаш! — озъби се Джеймс.

Грейсън не се впечатли от гнева му. Даже се надигна на пръсти, за да види повече от Даяна, и се облиза като котарак.

— Имаш дяволски късмет, че Александра ми каза къде си. И какво правиш в момента. Отлична идея, да си устроиш любовно гнезденце в павилиона в този топъл следобед. Ще я запомня, да знаеш.

— Най-доброто, което можеш да направиш, е да се махнеш оттук.

— Моля те, Джеймс, не стреляй по него, преди да ти е казал защо е тук — намеси се нервно Даяна.

— Харесвам я — рече спокойно Грейсън. — Много интелигентна жена. Докато ти не правиш нищо друго, освен да се забавляваш с тази

прекрасна жена — за което не ти се сърдя, защото тя е извънредно красива и твърде добра за теб — та докато ти си губиш времето в моя павилион, хората на Адмиралтейството пристигнаха в Нюкей и в момента претърсват имението ми, за да те открият.

Тежкото мълчание, прекъсвано само от цвърченето на птиците и свиренето на щурците, продължи сякаш безкрайно. Джеймс бе обзет от луд гняв. Първо се разгневи на себе си, после се ядоса на Грейсън, който продължаваше да оглежда Даяна без никакъв срам.

— Нима твърдиш, че си ни предал?

— Александра те предаде — отговори спокойно Грейсън. — Макар и не нарочно. Писа ми за теб и за лейди Уортинг. За съжаление ония от Адмиралтейството не ми вярват, въпреки заслугите ми. В техните очи аз си оставам един проклет пират. Нищо, че херцог Сейнт Клер ме обяви за своя най-близък приятел. Те четат писмата ми.

— О, не! — изплака Даяна и се вкопчи в гърба на Джеймс.

— Александра е умна жена и не е споменала името ти. Но след като адмирал Локууд е разпитвал за теб, след внезапното изчезване на дъщеря му и като се има предвид общото ни минало, са разбрали за кого става дума. А и онзи идиот Хендерсън е отседнал в хотел Маджестик. Както винаги.

— Арестуван ли е? — попита напрегнато Джеймс.

— Разбрах само, че е изчезнал безследно. Никой не знае нищо за него. От Адмиралтейството вярват, че държиш Александра като заложница. Настояха да тръгна с тях и да претърсят цялото имение. Александра запази самообладание и им заяви, че си я принудил да мълчи. Както можеше да се очаква, те й повярваха. Сега тръгнаха да претърсват имението.

Джеймс усети как Даяна се подаде зад гърба му, въпреки че беше абсолютно гола.

— Мили боже! — изохка тя. — Изабо е там!

Грейсън ѝ кимна успокоително.

— Александра и Маги ще се погрижат за нея. А ти по-добре изчезвай, Ардмор, и то по най-бързия начин. Онези скоро ще се запитат къде съм отишъл.

Джеймс вече бе взел решение. Не се доверяваше на Финли, но знаеше, че той никога не би го предал. Съперникът му не хранеше никаква симпатия към английското Адмиралтейство. Бяха му обещали пълна амнистия, ако работи за тях, но не забравяха пиратското му минало. А той бе готов да направи всичко, което му поискат, за да предпази Маги и съпругата си от позор. Въпреки това нямаше да предаде Джеймс.

— Облечи се бързо, Даяна — помоли Джеймс. — Щом Хендерсън е напуснал Лондон, значи ще ни чака на „Аргонавт“.

— Не мога да тръгна с теб. — Даяна се наведе да събере дрехите си. Джеймс застана така, че Грейсън да не я вижда.

— Можете и ще тръгнете — възрази сериозно виконтът. — Ако не го направите, те ще ви арестуват и ще изнудват Джеймс да се предаде.

Даяна нахлузи ризата през главата си.

— Вие сте луд! Да не мислите, че ще оставя детето си?

— Александра ще скрие Изабо и ще ви я доведе. Обещавам ви, че ще се грижим за нея като за свое дете. Нищо няма да ѝ се случи.

— Вярвай му, скъпа — рече мрачно Джеймс. — Той е почти толкова добър, колкото съм аз.

Грейсън пренебрегна коварния удар.

— Правя го само за вас, лейди Уортинг, не за него. — Като видя ленената риза на гърба на Джеймс, изхъмка неодобрително. — Това не е ли от моя гардероб?

— Възхитителната ти съпруга избра тези дрехи специално за мен — потвърди Джеймс. — Побързай, Даяна. А ти, Финли, се обърни.

Грейсън огледа за последен път полуголата Даяна, усмихна се сияещо и се обърна.

Джеймс изчака Даяна да се облече. Тя завърза връзките на късата ризка и нахлузи роклята. Джейсън облече жакета и забеляза, че Грейсън отново се е обърнал към тях.

— Ако още веднъж погледнеш към нея, Финли, ще те застрелям.

— Само ѝ се възхищавах — обясни спокойно Грейсън. — Наистина имаш отличен вкус. Тя е зашеметяваща.

— Ти си имаш жена!

Грейсън се обърна отново, но Даяна вече бе облякла роклята и стоеше с гръб към него, докато закопчаваше корсажа. По лицето на

бившият пират се изписа вълнението, което го обземаше винаги щом заговореше за Александра.

— Да, прав си. Имам най-прекрасната от всички жени.

— Не е точно така. Аз бих могъл да твърдя същото за себе си.

Даяна се завъртя като ужилена. Вече беше прилично облечена и лицето ѝ изразяваше огромно възмущение.

— Вие двамата говорите, сякаш Александра и аз сме състезателни коне! Сигурна съм, че и тя няма да се зарадва да ви чуе.

Тя седна на пейката и набързо обу копринените чорапи. Двамата мъже застинаха в безмълвно възхищение.

В следващия миг Джеймс чу шум в горичката. Той вдигна пистолета и стисна ръката на Даяна.

— Оттук, сър! — извика мъжки глас с характерния акцент на лондонското простолудие. — Слугите казаха, че някъде наблизимало павилион.

— Претърсете оня край, сержант, а аз ще мина оттук — отговори му друг глас, които звучеше като на образован човек.

Противниците им вдигаха излишен шум. Много добре. Така Джеймс знаеше кой къде се намира.

Той извлече Даяна от павилиона и я бутна зад едно дърво. Грейсън изчезна незабелязано. Джеймс мушна пистолета в джоба си и извади нож с късо острие, намерен в сбирката на Грейсън. Сигурно, смъртоносно оръжие.

В павилиона влезе мъж. Джеймс проследи движенията му през листака. Видя само тъмносиня куртка и бял панталон. Офицерска униформа. Ръката му се стегна около дръжката на ножа. Даяна стоеше зад него и не смееше дори да диша.

Офицерът намери одеялото. Спря пред пейката и я огледа внимателно. След малко вдигна глава и с бавни стъпки излезе от павилиона.

Запъти се право към дървото, зад което стояха Даяна и Джеймс, и спря на крачка пред дебелия ствол. Джеймс изскочи безшумно от сянката и светкавично опря ножа в гърлото му.

Кафявите очи на офицера не изразиха ни най-малка тревога. Да, той носеше униформата на анонимен морски офицер, но Джеймс го познаваше под името лейтенант Джак.

Ножът остана още малко опрян в гърлото на офицера, но в крайна сметка Джеймс отпусна ръка и отстъпи крачка назад. Лейтенант Джак отговори мълчаливо на погледа му, кимна кратко, обърна се и се отдалечи.

Даяна влезе тичешком в разкошната входна зала, прегърна Изабо и я притисна до гърдите си.

— Как можах да те оставя сама, скъпа моя! Никога вече няма да се отделям от теб, заклевам се!

Момичето зарита с крака, видимо смутено от изблика на майка си. Принудена да остави дъщеричката си при чужди хора, Даяна изпитваше див страх. Съвсем различно беше да знае, че Изабо е на остров Хейвън с дядо си и мисис Прингъл. А сега се бе видяла принудена да я остави на английския бряг, докато войниците от флота търсеха Джеймс, и едва не умря от притеснение.

— Правилно постъпихте, скъпа моя — опита се да я успокои лорд Стоук. — Иначе щяха да ви намерят тук с Джеймс.

— При всички случаи щяха да ни намерят — допълни раздражено Джеймс.

Лейтенант Джак се бе отдалечил, без да каже дума. Даяна и Джеймс го чуха да казва на сержанта, че в павилиона и около него няма и следа от бегълците. Двамата изчакаха, докато Джак и сержантът се отдалечат достатъчно. Мина цяла вечност, докато се появи лорд Стоук и им каза, че вече могат да се върнат в къщата.

— Тук не е сигурно — отсече Джеймс. — Онези ще се върнат. Ще претърсят града и околностите и ще се върнат. — Очите му светеха ледени. — Доколкото си спомням, помолих ви да не съобщавате на съпруга си за мен, Александра.

Домакинята му хвърли възмутен поглед.

— Така и направих. След като оздравяхте обаче, трябваше да му пиша. Аз нямам тайни от него.

Джеймс кимна с усмивка.

— Разбира се, така е редно — съгласи се той. — Но аз се надявах да изчезна тихо и незабелязан от никого. А сега се налага да се крия от морските патрули.

— Ще измислим нещо — заключи спокойно лорд Стоук.

Двамата мъже незабавно се заеха да изготвят плана за бягство. През целия следобед и по време на вечерята се обсъждаха различни варианти. Даяна усещаше, че Джеймс има намерение да се справи сам, както постъпваше обикновено, но се вслушва с интерес в идеите на Грейсън Финли. Александра не се колебаеше да дава предложения, а Даяна не ѝ отстъпваше по решителност. Никога досега не се беше притеснявала да прекъсва Джеймс. Така се поведе оживен диспут на четири гласа.

— Единственият ви изход е „Маджести“ — обяви лорд Стоук късно вечерта.

— Това означава веднага да те арестуват — контрира го Джеймс. — Нямам нищо против да те видя в затвора, но не искам да си навличам гнева на Александра.

Даяна се чувстваше изтощена. Очите ѝ пареха, сякаш ги беше пръскала с пясък, гърбът я болеше от допира до каменния под на павилиона. За разлика от нея Джеймс пиеше бренди и ходеше напред-назад по салона, сякаш не се е борил никога с пристъпи на треска и рани от жестоко бичуване. Явно този негодник се е възстановил напълно, каза си с тайна радост тя.

Александра следеше внимателно разговора и наблюдаваше двамата мъже. И двете дами съзнаваха, че имат пред себе си два великолепни екземпляра от мъжки пол. Тъмнокосият Джеймс с очи като смарагди, с тъмна кожа и остро изсечено лице — и Грейсън Финли с гъста руса грива и сини очи, които сякаш осветяваха цялото помещение.

Александра беше разказала на Даяна част от общите преживявания на двамата мъже. Как Грейсън спасил Джеймс от пиратски кораб и го поканил да му помага при превземането на някаква фрегата. Как двамата вдигнали екипажа на бунт и това положило началото на легендарното пиратско дуо.

Двамата и днес изглеждаха като пирати. Даяна живо си представяше как завладяват кораб, как косата на Грейсън се вее и блести, как той се смее и пуска шеги, докато Джеймс остава спокоен и му отвръща с остри цинизми, произнесени с провлечен южняшки акцент.

След време двамата приятели станали врагове. Дори сега не съм в състояние да определя какви са, бе признала Александра.

Даяна усещаше напрежението между двамата, въпреки че коваха общ план. Джеймс наблюдаваше Грейсън с присвити очи, а любезната усмивка на Грейсън угасваше винаги когато Джеймс го обсипваше с хапещ сарказъм.

— Моята идея е по-добра — заяви Джеймс. — Ще постъпя, както се очаква от мен, и ще спася красивата ти шия от примката. Ти имаш деца и си длъжен да се грижиш за тях.

Любезността на Грейсън се изчерпа. В сините му очи светна студенина.

— Не искам да въвличаш Александра в плановете си. Много добре си спомням какво се получи последния път.

Двамата мъже се измерваха с недружелюбни погледи.

— Отлично помня ръцете ти върху шията си — рече след малко Джеймс. — Получи си реванша, който искаше.

— Не докрай, Ардмор — възрази Грейсън с мек глас, в който звънеше смъртоносна заплаха. — Изобщо не докрай.

Двамата се дебнеха като две кучета, които се обикалят с настръхнала козина. Александра изглеждаше много потисната. Даяна беше готова да скочи и да попита за какво, по дяволите, говорят. Проклетите мъже!

— Господа, моля да не се отклонявате от темата. Джеймс трябва да избяга. Планът му е дързък и има всички изгледи да се осъществи. Трябва да действаме.

— Съгласна съм — кимна спокойно Александра.

Грейсън се обърна рязко към жена си.

— Съгласна си с нея? — В погледа му светна заплаха.

— Мисля, че с това темата е приключена — заяви Джеймс.

— В никакъв случай! — изсъска вбесен Грейсън. — Не искам Александра да се замесва. Съгласен съм с плана, но без нейното участие.

— Не може без нея — обясни Джеймс. Зелените му очи святкаха решително. — Ако не участва, никой няма да ни повярва. Ти се движиш върху тънък лед, стари приятелю. Адмиралтейството уважава титлата ти, но не е забравило какви забавления си устройваше в Карибието. Аз бих могъл да им предоставя дълъг списък с твоите занимания и се обзалагам, че поне половината от тях не са им известни.

— Не ме заплашвай, Джеймс!

— Това не е заплаха. Искам единствено да ти изясня в какво положение си. Само да заподозрат, че си ми помогнал, и ще ти поискат сметка за цялото ти минало.

Двамата отново се погледнаха втренчено. Сини искри срещу зелен лед.

Най-сетне Грейсън въздъхна и кимна мрачно.

— Добре, съгласен съм, по дяволите! Ще пратя вест на Джейкъбс, за да знае какво го очаква. — Хвърли зъл поглед към Джеймс и продължи: — Но ако направиш нещо на кораба ми, ще ти пратя сметката. Корабът е на Маги. Трябва да й го оставя в най-добро състояние.

— Знам как се управлява кораб, Финли. Ти ме научи, не помниш ли?

Грейсън изръмжа нещо неразбрано.

Най-после си легнаха, но Даяна не можа да заспи. Промъкна се на пръсти в детската стая, за да види как е Изабо. Дъщеря й спеше спокойно с ръце под главата. Даяна я целуна по челото. Изабо я науча на обич и грижа, показа й какво означава истински кураж. Вече не би могла да си представи живота без нея.

Даяна въздъхна и сложи ръка върху корема си. Надяваше се, че детето, което расте в нея, ще е също толкова прекрасно и че с него няма да допусне грешките, които бе направила с Изабо.

Тя излезе от детската стая и заслиза безшумно по стълбите. Джеймс вероятно беше в стаята си, но тя не посмя да отиде при него. Двамата все още не бяха обсъдили женитбата си и заминаването за Чарлстън, но тя предполагаше, че ще избягат заедно. Въпреки това хладното му отношение я безпокоеше.

Домът на лорд Стоук беше наистина разкошен. Златни и сребърни декорации по таваните и стените, осветени от десетки свещи, привличаха погледа. На стълбата я посрещна слуга, готов да й донесе чаша вода, възглавница, нещо за хапване или каквото пожелае. Даяна само му кимна любезно и се запъти към библиотеката. Надяваше се да си намери хубава книга, която да успокои разбунтуваните й мисли.

В библиотеката обаче седеше виконтът. Беше се разположил в едно кресло пред камината и се взираше замислено в огъня. Русата му

коса блестеше в полумрака. Даяна понечи да се оттегли на пръсти, но той вече я беше усетил.

— Заповядайте, лейди Уортинг, поседнете за малко при мен — покани я той и посочи едно кресло.

Тя последва поканата, защото беше любопитна да чуе какво има да ѝ каже.

Той я огледа мълчаливо. Този път не флиртуваше. Даяна отново отбеляза острата интелигентност в очите му, която обикновено криеше зад любезни и доста дръзки пиратски маниери.

— В Лондон ви посъветвах да забравите Джеймс Ардмор — заговори спокойно Грейсън Финли. — А после ви намерих тук, при него. В моя павилион.

Очите му светнаха закачливо. Бузите ѝ пламнаха.

— Моля за извинение, но...

— Вие изобщо не съжалявате за случилото се. Вие го обичате. Но би трябвало да знаете с какъв човек сте се свързали.

Даяна го погледна раздразнено.

— Вече знам, бъдете спокоен. Джеймс е от хората, които могат да те подлудят. Освен това е капризен и избухлив. Но и аз съм същата.

Грейсън се ухили с разбиране.

— Харесвам ви, лейди Уортинг. Вие имате огън и кураж. Вероятно сте точно жената, от която той има нужда. Освен това сте невероятно красива. Защо този негодник има такъв късмет?

Даяна пламна още по-силно.

— Думите ви са малко... неприлични.

— Но са точни. Сигурен съм, че когато се разхождате по улицата, мъжете се разтреперват. Само да щракнете с пръсти и те се нареждат на опашка пред вас, нали? Обзалагам се, че и в Чарлстън ще е същото.

Даяна си припомни балните зали в Лондон, редицата обожатели, празните ласкателства, неприличните думи, които шепнеха в ушите ѝ. Със сигурност не искаше отново да заживее такъв живот. От друга страна обаче, тогава беше омъжена за сър Едуард Уортинг — мъж, който я пренебрегваше. Щом стане съпруга на Джеймс Ардмор, животът ѝ ще тръгна по нов път.

— Всъщност Джеймс не иска да се връща в Чарлстън. Ще ме отведе там само защото това е единственото място, където можем да се оженим спокойно.

— Знам.

Тя го погледна изненадано.

— Какво знаете?

Грейсън се засмя тихо.

— Джеймс обичаше Чарлстън. Много се гордее с произхода си. Когато за първи път ме заведе в дома си, ми показа всяко тъгълче. Хората там го обичат. Семейство Ардмор се ползва с голямо уважение. Сестра му Хонория е прекрасна жена. Много изискана, нагла и дръзка като него. Всички дами от висшето общество в Чарлстън я слушат. Никой не организира светски събития и не предприема нищо без съгласието на Хонория Ардмор. Тя е властна и сигурно ще се опита да ви сплаши.

— Още отсега ме е страх от нея. Питам се дали ще ме хареса.

Грейсън я огледа изпитателно.

— Щом ѝ стане ясно, че сте упорита поне колкото нея и сте успели да укротите безнадеждния ѝ брат, ще ви хареса, уверявам ви. Или поне ще има във ваше лице човек, на когото може да се оплаква от Джеймс.

Даяна се загледа замислено в огъня.

— Хонория ли е виновна, че Джеймс не иска да се върне в родния си дом? Обикновено говори за нея с много обич. Тя изглежда доста страшна, но той обича такива жени.

— Двамата с Хонория постоянно се карат. Причината е, че много си приличат. Джеймс не иска да се връща в Чарлстън заради Пол.

Даяна прехапа устни.

— Разбирам...

— Наистина ли? — Грейсън не изглеждаше много убеден. — Той се обвинява за смъртта на брат си. Тогава Джеймс преследваше пирати, които тероризираха крайбрежието на Каролина, и Пол реши сам да тръгне по море. — Усмивката му издаваше разкаяние. — За съжаление обвинява не само себе си, но и мен. Пол тъкмо се опитваше да ме убие, когато бе улучен от куршум. Аз оцелях, но той не.

Даяна погледна втренчено събеседника си. Джеймс така и не ѝ беше разказал цялата история. Беше изнервящо сама да открие липсващите частици от мозайката.

— Знам, че той все още тъгува за брат си — промълви тя. — Какво да направя? Как да му помогна? Той не ме допуска до себе си.

Не знам докъде мога да стигна.

— Ако някой може да го промени, това сте само вие. Виждам съм Джеймс Ардмор гневен и опасен. Познавах го още когато беше млад. Невероятен инат, но през повечето време засмян. Но никога не съм го виждал, какъвто е сега. Имам чувството, че се е съживил. Вече не се крие зад хладната си фасада. Съска насреща ми и ви зяпа, сякаш ей сега ще ви глътне.

Даяна го погледна с истински страх.

— Нима твърдите, че това не е неговата хладна фасада?

Виконтът се приведе и взе ръката ѝ в своята. Имаше големи ръце, обрулени от морските ветрове, целите в белези. Почти като тези на Джеймс.

— Разбира се, че не. Вие го събудихте за нов живот. Не знам как сте успели, но продължавайте.

Пръстите му помилваха нейните и Даяна се почувства неловко.

— Вие го обичате, нали?

Грейсън сведе глава.

— Не бих казал, че това е точната дума. Но ние имаме общо минало, някога бяхме приятели. Няма съмнение, че и аз съм виновен за случилото се между нас. Той ме нападаше, аз му отговарях със същото. Все едно да пратиш стрела в лапата на мечка. Да, аз го наранявах, но през повечето време просто го дразнех.

Даяна се засмя на сравнението. Грейсън описваше много точно избухливостта и безогледността на Джеймс.

Точно в този момент се появи и обектът на разговора им. Застана между двете кресла и буквално ги заля с гнева си. Стисна с такава сила облегалките на креслата, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Какво, по дяволите, правиш, Финли? — изфуча той.

Грейсън вдигна глава. Сините му очи бяха хладни и бдителни.

— О, извинявай, Ардмор — отвърна провлечено той. — Правя го по навик.

— Не и този път, Финли — рече заплашително Джеймс. — Това е нещо друго.

Грейсън го изгледа остро. Погледите им продължиха разговор, започнат преди години, от който Даяна беше изключена.

Размяната на погледи продължи дълго. Накрая Грейсън кимна.

— Прав си, стари приятелю — промълви, тихо той и пусна ръката на Даяна.

Рано сутринта Даяна събуди Изабо и я приготви за пътуването. Още вечерта беше събрала багажа им и двете бързо слязоха в преддверието, където вече ги очакваха Джеймс, Александра, Грейсън и Маги.

Изненадващо не присъстваха никакви слуги, свещите в канделабрите не бяха запалени. Грейсън все още не одобряваше плана на Джеймс, но въпреки това бе направил необходимите приготовления. Даяна не се съмняваше, че Джеймс е помислил за всичко. Той винаги имаше готов вариант за действие при промяна на обстоятелствата.

Александра му подаде донесените въжета.

Грейсън ръмжеше и ругаеше, докато Джеймс се ядоса и натъпка в устата му бял ленен парцал. Александра и Даяна вързаха ръцете на Маги. Момичето настоя да стегнат въжетата, за да изглежда по-достоверно. После поиска и парцал в устата, което окончателно вбеси Грейсън.

Даяна очакваше Джеймс да я помоли да върже Александра, но той предпочете да го направи сам. Изви ръцете ѝ зад гърба и докато стягаше китките с въжето, рече в ухото ѝ:

— Като в доброто старо време, нали, Александра?

Лейди Стоук се изчерви.

Джеймс хвана Даяна за ръка и я поведе навън в нощта. Стигнаха до скритата в сянката на един склад лодка. Джеймс настани Изабо удобно и посочи на Даяна да седне до нея. После хвана греблата и бързо излезе в открито море. Докато плаваха към очаквания ги кораб, Даяна го гледаше мрачно, но той не даваше никакви обяснения. Тя също предпочете да си замълчи, защото моментът не беше подходящ за разговори.

Много скоро видяха в мрака очертанията на прекрасен тримачтов съд. Пред тях се изправи „Маджести“ в цялото си великолепие.

Джеймс се покатери на борда, сякаш отиваше на собствения си кораб. Някога „Маджести“ беше наполовина негов. Младият първи офицер мистър Джейкъбс го посрещна със същия крив поглед като Грейсън, но прекрасната му съпруга прие сърдечно Даяна и Изабо и ги

отведе в каютата си, докато мъжете подготвяха кораба, за да потеглят към мястото на срещата с „Аргонавт“.

Даяна нямаше възможност да разговаря с Джеймс и да задава въпроси, но погледите, които му хвърляше, не обещаваха нищо добро. Тя се бе заклела, че двамата много скоро ще проведат най-важния разговор помежду си.

Домът на семейство Ардмор в Чарлстън възхити Даяна. Елегантната четириетажна къща блестеше в бяло. Предният двор беше отделен от улицата с висока ограда. Всеки етаж беше опасан от тераса. Даяна неволно оприличи къщата на елегантна булчинска рокля. Младата дама, която я носеше, се смееше и канеше всеки гост да проникне в тайните ѝ.

Каретата мина през великолепно порта от ковано желязо и влезе във вътрешен двор, застлан с жълти и бели плочки. В единия ъгъл тихо се плискаше фонтан. Басейнът му беше ограден със саксии, в които цъфтяха гардении. Широкото каменно стълбище водеше до черна врата, над която ветрилообразно бяха подредени фенери.

Повечето къщи в Лондон имаха незабележими фасади и разкриваха богатството зад стените си само на малцина избрани. Тази къща обаче примамваше посетителите с високи прозорци, украсени с дантелени пердета, с разкошни балкони, над които бяха надвиснали бугенвилеи, с удобни столове и маси, които канеха гостите да се насладят на хладината във вътрешния двор.

Даяна усети горещината още когато „Аргонавт“ влезе в пристанището на Чарлстън. Докато каретата ги отнасяше към Мийтинг Стрийт на хълма, баща ѝ бършеше челото си с измъчен вид. Изабо се възхищаваше от всичко, което виждаше, а Даяна се чувстваше като любопитна туристка.

Предполагаше, че Джеймс ще ги остави в хотел и ще се прибере вкъщи, но той нареди на кочияша да ги откара в дома на семейство Ардмор. С тях бяха и мистър Хендерсън, и Иън О’Мали. Когато слязоха от каретата, Даяна неволно се запита дали Джеймс не ги е довел, за да покаже на Хонория кой е господарят на дома.

Джеймс изкачи каменните стъпала и вратата на къщата се отвори. На прага застана едър тъмнокож мъж с посивяла коса, облечен като иконом. Изглеждаше не по-малко величествен от английските

икономи и беше също толкова сдържан, но Даяна видя в очите му искрена, радост.

— Мистър Джеймс! — Гласът на иконома потрепери едва забележимо. — Съобщих на мис Хонория за пристигането ви.

Той отвори широко вратата и пропусна Джеймс да влезе. След това се поклони на останалите, но цялото му внимание беше съсредоточено върху Джеймс.

Вътрешността на къщата беше още по-впечатляваща. Стените бяха боядисани в светложълто, сякаш бяха уловили слънчевата светлина. Подът беше покрит с черно-бели плочки. Икономът отвори двукрила врата и покани гостите в просторната входна зала. Стълбището към горните етажи беше повече от разкошно. Не се виждаха никакви опорни колони и Даяна се зачуди как е била осъществена тази сложна конструкция.

Изабо очевидно се зарадва на високото стълбище. Даяна знаеше, че дъщеря ѝ много обича да се пързала по парапета, и ѝ хвърли строг поглед.

— Домът ви е прекрасен, Джеймс — отбеляза адмирал Локууд и отиде да разгледа картините по стените.

— Първата къща — поде икономът с мелодичния си глас — бе построена през 1778 година от дядото на мистър Джеймс. През 1795 година бащата на мистър Джеймс я ремонтира основно и я разшири с няколко салона в задната част.

Джеймс застана на първата стълбищна площадка.

— Достатъчно, Даниел. По-късно ще разведеш гостите ни. Сигурно Хонория продължава да организира неделните си разходки из дома ни?

— Мис Хонория пази традицията — отговори с достойнство икономът.

— Така си и мислех.

В този миг по стълбището загракаха токчета и лицето на Джеймс стана напълно безизразно. Той сложи ръце зад гърба си и зачака сестра му да слезе при тях.

Даяна я позна веднага — беше виждала портрета ѝ в каютата на Джеймс. Черни къдрици, кръгло лице с енергична брадичка, класически гръцки нос и очи, зелени като тези на Джеймс. На портрета се усмихваше, но на живо изглеждаше сериозна, дори мрачна. А

бръчиците около очите ѝ загатваха за преживените страдания. Приликата с брат ѝ беше смайваща, включително лекото пренебрежение, с което гледаше на света. Даже да я беше срещнала в другия край на света, Даяна веднага щеше да познае в нея сестрата на Джеймс Ардмор.

Хонория огледа внимателно малката група. Отдели повече внимание на Даяна, но по никакъв начин не показва любопитство. Тъмнозелената рокля подхождаше на тена ѝ, беше елегантна, но изключително изчистена. Рокля на жена, която отдавна се е отказала от моминските си мечти, прецени Даяна.

— Джеймс — проговори тихо тя. И гласът ѝ беше като неговия. Дълбок алт с меката мелодия на изисканите южняци. — Трябваше да ме уведомиш за пристигането си. Не е почтено спрямо готвачката да показваш лошите си маниери.

Лицето на Джеймс не се промени.

— Щях да пристигна преди писмото.

— Ти винаги бързаш. Толкова ли е лошо поне веднъж да проявиш учтивост!

— Трогателна сцена — пошепна мистър Хендерсън, който стоеше непосредствено зад Даяна. — Като се има предвид, че не го е виждала от години...

Хладният поглед на Хонория прониза Хендерсън с арогантност, която надвишаваше дори тази на Джеймс.

— Ако обичаш, Даниел, отведи гостите ни в салона и им занеси освежителни напитки. След като са пътували дотук с Джеймс, със сигурност са изтощени и страдат от горещината.

Даниел се подчини незабавно.

— Впрочем, Хонория — в гласа на Джеймс нямаше и капчица чувство, — аз ще се женя. Лейди Уортинг, която стои до мен, е бъдещата ми съпруга. Ако желаш, можеш да организираш сватба по своя вкус. Единственото ми условие е да се справиш за две, най-много за три седмици.

Студенината на Хонория се стопи като лед под юнско слънце.

— Две-три седмици? Джеймс Ардмор, ти си полудял! Невъзможно е да организирам сватба за толкова кратко време!

— И защо не? Ние не искаме общоградски празник. Просто венчавка и вечеря в тесен семеен и приятелски кръг.

Хонория го гледаше изумено. Гневът на Даяна избухна като бомба.

— За бога, Джеймс! Та аз нямам дори булчинска рокля! Ще мине най-малко месец, докато организираме събитието, а дори месец е малко време. Нима очакваш хората от Чарлстън да захвърлят всичко, за да участват в сватбата ти, за която си им съобщил само преди две седмици!

Хонория побърза да я подкрепи.

— Според мен се нуждаем от поне два месеца, Джеймс. Ти си най-наглият и най-лекомисленият мъж, когото съм познавала някога!

Джеймс хвърли самодоволен поглед към Даяна.

— Знаех си, че ще се разберете от пръв поглед. — Мина покрай сестра си и извика през рамо: — Ти ще я обикнеш, скъпа сестричке, тя е от много изискано семейство. А ти, Даяна, най-добре се представи сама. Уредете всичко помежду си, аз не съм ви нужен.

С тези думи той изчезна от погледите им. Проклет да е! Хонория го проследи със зъл поглед.

— Как не можеш да разбереш, Джеймс, че бих могла да понеса ненавременното ти появяване и изчезване, но никога няма да ти простя подобно неучтиво поведение!

Джеймс не отговори, но всички чуха, че докато си отдалечава, весело си подсвирква някаква мелодия.

Джеймс влезе в спалнята си. Главата му беше пълна със спомени.

В това помещение беше отраснал. Лежеше в удобното си легло и се възстановяваше от раните, получени при катерене, езда или някои забранени начинания. Тук попита баща си какво означава да се влюбиш и дали наистина е толкова хубаво да спиш с жена, колкото твърдяха големите му приятели. Тук лежеше и стискаше заби, за да удържи сълзите си, когато родителите му се предадоха пред болестта и починаха — заедно, както бяха правили всичко в живота си.

Спомените отново го заливаха, но днес не бяха така болезнени. Откакто започна кариерата си като пират, а после и като ловец на пирати, той избягваше и къщата, и особено тази стая. Каютата му на „Аргонавт“ беше сигурно убежище, място, където беше прекарал голяма част от живота си като възрастен.

Но и в тази стая откриваше себе си. Старите брокатени завеси бяха заменени с нови, столовете, които бе изпочупил, също бяха подновени, но иначе стаята си беше същата. Джеймс си спомни как сутрин се събуждаше от миризма на шунка, царевична каша и пресен хляб и чуваше топлия, мелодичен глас на майка си и енергичния баритон на баща си.

Спомените не бяха добри за Джеймс Ардмор, ловеца на пирати. Но те си бяха негови, запечатани завинаги в паметта му.

Искаше първо да влезе в стаята сам, без Даяна. Щом успокои вълненията на душата си, ще я доведе тук и ще напълни помещението с нови, щастливи спомени. Вкусът на устните ѝ, усещането на мекото ѝ тяло до неговото ще му помогнат да се справи с миналото.

Той знаеше, че най-простият начин да накара Хонория да приеме Даяна е да обедини двете жени в гнева им срещу себе си. Хонория вече гореше от желание да организира пищна сватба. Естествено, венчавката на първородния син на семейство Ардмор беше голямо събитие за града. Ако съдеше по онова, което се чуваше долу от залата, хитростта му бе постигнала желания резултат.

Джеймс излезе от момчешката си стая и се запъти към спалнята в края на коридора. Стъпките му се забавиха. Не се боеше да застане лице в лице с младежките си спомени. Но онова, което го очакваше зад тази врата, му вдъхваше истински страх. Даяна бе предположила какво ги очаква, но той не знаеше как да ѝ обясни какво не е наред с него.

По-добре да се изправи срещу демоните си сам. Би могъл да го избегне, да слезе в залата и да се наслаждава на сърдечност и топлина. Даяна ще се обърне към него с искрящи сиво-сини очи и в сърцето му ще пламне огън. Но твърде дълго бе отлагал този момент.

Джеймс отвори тежката дъбова врата и влезе.

Стаята гледаше към вътрешния двор. Двойна стъклена врата извеждаше на малък балкон. Стените бяха боядисани в светлозелено, гипсовите корнизи бяха украсени с фигури от гръцката античност. Леглото беше покрито със завивка в цвят слонова кост, ушита от същия плат като завесите. Подът беше покрит със скъп ориенталски килим. Помещението изглеждаше елегантно, абсолютно чисто и напълно анонимно.

— Хонория! — изкрещя Джеймс и гласът му се удари в стените.
— Хонория!

Чу как тя се извини учтиво на гостите и затича нагоре по стълбището.

Джеймс я чакаше в средата на стаята. Хонория влезе, но остана близо до вратата. Погледна го хладно, но не го попита защо се е разкрещял така неучтиво.

— Какво си направила? — изсъска вбесено Джеймс.

— Сметнах, че се нуждаем от още една стая за гости. Другите са доста малки.

Джеймс помете една крехка порцеланова фигурка от скрина и тя се пръсна на хиляди парченца.

— Гостна стая значи? За кого? Колко гости си поканила по време на отсъствието ми?

— Знаеш, че почти не каня гости. Даже на Коледа съм сама, освен ако приятели не ме поканят в дома си.

Джеймс беше твърде ядосан, за да ѝ позволи да му внуши чувство за вина. Много пъти беше опитвал да прекара Коледа с нея и всеки път вечерта завършваше с разгорещена караница. Сигурно се е забавлявала много повече със снобските си приятели.

— Какво си направила с вещите му? — попита грубо той.

— Наредих да ги отнесат на тавана. Не се притеснявай, Джеймс, не съм ги продала, нито съм ги раздавала на бедните.

— Значи така, просто си ги изнесла? А защо не си изхвърлила и моите вещи, щом имаш нужда от стаи за гости? Знаеш, че това изобщо нямаше да ме развълнува.

— Защото знаех, че ти ще се върнеш вкъщи.

Джеймс я погледна втренчено и тя отговори на погледа му. През отворения прозорец влизаше аромат на цветя, чуваше се смехът на Изабо, която обикаляше двора.

— Значи си изнесла всичко — промълви след малко Джеймс. — Всичко, което е останало от него. Да, знам, че споменът е болезнен. Как мислиш, защо толкова дълго не посмах да се върна вкъщи? Но никога, никога не съм очаквал ти да го изгониш от дома му.

Хонория стисна ръце в юмруци и ги размаха насреща му.

— Ти поне имаше възможност да си отидеш отгук, братко! Поне веднъж не се ли запита как се чувствам аз, която бях принудена да остана? Живеех тук ден след ден, година след година, знаейки, че той никога няма да се върне! През това време вещите му го чакаха,

разпръснати по цялата стая. Ти никога не си бил толкова близък с Пол, колкото бях аз, затова не смей да ми обясняваш „колко“ те боли от загубата му!

— Аз ли не съм бил близък с него? — извика невярващо Джеймс. — Аз го научих да управлява лодка, да се бие. Аз го държах в ръце, когато умря, по дяволите!

— Но не беше до него, когато го застреляха. Иначе куршумът можеше да улучи теб. И тогава без колебание щях да изхвърля вещите ти през прозореца.

Хонория умееше да го улучва право в сърцето. Знаеше, че Джеймс се измъчва от чувство за вина, че болката отравя нощите му. Ако тогава не беше решил да преследва пиратите, а веднага беше отишъл да се срещне с Пол, брат му сигурно щеше да е жив. Но в отсъствие на Джеймс Пол се беше втурнал да преследва „Маджести“, забравяйки увещанията му да не го прави никога.

Пол беше луд от жажда за отмъщение и копнееше да унищожи всеки пират, който се изпречи пред очите му. Особено много искаше да убие скандално известния Грейсън Финли. И бе успял да вземе „Маджести“ на абордаж, да простреля Финли и да заповяда атака. Скоро след това обаче бе улучен от куршум. Иън О’Мали успя да го върне при Джеймс, за да умре в ръцете на брат си.

— Ние бяхме много близки — обясни студено Хонория. — След като ти ни изостави, той живееше тук, при мен. Аз познавах жена му, помогнах ѝ да роди децата си. Къде беше ти през това време? Обикаляше света с приятелчетата си и от време на време се връщаше, за да ни отрупаш с глупави подаръци и да ни разказваш велики истории. Къде беше, когато жената на Пол бе убита? Аз бях денонощно до него и се опитвах да му попреча да сложи край на живота си. Защо не се върна в Чарлстън? Можеше да работиш като адвокат, да живееш с нас и да се грижиш за нас. Не е ли това главната ти задача като глава на семейството?

— Никога не съм бил добър адвокат, Хонория — процеди през зъби Джеймс. — Аз съм ловец на пирати.

— Да, ти се подчиняваш на свои закони. Великият Джеймс Ардмор не признава чужди правила. Горката лейди Уортинг, ако успееш да я подчиниш на своите закони. Или си я довел тук, за да се заселите в Чарлстън и да живеете като истинско семейство?

— Точно това възнамерявам! — излая Джеймс.

— Бедничката! Какво зло ти е сторила?

— Ще живеем тук като семейство. Тази къща е моя, Хонория, и щом искам вещите на Пол да си останат в стаята му, те ще се върнат по местата си.

— И защо? — изфуча разярено тя. — Ти не си влизал в стаята му от седем години. Седем години, Джеймс! От какво те беше страх?

— Искам да си спомням за него. В неговата стая, сред неговите вещи!

Зелените ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Тази къща не е твоя, Джеймс. Да, името ти е вписано в акта за собственост, но къщата е моя. Аз живях тук, когато всички други я изоставиха. Аз я опазих, ти си отиде и не се върна.

— Дяволите да те вземат!

— Мразя те, Джеймс! Аз съм съвсем сама и ти си виновен за това!

Даяна нахлу като вихър в стаята, тресна вратата зад гърба си и прегърна Хонория. Гордата му сестра отпусна глава на рамото ѝ и захълца отчаяно.

Джеймс стоеше и ги гледаше, дълбоко наранен и замаян от учудване. Сега вече знаеше защо мрази да се връща къщи.

— Ти си най-безчувственият човек, когото познавам — изрече Даяна високо и ясно.

— За бога, Даяна, не се намесвай!

Тя го измери с добре познатия унищожителен поглед.

— Ти се интересуващ повече от духове, отколкото от живите хора около теб, Джеймс Ардмор. Наистина ли вярваш, че брат ти ще стане по-малко значим, защото вещите му са изнесени на тавана? Разбира се, че не. — Тя помилва косата на Хонория. — Според мен сестра ти заслужава огромно уважение, че е издържала толкова дълго с човек като теб.

— Това не е игра, Даяна — изскърца със зъби Джеймс.

— Животът също не е игра, Джеймс.

Тази жена беше прекрасна и дяволски изнервяща. Разбра го още при първата им среща. Знаеше, че сърцето му винаги ще спира да бие, щом тя влезе в помещението, все едно дали е спечелил или е изгубил поредния спор с нея.

Хонория вдигна глава и му хвърли гневен поглед. Даяна обаче го гледаше по начин, който го изпълни с подозрения.

— Отлично знам как ще го накараме да се разкае — каза тя на Хонория. — Първородният син на едно от най-уважаваните семейства в Чарлстън заслужава великолепна сватба. Той е герой и хората ще се стекат от близо и далеч, за да присъстват на венчавката му.

Хонория изтри сълзите от бузите си и в очите ѝ светна надежда.

— Права сте, мила. Церемонията ще се състои в епископалната църква. Вие сте англиканци, а нашата майка ни е възпитала в епископалната вяра. Тя със сигурност щеше да хареса церемонията. Ще украсим църквата с портокалови цветчета и розови рози. Мадам Мадлен ще се радва да ушие роклята ви. Тя е най-добрата шивачка в Чарлстън. Бяло и розово, това са най-добрите цветове. А може да добавим и малко жълто.

Очите на Даяна святкаха тържествуващо.

— След церемонията ще има пищен банкет. А може и да дадете бал. — Тя огледа критично Джеймс и кимна решително. — Ще му сложим вратовръзка. И цилиндър. Задължително. Ще се допитаме до мистър Хендерсън.

Тя изглеждаше толкова прекрасна и щастлива, докато планираше гибелта му, че сърцето не му позволи да избухне.

— Имаш късмет, че те обичам, Даяна, иначе нямаше да ти позволя да ме правиш на маймуна.

Хонория решително тръсна глава. Ожесточението ѝ отлетя в миг.

— Веднага ще се заема. Ще ангажирам музиканти и ще измисля украса за балната зала. Наистина трябваше да ме предупредиш отрано, Джеймс. Сега щях да съм приключила с приготовленията.

Тя излезе от стаята със смръщено чело. Даяна затвори вратата зад гърба ѝ. В стаята се възцари мълчание.

Джеймс се отпусна на тапицираната пейка в края на леглото. Някога помещението беше пълно с играчките на Пол, после тук играеха децата му. Бъркотията беше неописуема. Модели на кораби, плюшени животни, шнулове, панделки за коса, кубчета и кукли. Сега помещението изглеждаше голо и празно.

Даяна го погледна изпитателно.

— Да изляза ли?

— Не.

Тя пристъпи към него и роклята ѝ изшумоля примамливо. Джеймс веднага си представи краката и под копринената фуста. Дълги, елегантни, силни крака.

— Не исках да кажа, че трябва да го забравиш — подзе нерешително тя.

Той протегна ръка и помилва корема ѝ. Там вътре растеше неговият син или неговата дъщеря. Все още не можеше да повярва, но знаеше, че детето е негово. Ако не беше, Даяна щеше да изкреци истината в лицето му.

— Трябваше да се грижа повече за него — заговори замислено Джеймс. — А го изоставих точно когато бях длъжен да съм наблизо.

— Откъде можеш да си сигурен? — попита с леко раздражение тя. — Дори да беше до него, куршумът пак щеше да го улучи. Няма как да го спреш.

— Възможно е да си права. Никога няма да разберем какво е могло да се случи. — Той стисна ръката ѝ до болка. — Мислех си, че като убия Блек Джак Малори, ще спра да се чувствам виновен. — Погледна в прекрасните сиво-сини очи и продължи горчиво: — Но сега, в тази стая, осъзнах, че това не е вярно. Даже да бях застрелял Малори пред очите на баща ти, нямаше да се почувствам по-добре. — Помълча малко и добави: — Опитвам се да призная пред себе си, че обещанието, което дадох на Пол, ме направи онова, което съм.

— Направи те легенда — заключи тихо тя.

Той изпухтя презрително.

— Легенда, която никога не е съществувала. Вече изпълних обещанието си. Какво ми остава да правя?

Тя улови ръцете му и седна в скута му. Вече ѝ беше станало навик. Докато плаваха през Атлантика, всяка сутрин седяха така на пейката на кърмата и наблюдаваха изгрева на слънцето. Джеймс побърза да обгърне талията ѝ, за да усети топлината ѝ.

— Помниш ли как само четири дни, след като напуснахме Хейвън, срещнахме пирати, готвеци се да завладеят търговски кораб? — попита тихо тя.

Двамата тъкмо се наслаждаваха на утринния хлад, когато видяха на хоризонта облак дим, който можеше да означава само едно. Джеймс моментално заповяда да се насочат натам.

Намериха френски пират с благословия от императора, който тъкмо беше подпалил английски търговски кораб и се готвеше да вземе друг на бордаж. Джеймс заповяда да вдигнат личния му флаг: моркосин със златна диагонална ивица. Пиратите също вдигнаха флага си и поканиха Джеймс да им помогне и да вземе половината от плячката. Джеймс отговори със залп от всички оръдия.

Пиратският кораб също откри огън. Един от канонирите на „Аргонавт“ рухна ранен на палубата. Даяна, безстрашна както винаги, зае мястото му зад оръдието. Червената ѝ коса се развяваше волно на вятъра и когато пиратите най-сетне се предадоха, и тя заедно с всички моряци нададе ликуващ вик.

Капитанът, един невероятно арогантен французин, предаде на Джеймс пиратските писма, които бил получил лично от Наполеон. Джеймс ги изгори само за да му покаже, че за него подписът на Наполеон Бонапарт не струва и пукната пара.

Джеймс взе капитана и оцелелите моряци в плен, защото знаеше, че побеснелите моряци от търговските кораби ще ги избият до крак. Когато се върна на „Аргонавт“, екипажът го посрещна с бурни възгласи.

Даяна празнуваше с тях, размахваше пръчката на канонира и тупаше моряците по раменете.

За тази жена ли щеше да се ожени? Бог да му е на помощ!

Джеймс я прегърна и я отведе на кърмата, за да проследят маневрите на „Аргонавт“. О’Мали даде идея да направят пълен кръг около спасените кораби. Екипажите им ги аплодираха, а Хендерсън стоеше на носа с извадена сабя, която блестеше под слънцето като косата на Даяна.

— Това нямаше нищо общо с Пол и обещанието, което си му дал — обясни спокойно Даяна, докато двамата седяха в уютния дом на Джеймс в Чарлстън. — Ти се зарадва на възможността да обезвредиш един пиратски кораб. Беше щастлив. Смееше се.

Джеймс вкуси отново сладостта на триумфа и си припомни как страстно бе целунал Даяна след победата.

— Наистина беше приятно — призна той.

— Това си ти, Джеймс Ардмор. Ти си отмъстител и това ти харесва. Започнал си да гониш пирати още преди брат ти да умре и си

продължил и след смъртта му. Обещанието е било само претекст. Нима не го разбираш?

Топлината на тялото ѝ отклони вниманието му. В Чарлстън беше горещо и влажната вдлъбнатина между гърдите ѝ неустойимо го привличаше.

Целуна я и си припомни годините, през които двамата с Иън О'Мали кръстосваха моретата, сражаваха се с кораби, които разполагаха с много повече оръжия от „Аргонавт“, нападаха фрегати и пращаха пиратите на дъното. Той бе обиколил всички световни морета, познаваше и най-отдалечените пристанища, и най-екзотичните острови, и сладкото усещане на покой при завръщането у дома.

През годините беше проявявал безогледност и дори жестокост, но и съчувствие, когато беше необходимо. Беше спасявал нещастни моряци и те бяха разпространили легендата за своя спасител по целия свят.

Даяна беше права. Той обичаше своя занаят.

— Аз наистина съм безогледен негодник — призна той със смях в гласа.

— Много пъти съм ти го казвала.

Той я притисна силно до себе си.

— Преди малко казах на Хонория, че съм се върнал вкъщи, за да се установя тук за постоянно.

— Не виждам причини да не я поканим на „Аргонавт“. Сигурна съм, че остров Хейвън ще ѝ хареса.

— Искаш да кажеш, че трябва да се върнем там?

— Разбира се. Там е моят дом. Ще прекарваме летата там, а зимите тук. А ти ще гониш пирати, колкото ти сърце иска.

Джеймс целуна усмихнатите ѝ устни.

— Виждам, че си помислила за всички подробности.

— Ти имаш нужда от човек, който да планира живота ти, Джеймс Ардмор. Искам да кажа, живота извън лова на пирати. Там няма да се бъркам.

Джеймс затвори устата ѝ с целувка и тя му се отдаде с цялата си любов. Когато целувката свърши, Даяна скочи и го погледна предизвикателно.

Джеймс протегна ръка и я потупа по дупето.

— Според мен трябва да помогнеш на Хонория в приготовленията за сватбата. Доколкото я познавам, вече е съставила списъка с гостите и сега е си блъска главата над подходящите тоалети.

Даяна се засмя и сърцето му се напълни с любов. Да, тя беше нахлула в живота му без покана. На борда на „Аргонавт“, докато стоеше до нея и я прегръщаше, беше разбрал, че тя е точно на мястото си до него. Че през всичките тези години нещо му е липсвало. Тя.

Спомни си как се наложи да я върже, когато тя искаше да щурмува пиратския кораб заедно с моряците. Трябваше да я научи да не се излага на опасност.

На остров Хейвън, където се срещна със своя смъртен враг, Джеймс бе разбрал, че живите хора са много по-важни от мъртвите. Старите обещания за отмъщение и убийство бяха загубили значението си.

Всъщност дълбоко в себе си той го знаеше отдавна. Затова стреля в небето, не в главата на Блек Джак Малори.

Разбира се, мъртвите също бяха важни. Пол беше важен. Но клетвата му да отмъсти, гневът и омразата бяха реликви от миналото. Даяна и общото им дете бяха неговото настояще. Отсега нататък щеше да живее за любовта, за настоящето и за бъдещето.

Даяна го целуна по челото. Присъствието ѝ го успокояваше. Тя му се усмихна и излезе от стаята със самодоволен блясък в очите.

Джеймс я проследи с нежен поглед и също се усмихна самодоволно. Нека Даяна и сестра му организират пищна сватба и голям бал, за които хората да говорят през цялата следваща година. Нека Даяна планира съвместния им живот, колкото си иска. Докато Даяна организираше сватбата, той щеше да се подготви за първата брачна нощ.

Най-сетне всичко свърши. И последният гост изчезна в нощта, а увехналите гирлянди се търкаляха по пода. Иън О'Мали измъкна Изабо изпод стола на първия цигулар, където се бе скрила, за да не я пратят да спи, и Хонория я отведе в стаята ѝ.

Бащата на Даяна срещна стари приятели от дългата си кариера и те му предложиха да продължат празника на Трейд Стрийт, за да си припомнят старите времена.

Хонория си получи великолепната сватба, за която мечтаеше. Джеймс не се възпротиви на нито едно от предложенията ѝ и изпълни Даяна с почуда. Черният фрак му стоеше дяволски добре. Носеше дори снежнобяла вратовръзка, която подчертаваше загорялата от слънцето кожа на лицето. Косата му беше грижливо подстригана и вързана на опашка. Изглеждаше много по-различен отпреди, но когато Даяна влезе в църквата и си представи красивото мускулесто тяло под официалното облекло, коленете ѝ омекнаха по добре познатия начин.

Хонория беше шаферка и изглеждаше великолепно в роклята си от кремава коприна. Отначало смяташе да сложи нещо тъмно и незабележимо, но Даяна я убеди да избере светъл цвят и модна кройка. Изабо също се беше пременила в официална рокличка и изглеждаше прекрасна. Тя хвърляше цветя по пътя на майка си и се радваше от сърце. Иън О'Мали беше официално натоварен със задачата да я пази. Двамата се разбираха чудесно.

Хонория беше много доволна от произхода на Даяна и се постара да разпространи новината не само в Чарлстън, а и чак в Савана. Имаше пълното право да се хвали, че снаха ѝ е английска лейди, вдовица на капитан, посветен в рицарство, и дъщеря на адмирал, който има зад гърба си поколения славни прадеди. И тя се хвалеше, макар и много дискретно.

Хонория Ардмор никога не парадираше открито с предимствата си. Но хората узнаваха новината, говореха за нея и оставаха впечатлени.

Пред олтара Джеймс изглеждаше напълно спокоен, сякаш се намираше на палубата на своя кораб. За разлика от него Даяна трепереше с цялото си тяло. Споменът за първия ѝ брак беше пропит от лошите мисли за Едуард, които тя напразно се опитваше да прогони. Като видя свещеника в строго расо и баща си, който за втори път я поведе към олтара, я обзе дива паника. Доця ѝ се да се обърне и да побегне.

Даяна се опита да се овладее, като си каза, че днес пред олтара я очаква Джеймс, а не сър Едуард Уортинг. Истински герои, а не лъжец. Джеймс Ардмор, мъжът с топли зелени очи и дръзка усмивка.

Когато сложи ръка в неговата, паниката ѝ изчезна. И внезапно съжали за глупавата си идея да организира голяма сватба и пищен банкет. Щеше да се наложи двамата да чакат дълго, докато останат сами.

Джеймс сложи на пръста ѝ старинен златен пръстен, принадлежал на майка му, наведе се и я целуна нежно. Защо ли не можеше просто да я метне на рамото си и да я отнесе на борда на „Аргонавт“, за да се насладят в усамотение на първата си брачна нощ?

Няма как, ще трябва да издържа, каза си Даяна. Преживя вечерята и безбройните поздравници, усмихваше се любезно, докато висшето общество на Чарлстън поднасяше поздравленията си на новобрачните. Джеймс изглеждаше напълно спокоен и през цялата вечер запази неутралното изражение на лицето си. Понякога кракът му уж случайно докосваше нейния под масата и Даяна се разтреперваше.

Когато най-сетне се оттеглиха в спалнята си на горния етаж, нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

Готвачката им беше приготвила вкусни неща за хапване, в случай че огладнеят през малкото часове между банката и обилната закуска, която щеше да им сервира утре сутринта в девет. На масата ги очакваха няколко плата, покрити със сребърни капаци.

Джеймс настоя да хапнат от пригответените ястия, за да не обидят готвачката. Тя работеше за семейство Ардмор още от детските му години и никога нямаше да му прости, ако ѝ върнеше пълни чинии.

Даяна опита супата от раци, разчупи едно меко хлебче, хапна шунка и царевична каша. Джеймс ядеше с доволно изражение на лицето, сякаш цял ден беше чакал тази късна вечеря. Тя разбъркваше

супата и го наблюдаваше подозрително. Подобно спокойствие беше твърде необичайно за него.

— Говори, Даяна — помоли той, докато дъвчеше хлебче с шунка.
— Искаш да ме попиташ нещо, нали?

Тя примигна. Няколко кичурчета се бяха изплъзнали от официалната прическа и гъделичкаха бузите ѝ. Джеймс бе разхлабил вратовръзката си и бе разкрил част от стройната си шия. Тя тъкмо си представяше как езикът ѝ облизва тъмната кожа.

— Какво каза?

Той отхапа голямо парче шунка и ѝ хвърли бърз поглед изпод гъстите си ресници.

— Наблюдаваш ме, сякаш си склучила облог със себе си. Сякаш отдавна се каниш да ме питаш нещо. За съжаление през последните дни бяхме твърде заети и прекарвахме много малко време насаме. Пригответленията за сватбата те изтощиха, а и плаването през океана беше трудно. Освен това не исках да наврежда на доброто ти име.

Той знаеше, проклетникът! Даяна го изгледа мрачно. Точно така, тя искаше да го попита нещо още докато бяха в дома на лорд Стоук. Тогавя бе чула тихите му думи и бе видяла изчервяването на Александра. Но не намери време да заговори за това, защото пригответленията за сватбата поглъщаха цялото ѝ внимание.

Джеймс я гледаше спокойно и хладно. Отдавна знаеше какво ще чуе и се надяваше отговорът да ѝ хареса. Даяна решително остави лъжицата.

— Е, добре, щом заговори по темата. Искан да знам какво означава лейди Стоук за теб.

Джеймс реагира само с леко трепване и устреми поглед към шунката в чинията си, сякаш изведнъж беше станала много интересна.

Я виж ти, помисли си тя. Май не е очаквал точно този въпрос. Какво ли е искал да чуе?

— Това е първата ни брачна нощ, Даяна. Не бих искал точно сега да говоря за Грейсън Финли и семейството му.

— Това означава, че има нещо, за което трябва да говорим.

Той си намаза още малко хляб с масло.

— Мисля, че точно по тази причина Иън О'Мали избягва сериозните връзки с жени. Те задават невероятни въпроси в най-неподходящите моменти.

— Ти ми каза да те попитам.

— Да, но размислих.

Даяна смръщи вежди.

— Ако не искаш да опръскам официалния ти костюм с превъзходната супа на готвачката ти, отговори на въпроса ми.

— Ти ме заплашваш? — попита любезно той. — И то в деня, когато станях твой господар и повелител? Какво ти каза свещеникът? Да се подчиняваш на съпруга си.

Даяна изпуктя презрително. Беше готова да се закълне, че той ѝ се надсмива.

— Бяхте ли любовна двойка?

Ето, каза го най-после. Не че искаше да знае, но трябваше да разбере. Когато имаше нужда от помощ, той отиде при Александра, а не при могъщия лорд Стоук. Помоли Александра да крие присъствието му от съпруга си и тя го послуша, доверяваше се на тази жена, разчиташе на нея. Това доверие беше свидетелство за интимност, която двамата с Даяна може би не споделяха.

— Не — отговори спокойно Джеймс. — Никога.

Той остави хлебчето върху чинията си и я погледна втренчено.

Даяна въздъхна облекчено. Все още обаче не можеше да си обясни думите, казани на Александра, докато Джеймс връзваше ръцете ѝ: дъхът ѝ се ускори.

— Ти ѝ каза: „като в доброто старо време“. Какво, по дяволите, имаше предвид?

Джеймс надигна чашата с вино и върху снежнобялата покривка се очерта рубиненочервено отражение.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да. Трябва да знам. — Това не беше истина, но вече нямаше връщане назад.

— Е, добре. — Джеймс отпи глътка вино и остави чашата на масата. — Аз я отвлякох.

Сърцето ѝ заби още по-силно.

— Май често си прибягвал до това средство.

— Отвлякох я, съблякох я гола, вързах я и си послужих с нея, за да отмъстя на Грейсън Финли.

Джеймс отново надигна чашата и спокойно отпи глътка вино.

Даяна го погледна изумено, но той отговори на погледа ѝ невъзмутимо, сякаш всеки ден вършеше подобни неща и казаното не биваше да я учудва. Тя се опита да преглътне, но гърлото ѝ бе пресъхнало и трябваше да се закашля.

— Защо?

Джеймс се поколеба дали да отговори. Всъщност Даяна очакваше да го види студен и враждебен. Очакваше той да се отдръпне от нея и да остави нещата недоизказани.

Джеймс едва забележимо вдигна рамене.

— Бях убеден, че Финли е виновен за смъртта на Пол — нищо, че не той бе натиснал спусъка. Бях готов на всичко, за да му отмъстя, включително и да му открадна любимата жена. Ако Александра не беше такава, каквато е, щях да я опозоря и да разкъсам сърцето на Финли. Щях да разруша живота и на двамата и да ги направя част от своята болка.

Той протегна ръка и помилва златния пръстен на ръката ѝ.

— В сърцата на двамата оцелели от семейство Ардмор се таи море от болка, скъпа моя. Почакай и ще разбереш. Но аз съм решил да променя нещата. Крайно време е.

Даяна се взря в силната му ръка, осеяна с белези. Този мъж бе водил трудна борба за оцеляване. Беше спасявал живот, но беше и убивал невинни. Помнеше щастливото си детство, но беше преживял и болка, която ѝ беше трудно да съпреживее.

Вълнението заплашваше да я надвие.

— Благодаря ти, че ме избра да ти помагам.

— Не съм те избрал, Даяна. Ти се изстреля в живота ми като комета и натроши на парченца всичките ми предразсъдъци. Да живея с теб означава да държа за опашката дива котка и да не смея да я пусна.

— Това не беше много ласкателно, Джеймс.

— Но е вярно. Разбрах колко си дива, когато изпотроши каютата ми. Въпреки прославения ти съпруг и известния ти баща знаех, че си всичко друго, само не и почтена млада дама. Това е прекрасно. Не обичам скучни жени.

На долната му устна имаше капчица вино. Даяна изпита диво желание да се наведе през масата и да я оближе. Но някак си успя да запази самообладание.

— Да се върнем на Александра. Не си въобразявай, че ще ти се удаде да отклониш разговора от темата. Защо я пусна да си отиде? Да не би да ти е казала да се махаш по дяволите?

— Не. Тя беше готова да се пожертва, за да спаси живота на Финли. Тя обича истински своя пират и е готова да направи всичко за него. Заяви ми, че е готова даже да се омъжи за мен, ако го пощадя.

Даяна скочи и блъсна масата. Супата се разля върху покривката.

— Ти си я помолил да се омъжи за теб?

— Реших, че това е най-добрият начин да причиня болка на Финли. Искях да го оставя жив, за да страда.

— И тя каза „да“?

— Точно така. Но аз много бързо разбрах, че няма да се наслаждавам на отмъщението си. Тя щеше да играе съвършено, ролята на жертвеното агне. Много скоро щеше да ме умори от мъка.

Даяна смачка салфетката в ръцете си.

— Надявам се, че Александра се е вразумила и е отхвърлила предложението ти?

— Не, скъпа, аз се оттеглих. — Джеймс я наблюдаваше с нарастваща подозрителност. — Двамата бяха толкова влюбени, че ми беше трудно да ги понасям.

— Наистина ли са били непоносими? — Даяна продължаваше да мачка невинната салфетка.

— Ами да, всеки беше готов да умре за другия. Накрая се разигра сладникава драма. Реших, че е време да престана да играя ролята на злодея, и дадох път на истинската любов. Постъпих много романтично, не намираш ли?

Джеймс вдигна чашата насреща ѝ, сякаш се готвеше да произнесе тост за героя на пиесата. Какво си въобразяваше този негодник?

— Романтичен значи? — Даяна кипеше от гняв. — Ти си най-неромантичният мъж, когото съм имала нещастieto да познавам!

— Недей да крещиш, Даяна. Хората се опитват да спят.

— Романтично ли е просто да вземаш каквото искаш? Ти решаващ, че лорд Стоук и Александра имат право да бъдат заедно — само защото не си успял да я сплашиш достатъчно, за да мине на твоя страна. Искаш да ме разпиташ за тайните на баща ми, затова просто ме

отвлечаш. Доведе ме тук, защото ти е по-лесно да ме притиснеш до стената и няма нужда да се пазиш от кралската флота.

— Признай, че моята къща е по-удобна от някоя селска странноприемница или от онази влажна пещера на остров Хейвън. Тук ни предлагат хубави неща за ядене и удобно легло. Мислех, че това ще ти хареса.

Даяна грабна филия хляб, намазана с масло и покрита с шунка.

— Само не ми казвай, че ти дължа благодарност.

Той я изгледа заплашително.

— Не смей да хвърлиш тази филия по мен, Даяна.

— Ако искаш да спасиш този проклет фрак, кажи ми дали си я обичал.

— Не.

— Много убедено прозвуча...

— Убеден съм. Не съм обичал нито една жена, преди да отвлеча една червенокоса вещица и тя да ме замери със самун хляб. Това обаче не означава, че я поощрявам към подобни действия. Това са лоши маниери. Сестра ми ще бъде шокирана.

Даяна не му позволи да я отклони от намерението ѝ.

— Останах с впечатлението, че двамата с Александра много се харесват.

— Аз се възхищавам от нея и много я уважавам. На света няма много жени, които смеят да ми се противопоставят и да ми казват кога не съм прав. Особено когато съм ги съблякъл и вързал. Тя умираше от страх, но това не я спря да ми каже за какъв ме смята.

— Спрямо мен не проявяваш такова уважение.

— Още си жива — отбеляза небрежно той. — Това показва колко много те уважавам.

— Ти, арогантен, високомерен, проклет негодник! Просто не мога да повярвам как се влюбих в теб! Можех да си живея мирно и тихо с баща си на остров Хейвън, а вместо това ти позволих да ме преведеш през половината свят. Помагам ти да ловиш пирати, стоя и гледам как хора, които би трябвало да уважавам, те бичуват до смърт, а после трябва да преживея как ти изчезваш и всички те смятат за мъртъв. Какъв живот ще водя като твоя съпруга? Как можах да се съглася на тази лудост? И всичко това само защото съм достатъчно глупава да те обичам!

— Дяволски се радвам, че го правиш.

Даяна млъкна изведнъж. Нежният отговор и топлината в очите му я разгневиха още повече. Без да се бави, тя метна филията към главата му, после още една, после купичката с недоядена супа. Джеймс се изправи, но не можа да избегне ударите. Супата плесна силно върху черния фрак и фината копринена жилетка.

— Няма да ти позволя да ме замерваш с храна, Даяна — изрече той тихо и много опасно.

Уплашена, тя отстъпи крачка назад.

— Ако развалиш булчинската ми рокля, сестра ти ще побеснее, Джеймс.

— Тогава по-добре я съблечи.

Тя познаваше този поглед. Така гледаше, когато се готвеше да скълца пирати на кайма.

— Предпочитам да си остана с роклята...

Той направи крачка напред.

— Тогава аз ще я съблека.

— Не, в никакъв случай! — Без да се бави, Даяна започна да разкопчава ситните копченца. — Ти ще я скъсаш!

— Точно това имам намерение да направя.

Тя се разбърза още повече, защото знаеше, че търпението му ще свърши и наистина ще ѝ скъса роклята. Свали топлатата коприна от тялото си, вдигна дрехата и грижливо я окачи в гардероба. Неговите ризи и жакети вече висяха там и ухаеха на слънце и на Джеймс.

Когато се обърна, той вече беше готов за обстрел. Даяна изпищя, но вече беше много късно.

Царевичната каша, полята обилно с масло, се оказа отлично оръжие. Тя се размаза по раменете ѝ. Джеймс се засмя тържествуващо, но тя му отговори с черпак супа от раци и той изруга сърдито. Даяна го замери с парче шунка.

Битката продължи само няколко секунди. Джеймс протегна ръце, хвана я за китките и я повлече към леглото. Даяна се отпусна по гръб върху уханните чаршафи и той се настани върху нея. Джеймс вдигна ръцете ѝ над главата и впи устни в нейните.

— Обичам те, Даяна — проговори дрезгаво той. — Не вярвах, че мога да се влюбя истински, но това се случи. Чувствата ми към теб са

толкова силни, че чак ме боли. През целия ми досегашен живот никой не ме е...

Даяна го гледаше замаяна. Устните му бяха оставили гореща следа по лицето ѝ. Тя мушна коляно между бедрата му и заби пръсти в мускулестия му прасец.

— Продължавай — помоли невинно тя.

— Никоя жена не ме е вбесявала така и не ме е правила толкова щастлив. И то едновременно. Ти не си жена, а демон! — Очите му потъмняха от страст. — В косата ти има царевични зърна.

Даяна се засмя и прокара език по бузата му, за да оближе малко супа.

— Много си вкусен.

— Ти си още по-вкусна. — Джеймс ѝ показа колко високо цени вкуса ѝ и се засмя. — Обичам те, Даяна. — Целуна я отново, този път много по-нежно. — Ти ме върна вкъщи.

Тя зарови пръсти в косата му.

— Май станахме сантиментални, капитан Ардмор. По-добре да продължим да се караме.

— После, защото сега имам намерение да ви любя, мисис Ардмор.

— Да, Джеймс, ще се любим, докато се изтощим напълно. Скоро ще се съмне. Хонория ще ни очаква на закуска.

Усмивката му я стопли.

— Тогава да побързаме, любов моя.

Той сграбчи тънката риза и я разкъса от деколтето до талията. Наведе се и започна да милва гърдите ѝ с устни и език. Горещият му дъх запали огън в тялото ѝ.

Даяна се засмя, прегърна го с много любов и го привлече към себе си.

ЕПИЛОГ

Пролетта на 1813 г.

— Божичко, Александра, на света се е появил нов Ардмор! Господ да ни е на помощ!

— Да, Грейсън, Даяна е родила момче.

Грейсън Финли вдигна очи от писмото, което четеше. Даяна Уортинг, сега мисис Ардмор, го бе адресирала до двама им.

Александра се бе изтегнала на дивана и се взираше в огъня. Кестенявите къдрици се стелеха по гърба ѝ и тя се усмихваше спокойно и доволно.

Вече беше тъмно. Шумът на морето проникваше през отворените прозорци заедно с хладния пролетен въздух. Александра очевидно беше много щастлива от писмото на Даяна.

По дяволите, неговият стар приятел и враг явно плуваше в щастие. Даяна Уортинг, тази неукротима червенокоска с пламък в очите, достатъчен да подпали няколко села наведнъж, със сигурност го държеше в напрежение. И го топлеше. И го правеше щастлив. Джеймс Ардмор беше сложна и трудна личност, но Даяна очевидно бе приела предизвикателството.

Двамата с Ардмор бяха проливали кръв, гневяха се един на друг, нападаха се, даже се мразеха, но въпреки това Грейсън искрено му желаше щастие. А ако Даяна наистина го държеше постоянно в напрежение, той щеше да стои далече от Александра.

Виконтът сгъна писмото и го остави на масата.

— За какво мислиш, любов моя?

Тя се обърна към него и го дари със сияещата усмивка, която винаги го размекваше и разпалваше огъня в сърцето му.

— Изпитвам задоволство.

— От какво?

Всъщност Грейсън нямаше желание за разговор. През последната година Адмиралтейството почти през цялото време го беше държало далеч от Александра. Накрая той отиде да поговори с херцог

Сейнт Клер и му заяви, че това трябва да престане. Искам да съм близо до жена си, отсеке той и херцогът, който изглеждаше почтен човек, се съгласи с него. Искам да лежа до нея, да седим на терасата и да гледаме градината и морето, искам да сме заедно в скрития павилион в градината. Двамата с Александра вече бяха обсъдили идеята на Ардмор и възнамеряваха скоро да я изпробват.

— Казах на Джеймс, че един ден ще срещне истинската — продължи замечтано Александра. — Че някъде в безбрежното море го очаква онази, която е предназначена за него. Тогава дори не смеех да мечтая, че това ще е Даяна Уортинг, която в момента пребивава в Лондон. По онова време тя беше омъжена за сър Едуард. Но като си представя как двамата с Джеймс са се запознали много скоро след това и как тя го е намерила на остров Хейвън... Много романтично, нали? Не е чудно, че са толкова влюбени. Много се гордея със себе си.

Грейсън се ухили. Неговата жена твърдо вярваше, че добрите ѝ желаниа винаги стават действителност. Тя беше човек, който винаги желаше на другите щастие, и то с цялото си сърце. Може би това беше една от причините да я обича толкова силно.

— Бих искала само... — продължи с известна нерешителност Александра.

Грейсън стана и отиде при нея. Беше захвърлил официалния гардероб и носеше удобната отворена риза и кожения панталон на пирата Грейсън Финли. Александра го огледа одобрително. Погледът ѝ стопли кръвта му.

— Какво желае сърцето ти, любов моя?

— Много искам двамата да се помирите.

Пак старият спор. Грейсън беше готов да поклати глава и да заяви, че това никога няма да се случи, но в последния момент размисли.

— Ние вече не се караме, Александра. Той има своя живот и аз — моя. Всеки от нас уважава другия. Когато има нужда от помощта ми, аз съм готов да му я дам. А ако аз се нуждая от неговата помощ, знам... — Той помълча малко и поклати глава. — Не, не знам дали ще ми помогне. Той е непредвидимо копеле.

— Сега е женен и обича жена си. Желая им щастие.

— Аз също, скъпа. — Той отдаде чест, обърнат към западния прозорец. Джеймс беше някъде там, много далеч. Чак в Чарлстън.

Поне хората смятаха така. Но с човек като Джеймс Ардмор никой не можеше да е сигурен.

— Грейсън?

Звукът на гласа ѝ увеличи възбудата му.

— Да, скъпа?

— Малките отдавна спят сладък сън в детската стая.

— Знам, нали им казах лека нощ. Ти също.

— И Маги си е легнала.

— Да, мила. Целунах я за лека нощ.

— Слугите са се оттеглили в стаите си.

— Дано вече спят.

Тя стана от дивана и безшумно отиде при него.

— Според мен вече никой няма да влезе в тази стая. Чак до утре сутринта.

— Убеден съм, че си права — кимна Грейсън и вдъхна дълбоко аромата на косата ѝ.

Когато се наведе да я целуне, в главата му се обади хладен, саркастичен глас с провлечения, мелодичен акцент на Южните щати: „Дяволите да те вземат, Финли, ти имаш много повече късмет, отколкото заслужаваш“.

За пръв път в живота си Грейсън Финли се съгласи безусловно с това твърдение.

Издание:

Дженифър Ашли. Ловецът на пирати

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 2012

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 978-954-455-074-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.